

သမီးလေတီကစာအုပ်တိုက်

ပုထ္ဏား ဗေဒင်၊ လက္ခဏာကျမ်းပြုပညာရှင် ဆရာဒဂုန်၏ သမီး

ဒေါက်တာ ဒဂုန်ခင်သဇင်

အိုကံကောင်းမှားလား

ဒို့တာဝန်အထူးဆုံးပေး

ပြည်ထောင်စုဖွဲ့ကြံ့ရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသား စည်းလုံးညီညွတ်မှုဖွဲ့ကြံ့ရေး	ဒို့အရေး
အချွန်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ❖ ပြည်ပအားကိုး ပုညိန်နိုး အစိုးပြင်ပဒီပွားအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ❖ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများ အားဆန့်ကျင်ကြ။
- ❖ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ❖ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ❖ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- ❖ အမျိုးသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု နိုင်မာရေး
- ❖ စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ် ရှင်သန်ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရေး
- ❖ ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေနှင့်ညီညွတ်စွာ ဖတ်စိမ့်မြို့တိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ❖ စိုက်ပျိုးရေးကိုပိုမိုခွံ့မြို့တိုးတက်အောင်ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှုနိုင်ငံထူထောင်ရေးနှင့် အခြား စီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံခွံ့မြို့တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ❖ ဓနုကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ❖ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ စိတ်ဝင်၍ စီးပွားရေးခွံ့မြို့တိုးတက်အောင်တည်ဆောက်ရေး
- ❖ နိုင်ငံတော်၏ စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဝန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်ခင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ❖ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စားစိုက်ပြင်မားရေး
- ❖ အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်ဂုဏ်ပြင်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- ❖ စစ်မှန်သော မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- ❖ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်ပြင်မားရေး

အိုကံကောင်းမှာလား

ဒေါက်တာဒဂုန်ခင်သင်

Ph.D(Astro) [INDIA], Hony-Ph.D, B.sc (Chem),

Dip CA., D.A.Psy, Dip in Social Work.

M.A.R.P [INDIA]

ဒုတိယအကြိမ်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်	၄၀၁၆၃၆၁၂၁၁
မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်	၄၀၁၅၀၉၁၂၁၁
မျက်နှာပုံးဒီဇိုင်း	ပန်းချီနေဝင်းအောင်
ထုတ်ဝေသူ	ဒေါ်ခင်သဇင် (၀၃၇၄၂)
		သမီးဇောတိကစာပေ
		၁၇၅၊ သိမ်ဖြူလမ်း၊ ရန်ကုန်။
ပုံနှိပ်သူ	သီရိမေရောင်စုံပုံနှိပ်တိုက် (၀၇၁၃၅)
		အမှတ်(၁၉)၊ လမ်းဥဝ၊
		ကန်တော်ကလေး
		မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
		ရန်ကုန်မြို့။
အကြိမ်	ဒုတိယအကြိမ်
တန်ဖိုး	၁၅၀၀ ကျပ်
အုပ်ရေ	၅၀၀

“ဦးမြတ်တို့တို့ စီစဉ်သည်”

မူပိုင်ရှင် - ဒေါ်ခင်သဇင်မိသားစု

၈၀၈.၈၄

ခင်သဇင်၊ ဒဂုန်၊ ဒေါက်တာ

အိုက်ကောင်းမှာလား / (ဒုတိယအကြိမ်) ဒေါက်တာဒဂုန်ခင်သဇင်၊

- ရန်ကုန် ၊

သမီးဇောတိကစာပေ၊ ၂၀၁၁ -

- ၁၄၀ စာ ၊ ၂၈ x ၂၀ စင်တီ

(၁) အိုက်ကောင်းမှာလား

မာထိကာ

- ၁။ ဆရာ နန္ဒာသိန်းဝံ၏အမှာစာ
- ၂။ ဆရာမ ဒေါက်တာဒေါ်ခင်အေးဝင်း၏အမှာစာ
- ၃။ ကံအလှဆင်ယင်သူများ
- ၄။ အခန်း (၁) အမေတူသမီး ----- ၁
- ၅။ အခန်း (၂) အိုခြင်း၏နောက်ကွယ်၌ ----- ၉
- ၆။ အခန်း (၃) အသင့်ပြင်ပါ ----- ၁၄
- ၇။ အခန်း (၄) တူသောအကျိုးပေး ----- ၁၈
- ၈။ အခန်း (၅) ကောင်းမွန်စွာအိုမင်းခြင်း ----- ၁၀၄
- ၉။ အခန်း (၆) အလှည့်ကျရင် မခွဲစတမ်း ----- ၁၁၉
- ၁၀။ ခိုခြမ်းစာစုများ ----- ၁၂၂

ကျေးဇူးတင်ပါသည်

ဤစာအုပ်အားတည်းဖြတ်ပေးသော
စာရေးဆရာမ မစန္ဒာ အား
အထူးကျေးဇူးတင်ရှိပါသည်။

သမီးသင်

လေတော်ဆယ်ခြောက်ထိခိုင်းခြားစွာစိုး ရှိစိုးလေ့တစ်တော့ပါတတ်

လူ့သန္ဓေလေးကိုဝမ်းမှာလွယ်လို့
 အသက်ခန္ဓာကိုစွားသန့်စင်တဲ့
 ဟတာမိခင်ချစ်ပေပေ ဒေါ်လှလှအေးကိုလည်းကောင်း၊
 ရှုမငြီးတဲ့ချစ်သမီးလေးအဖြစ်
 ကောင်းဆိုးနှစ်တန်အမှန်မြင်အောင်၊ သွန်သင်ပြသခဲ့တဲ့
 ချစ်ငေငေ ဒေါက်တာအုန်ကိုလည်းကောင်း၊
 လောကကြီးမှာ မျက်စေ့သူငယ်နားသူငယ်နဲ့
 ဟိုဟာဝတ်ရနိုး ဒီဟာကျက်ရနိုးတစ်ဝဲလည်လည်ဖြစ်နေတဲ့
 ချစ်တပည့်ကိုဝင်ကော့ခေါင်းပေး၊ ကြော့ကြော့လေးဖြစ်အောင်
 သင်ကြားပြသပေးခဲ့တဲ့ ဆရာဒေါက်တာကံ့ညွန့် ကိုလည်းကောင်း၊
 ချစ်ခြင်းပေတ္တာအပြည်နဲ့ ဝဲဘော်ရဲဘက်ပဟ
 ဘဝသံသရာမှာ လက်တွဲချီတက်၊ နဲ့ပူနေစမ်းနဲ့ဟဲ့လို့
 ဆွဲငင်ခေါ်လှူမြင်သတက်မြင်အောင် ပုခုံးထမ်းတင်
 အောင်မြင်ပူငွေဝေစေခဲ့တဲ့ ချစ်ခင်ပွန်းညှိုးမြတ်ကိုကို ကိုလည်းကောင်း၊
 လက်ဆယ်ဖြာထိပ်မှာမိုး ပို့ခိုးလိုက်တော့ပါတယ်။

ဆရာ နန္ဒာသိန်းဝင်း၏အမှာစာ

ဒေါက်တာဒဂုန်ခင်သဇင်က သူပြုစုထားတဲ့ “အိုကံကောင်းမှာလား” ဆိုတဲ့စာမူကိုပေးလာပြီး “ဒီစာအုပ်မှာ ဆရာအမှာ ရေးပေးပါ” လို့ဆိုလာပါတယ်။ အမှာရေးဖို့ကြိုလာတဲ့ အခါတိုင်း ကျွန်တော့်ဆရာတစ်ဦးရဲ့ အဆိုအမိန့်ကိုအမှတ်ရလာ တတ်ပါတယ်။ ဆရာကပြောပါတယ်။ အမှာလွန်ရင်လဲ စာဖတ် ပရိသတ်က မကြိုက်တတ်ဘူး။ အမှာလျော့နေပြန်ရင်လဲ စာရေးသူက မကြိုက်တတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် အမှာရေးတာကို သတိထားတဲ့။ အမှာစာထဲမှာ စာအုပ်ကောင်းကြောင်းတွေကို အချိုးမွှမ်းလွန်နေရင် ပရိသတ်က ပိုလွန်းတယ် ကားလွန်းတယ် လို့ အပြစ်ပြောတတ် ကြတယ်။ ထူးထူးခြားခြားမှာစရာမရှိလို့ ဝတ်ကျေတန်းကျေ အမှာစာ ရေးတာမျိုးကျတော့လဲ အမှာ ‘လျော့’ နေတဲ့သဘောဖြစ်နေတယ်။ အမှာလိုနေတဲ့သဘောဖြစ်နေတယ်။ အမှာလျော့ခြင်း၊ လိုခြင်းဟာ စာအုပ်ကိုမချီးမွမ်းရာ၊ ဂုဏ်မတင်ရာ ရောက်တဲ့အတွက် စာရေးသူက မကြိုက်နိုင်ဖြစ်တတ်တယ်။ ဒါကြောင့်အမှာရေးတာ သတိထားလို့ သတိပေးတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်အမှာမှာ ကျွန်တော်မှာချင်တာကတော့ ဟောဒီဒေါက်တာဒဂုန်ခင်သဇင်ရဲ့ “အိုကံကောင်းမှာလား” ကို ဖတ် ဖြစ်အောင် ဖတ်ကြည့်ကြစမ်းပါ။ ဒေါက်တာဒဂုန်ခင်သဇင်ရဲ့

စာအုပ်က စာဖတ်သူကို ကံကောင်းသူဖြစ်အောင် စွမ်းဆောင်ကူညီနိုင်မှာဖြစ်တဲ့အတွက် ဖတ်ဖြစ်အောင်ဖတ်ပါလို့။ ဒီလိုမှာတာဟာ အမှာမလွန်ဘူးဆိုတာကို စာဖတ်သူဒီစာအုပ်ကို ဖတ်ပြီးရင် သိလာပါလိမ့်မယ်လို့လဲမှာချင်ပါတယ်။

ဒေါက်တာဒဂုန်ခင်သင်္ဇင်ရဲ့စာအုပ်မှာ အိုသူတွေအတွက် သတိသံဝေဂရဖွယ်တွေလဲပါတယ်။ အထူးသဖြင့်ကတော့ “အိုကံကောင်းမှာလား” စာအုပ်က မအိုသေးတဲ့သူတွေကိုလှမ်းပြီး သတိပေးနေတယ်လို့ခံစားမိပါတယ်။

အိုပြီဆိုကတည်းကဘယ်ကောင်းတော့မှာလဲ၊ အိုလေမကောင်းလေမဟုတ်လား။ အိုလေ ရုပ်ရည်ရှုပကာတွေက ပျက်စီးလေမဟုတ်လား။ ဒီအခါမှာတခြားသူတွေက ဒီလိုအိုမင်းနေတာကို မကြည့်ချင်၊ မမြင်ချင်၊ ဂရုမစိုက်ချင်၊ အနားမကပ်ချင်ဖြစ်တယ်။ အိုလာရင် ရာထူးတွေအာဏာတွေကလဲ မရှိတော့ဘူးဆိုရင် ဘယ်သူကမှ ကိုယ့်ကိုအလေးမထား။ ဂရုမစိုက်၊ လူရာ၊ သွင်းဘဲဘေးမှာအဖယ် ခံထားရတာမျိုးတွေကို ကြုံလာရတယ်။ ဒီအတွေ့အကြုံဟာ အင်မတန်ခံပြင်းစရာကောင်းပါလိမ့်မယ်။ အိုလေ အထီးကျန်လာလေ၊ ကိုယ့်ဘဝကမလုံခြုံလေဖြစ်လာတယ်။ စိတ်သွားတိုင်းကိုယ်ကမပါ။ ဒီအခါစိတ်တွေကဆင်းရဲ၊ ကိုယ့်ကိုမရှိသေ၊ ကိုယ့်ကိုမကြင်နာ၊ ကိုယ့်ကိုအဖော်မလုပ်၊ ကိုယ့်ကိုရေတန်းမတင်၊ ကိုယ့်အပေါ်နွေးထွေးစွာ ဆက်ဆံခြင်းမျိုးတွေရှိမလာတဲ့အခါမှာလဲ စိတ်ဆိုးဒေါသတွေနဲ့ မငြိမ်းမချမ်းဖြစ်ရတယ်။ အိုတဲ့အချိန်မှာ ပစ္စည်းဥစ္စာနဲ့ကျန်းမာရေးကောင်းနေသေးရင်တော့ တော်ပါလေရဲ့၊ ပစ္စည်းဥစ္စာလဲမပြည့်စုံ ကျန်းမာရေးကလဲညံ့၊ ပြုစုစောင့်ရှောက်သူလဲ မရှိဘူးဆိုရင် ဒီလိုဘဝဆည်းဆာအချိန်မှာခံစားရမဲ့ အားငယ်စိတ်ပျက်ခြင်းဝေဒနာဟာ အဆိုးဝါးဆုံးဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဒီအဖြစ်မျိုးတွေနဲ့ကင်းဝေးတဲ့ အိုခြင်းမျိုးကော မရှိတော့ဘူးတဲ့လား။

တစ်ချို့ကတော့ အိုကံကောင်းကြတယ်။ ဘဝမှာပင်ပင်ပန်း
ခန်း ဟာဟာလိုက်လိုက်၊ ညှိုးညှိုးငယ်ငယ်မနေရဘဲ တည်ငြိမ်
အေးချမ်းစွာပဲအိုကြတယ်။ ဘဝမှာတင့်တယ်စွာနဲ့အိုကြတယ်။
ကျွန်းပင်၊ အင်ကြင်းပင်၊ ပျဉ်းကတိုးပင်စတဲ့ သစ်မျိုးကောင်းတွေဟာ
ကြီးရင့်လာလေ၊ အချိန်ကြာလာလေ အနှစ်တွေကပြည့်လာလေဖြစ်
သလို တချို့သောသူတွေဟာ အိုမင်းလာလေအသိဉာဏ်တွေ၊
တရားသဘောတွေပြည့်လာပြီး ကြည်ညိုဖွယ်ကောင်းအောင်
တည်ကြည်ချမ်းမြေ့မှုတွေနဲ့ အိုကံကောင်းသူတွေဖြစ်လာကြတယ်။
စီးပွားရေး၊ ကျန်းမာရေးကောင်းမွန်စွာနဲ့ အိုသူတွေဖြစ်လာကြတယ်။
တကယ်တော့မအိုခင်က ကိုယ်ပြုခဲ့တဲ့ကောင်းတဲ့အလုပ်တွေကြောင့်
အခုလိုအိုကံကောင်းသူတွေဖြစ်လာခဲ့ကြတာပဲ။ ကိုယ်ပြုခဲ့တဲ့ကောင်း
တဲ့အလုပ်တွေကြောင့်ပဲ အိုကံကောင်းသူဖြစ်ရတယ်ဆိုတဲ့ “မူဝါဒ”
ကိုအခြေခံပြီး သတိပေးလမ်းညွှန်ထားတဲ့ ဒေါက်တာဒဂုန်ခင်သဇင်
ရဲ့စာအုပ်ကိုဖတ်ရင်းဘဝမှာ တင့်တယ်စွာအိုရေးအတွက် အချိန်မီ
ကောင်းတာတွေကိုလုပ်ဆောင်သူတွေဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်
မိပါတယ်။

နန္ဒာသိန်းစံ
ဒေါက်တာသိန်းစံ
ပါမောက္ခ/ဌာနမှူး(ငြိမ်း)
ဒသနီကဗေဒဌာန
ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်

ဆရာမ ဒေါ်တီတာ ဒေါ်ခင်အေးဝင်း၏အမှာစာ

မိခင်ဝမ်းတွင်းပဋိသန္ဓေတည်သည့်အချိန်မှစ၍ မွေးဖွားလာပြီးသည့်နောက် ဘဝတစ်လျှောက်လုံးတွင် အရွယ်အမျိုးမျိုးနှင့် ဖြတ်သန်းလာခဲ့ရာသက်ကြီးရွယ်အိုဘဝသို့ ရောက်ရှိလာကြပါသည်။ မည်သည့်အသက်အရွယ်ကို သက်ကြီးရွယ်အိုဟုခေါ်ကြပါသနည်း ဟုမေးလျှင် တစ်နိုင်ငံနှင့်တစ်နိုင်ငံ၊ အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုနှင့်ကစ်ခု သတ်မှတ်ချက်ချင်းမတူကြပါ။ အသက်၆၀နှင့်ပြည့်ပြီးသူများနှင့် အထက်ကို သက်ကြီးရွယ်အိုဟုသတ်မှတ်သူများရှိသလို အသက် ၇၀နှင့်၊ အသက်၇၅နှင့်ကိုသက်ကြီးရွယ်အိုဟု သတ်မှတ်သူများလည်းရှိကြပါသည်။

မည်သို့ပင်ဆိုစေကာမူ အသက်အရွယ်ကြီးလာသည်နှင့်အမျှ စွမ်းအင်များ၊ အမြင်စွမ်းအား၊ အကြားစွမ်းအား၊ လှုပ်ရှားမှုစွမ်းအား တို့မှာ တဖြည်းဖြည်းလျော့နည်းလာကြပါသည်။ ဤအချိန်တွင် အလိုအပ်ဆုံးမှာ စိတ်လူမှုဆက်ဆံရေးထောက်ပံ့မှု (Psycho-social Support) ဖြစ်ပါသည်။ ဤ စိတ်လူမှုဆက်ဆံရေး ထောက်ပံ့မှုကို မည်သူတွေကပေးနိုင်ကြပါသနည်း။ မိမိ၏မိသားစု၊ ဆွေမျိုးသားချင်း၊ မိတ်ဆွေများ၊ ရပ်ရွာလူထု(Community)များမှ စိတ်လူမှုဆက်ဆံရေးထောက်ပံ့မှုကို အများဆုံးပေးနိုင်သူများ ဖြစ်ကြပါသည်။

ထို့ကြောင့်မိသားစုနှင့်အဆင်ပြေစွာနေနိုင်သူမှာ အကောင်း

ဆုံးဖြစ်ပါသည်။ ထိုကဲ့သို့သောသူများသည် အိုကံကောင်းသူများဟု
ခေါ်ဆိုနိုင်ပါသည်။ အတိတ်ကံကိုမသိနိုင်သော်လည်း ပစ္စုပ္ပန်တွင်
ကံကောင်းရန်နေထိုင်တတ်ဖို့လိုပါသည်။ ထိုကဲ့သို့အိုကံကောင်းရန်
မည်ကဲ့သို့နေထိုင်ကြရမည်နည်း။ မည်ကဲ့သို့နေထိုင်သင့်ကြောင်းကို
ဒေါက်တာဒဂုန်ခင်သဇင်၏ “အိုကံကောင်းမှာလား” ကိုဖတ်လိုက်
လျှင်အသိတရားများစွာရနိုင်ပါသည်။ "You reap what you saw"
ဆိုသကဲ့သို့ သက်ကြီးရွယ်အိုဘဝတွင် ကောင်းမွန်စွာနေထိုင်နိုင်ရန်
သို့မဟုတ်အိုကံကောင်းရန် မိမိ၏အပြုအမူအနေအထိုင်၊ စိတ်နေ
သဘောထားတို့က အဓိကဖြစ်ကြောင်းကိုယခုစာအုပ်တွင် သေချာစွာ
ထောက်ပြထားသဖြင့် လူတိုင်းသည်အိုရမည်ဖြစ်သောကြောင့် မည်သူ
မဆိုဖတ်ရှုပြီးသင်ခန်းစာယူသင့်ပါသည်။

ဒေါက်တာဒေါ်ခင်အေးဝင်း
ပါမောက္ခ၊ ဌာနမှူး(ငြိမ်း)
စိတ်ပညာဌာန
ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်

ကံအထူးဆင်ယင်သူများ

အမှန်စင်စစ် ကျွန်မက ဗေဒင်ဆရာတစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။ ဗေဒင်ဆရာတို့ထုံးစံအတိုင်း ဧည့်သည်များ၏ ရင်တွင်းခံစားမှုများကို နေ့စဉ် ကြားနေ မြင်နေကြဖြစ်ပါသည်။ တချို့သောဘဝလေးများမှာ အားတက်ဖွယ်၊ ပျော်ရွှင်ဖွယ်၊ ဂုဏ်ယူဖွယ်ကောင်းလှပါသည်။ တချို့သူတို့၏ဘဝတို့မှာ စိတ်ပျက်စရာ၊ အားငယ်စရာ၊ လွမ်းမောစရာကောင်းလှပါသည်။ လူအမျိုးမျိုး စိတ်အထွေထွေဖြစ်သည့် အလျောက် အကြောင်းအရာပေါင်းစုံ လှသည်။

ဟင်းကောင်းစားရလျှင် ခင်ရာဆွေမျိုးကို သတိရလေ့ရှိကြပါသည်။ ထို့အတူမိမိရသည့်သတင်းလေး များအား ပြောပြလိုကြပါသည်။ ယခုလည်းထိုနည်းအတိုင်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မဗေဒင်ဟောပြောသည့်အခါ တွေ့ကြုံရသည့် သင်ခန်းစာရဖွယ်၊ ပြုပြင်ဖွယ်၊ ဆင်ချင်ဖွယ်လေးများကို စာအုပ်အဖြစ် ရေးသားခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ အသက်ကြီးလာသည့်အခါတွင်မှ သနားစဖွယ် ကုကယ်ရာမဲ့နေသူများကိုကြည့်၍ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိပါသည်။ သို့သော်လည်းမတတ်နိုင်ပါ။ ကံ ကံ၏အကျိုးပင်ဖြစ်ပါသည်။

အသက်အရွယ်ကြီးလာချိန်တွင် နောင်တရ၍ စိတ်ဆင်းရဲကိုယ်ဆင်းရဲဖြင့် သက်ဆိုးရှည်နေကြသူများ မဖြစ်စေရန် ယခုပင် သင်ပြင်ဆင်သင့်ပြီဖြစ်ပါသည်။ ဝင်ကစွတ်ကောင်ကဲ့သို့ ကြံသလို

မနေသင့်ပါ။ စနစ်တကျ ပြင်ဆင်တည်ဆောက်ခြင်းဖြင့် ကောင်းမွန်
သည့်အနာဂါတ်ကို ပိုင်ဆိုင်နိုင်ပါသည်။ မိမိ၏အနာဂါတ် ကောင်းခြင်း
ဆိုးခြင်းမှာ မိမိအပေါ်တွင်သာ မူတည်ပါသည်။ မိမိစိုက်သည့်အတိုင်း
ရိတ်သိမ်းရသည့်အတွက် အကောင်းဆုံးစိုက်ပျိုးရန် လိုအပ်ပါသည်။
အမှန်တကယ်တွေ့ကြုံရသည့်အကြောင်းအရာများအား အမည် လွှဲ၍
ဖော်ပြခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။ လူသားတိုင်း မိမိကံကို အလှဆင်ယင်
နိုင်ကြသူများ ဖြစ်ကြပါစေကြောင်း ဆုမွန်ကောင်းတောင်း
လိုက်ပါသည်။

ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ပါစေ။

ဒေါက်တာဒုန့်ခင်သဇင်

အခန်း (၁)

အမေတ္တသမီး

မိုးလေအေးကြောင့် စိမ့်စိမ့်လေးအေးနေသည်။ မိုးကညို
နေလေသည်။ ဘယ်အချိန်များ ဝုန်းဒိုင်းကြွရွာသွန်း လေမည်မသိ။
မိုးလေတို့နှင့်အတူပြေသင်းရနံ့တို့က သင်းကြိုင်နေလေသည်။
သာယာလှပသော ထိုရာသီဥတုကြောင့် စိတ်တွင်းချမ်းမြေ့
လှပါသည်။ လှပသောပန်းချီကားချပ်လေးနှယ် စွဲဆောင်မှုကောင်း
လှသော မြင်ကွင်းလေးအောက်တွင် ကျွန်မနှစ်မြုပ်နေမိသည်။
ပြာလဲ့လဲ့မိုးကောင်းကင်ကြီး အရောင်ပြောင်းလဲလာပုံသည်
လည်းကောင်း၊ လေပြေမှလေပြင်းလာပုံသည် လည်းကောင်း၊ မိုးဖွဲမှ
မိုးသည်းခြင်းသည်လည်းကောင်း မထူးဆန်းသော မြင်ကွင်းများ
သာဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်လည်း ကြည့်လေမဝလေ၊ ကြည့်လေလှလေ
ပင်ဖြစ်ပါသည်။

သမီးငယ်စာမရှိကိုကိုမှပြေးဖက်လိုက်သောကြောင့် ငုံ့ကြည့်
လိုက်မိသည်။ အရပ်သုံးပေကျော်သာရှိသေး၍ သူမဖက်နိုင်သည်မှာ

၂

ကျွန်ုပ်မ၏ခါးကိုသာပင်။ သမီးငယ်က ချီပါမေမေဟု လက်ဆန့်ပေးလေသည်။ အသက်ခုနှစ်နှစ်ကျော်၍ ရှစ်နှစ်သို့ပင်ရောက်လေပြီ။ အမေကိုတွေ့လျှင်ချီပါဟု ပြော၍ချီခိုင်းတတ်လေသည်။ သားသမီးများကိုနှလုံးသည်းပွတ်ပမာ ချစ်ခင်မြတ်နိုးတတ်သော ကျွန်ုပ်မအဖို့ သားသမီးများကိုမကြာ ခဏချီပိုးခြင်း၊ ကျောပိုးခြင်း၊ မွေးမွေးပေးခြင်း၊ ပေါင်ပေါ် ထိုင်ခိုင်း၍ ချီပွေ့ထားခြင်းသည် လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်တစ်ခုသာ။ ကျွန်ုပ်မအတွက်သားသမီးတို့ မည်သည့်အရွယ်သို့ ရောက်ရောက် နို့ဖို့ကလေးငယ်များနယ် ထွေးပွေ့၍မဝနိုင်အောင်ပင်။

သမီးငယ်လေးကိုချီ၍ မွေးမွေးပေးလိုက်သောအခါ ရှင်မတောင်နဲ့လေးသင်းလာသည်။ သမီးငယ်လေးကလည်းကျွန်ုပ်မကို အကြိမ်ကြိမ်မွေးမွေးပေးရင်း မေ့မေ့ကိုချစ်တယ်ဟုပြောရင်း တင်းတင်းဖက်ထားလေသည်။ ထိုစဉ်မိုးစက်မိုးပေါက်တို့က ကျွန်ုပ်မတို့ သားအမိကို လာရောက်ထိမှန်လာသည်။ ဝရန်တာနောက်ဖက်ကို ဆုတ်ထိုင်ရင်း သားအမိနှစ်ယောက် မိုးဖွဲလေးများကို ကြည့်နေမိသည်။ သမီးငယ်ကမေမေဂျယ်လီ စားမယ်ဟုပြောပါသည်။ သမီးငယ်၏နဖူးပြင်လေးကို ဖွဖွလေးမွှေးကြူရင်းမိုးတိတ်လျှင် ဝယ်ပေးမည့်အကြောင်း ပြောပြရသည်။ မေမေသွားရင်သမီးလည်းလိုက်မယ်ဟု သမီးငယ်ကထပ်မံပူဆာလေသည်။

မိုးစက်မိုးပေါက်တို့ကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း သမီးကိုခေါ်လို့ မဖြစ်ဘူးသမီးရဲ့ဟုပြောမိသည်။ သမီးငယ်လေး ငြိမ်သက်သွားသည်။ လေပြေလေးတစ်ချက်ဝေ့လာသောအခါ မိုးပေါက်တို့က စင်ကျလာသည်။ သမီးငယ်လေးက ကျွန်ုပ်မပေါင်ပေါ်ထိုင်နေရင်းမှ လည်ပင်းကို တင်းတင်းဖက်လိုက်သည်။ ထို့နောက်ဘာစိတ်ကူးပေါက်သည်မသိ သမီးကြီးလာရင် မေ့မေ့ကိုမုန့်တွေ အများကြီး ဝယ်ကျွေးမယ်ဟု ပြောသောအခါ ကျွန်ုပ်မဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်လိုက်မိသည်။

သမီးငယ်လေးကိုတင်းတင်းပွေ့ဖက်ထားရင်း ကျွန်မအမေ
ကိုသတိရလာမိသည်။ အမေအတွက်ကျွန်မမုန့်အမြဲဝယ်သွားတတ်
သည်။ အမေမှာဆီးချိုရောဂါရှိပါသည်။ အမေနှင့်တည့်မည်ထင်သည့်
မုန့်တိုမုန့်စတိုကိုအမြဲဝယ်သွားခြင်းကို ကျွန်မနှစ်သက်သည်။ ကျွန်မ
ဝယ်ပေးသည့်မုန့်များကို အမေပြန်ရေရက်ရေစားလျှင် ကျေနပ်
နှစ်သိမ့်မိမြဲပင်။ ကျွန်မဝယ်သွား၍အမေကချက်ချင်းမစားသေးလျှင်
စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။ အမေကျွန်မဝယ်လာသည့်မုန့်ကိုမကြိုက်
၍ဘဲလား။ မတည့်၍ဘဲလားစိတ်ထဲတွင်စနိုးစနောင့်နိုင်လွန်းလှသည်။

ကျွန်မနှင့်အမေအတူတူမနေကြပါ။ ကျွန်မအိမ်ထောင်ကျ
ကတည်းက အိမ်ခွဲနေခဲ့သည်။ အမေထံသို့နေစဉ်ရောက်လေ့ရှိသော
ကျွန်မသည်သမီးလေးစာမရှိကိုကို ကိုမွေးပြီးချိန်မှစ၍ခြေချုပ်မိခဲ့ပါ
သည်။ စိတ်ကရောက်သော်လည်း လူကခဏခဏမရောက်နိုင်တော့
ပါ။ တစ်ပတ်တစ်ခါလောက်တော့ရောက်အောင်သွားပါသည်။ တစ်ခါ
တစ်ရံဆယ်ရက်တစ်ခါလောက်လည်းဖြစ်တတ်ပါသည်။ အလုပ်
တစ်ဖက်၊ အိမ်ထောင်တစ်ဖက်၊ ကလေးတစ်ဖက်ဖြင့် တဖြည်းဖြည်း
အချိန်များကို စီမံခန့်ခွဲရသည်မှာခက်လာပါသည်။ အမေကိုအမြဲသတိ
ရသော်လည်း တစ်ပတ်လျှင်နာရီဝက်၊ တစ်နာရီမျှကိုရအောင်ကြိုးစား
၍သွားခဲ့ရသည်။

ခုတော့ကျွန်မမှာ သားသမီးသုံးယောက်၏မိခင်သာဖြစ်
တော့သည်။ သားသမီးသုံးဦး၏ဝေယျာဝိစ္စ၊ အလုပ်ကိစ္စ၊ ကျောင်းတက်
၍ စာဖတ်နေရသောပြဿနာများဖြင့် ကျွန်မသည်ကျွန်မ မဟုတ်
တော့ပါ။ အမေကိုမကြာခဏဖုန်းဆက်ဖြစ်ပြီး ဆယ်ရက်တစ်ကြိမ်
လောက်တော့သွား၍တွေ့ပါသည်။ အမေကိုသွားရောက်တွေ့ဆုံချိန်
တွင် ကျွန်မမှာနောက်ဆက်တွဲအလုပ် တစ်ခုခုတော့ပါသွားသည်
ချည်းပင်။ အမေကိုကျွန်မအာရုံမကမကြာခဏအပြင်ထွက်ခြင်း၊ ရုပ်ရှင်
ကြည့်ခြင်းတို့ကိုလုပ်ပေးလေ့ရှိသော်လည်း ကျွန်မကအိမ်ထောင်ကျ

ကတည်းကအမေနှင့်အတူအပြင်ထွက်လေ့မရှိပါ။

ကျွန်မတွင်အချိန်ပိုလည်းမရှိပါ။ ကျွန်မ၏အလုပ်သဘောကိုက စာများများဖတ်ခြင်းဖြစ်သည့်အတွက် စာဖတ်ခြင်း၊ မှတ်စုထုတ်ခြင်းတို့ဖြင့်သာ အချိန်ကုန်လေ့ရှိပါသည်။ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ရင်းကလေးမွေးရင်းနှင့်ပင် ကျွန်မကျောင်းပညာရေးကိုပါရဂူတန်းပြီးသည်အထိဖတ်နေရပါသည်။ အဘယ်မှာအချိန်ပိုပါမည်နည်း။ ဖွတ်ဖွတ်ညက်ညက်ကျေအောင် စာဖတ်နိုင်မှ၊ အကြောင်းအရာရှာနိုင်ပါမှ၊ ဆရာပေါင်းစုံထံဝင်ထွက်နိုင်ပါမှ အဆင်ပြေလေသည်။ စာအုပ်ငှားရဖတ်ရ၊ သွားရလာရနှင့်အားရသည်ပင်မရှိချေ။ လူလည်းဖတ်ဖတ်မောချေပြီ။ စာအုပ်ဖွင့်လှောင်ပင်ခေါင်းကိုက်လာသည်အထိ ကျန်းမာရေးကဆိုးရွားလှချေသည်။

ယခုတော့လည်းထိုဒုက္ခတို့မှလွတ်လာပြီဖြစ်သည်။ မိမိကိုယ်ကိုပိုင်ဆိုင်မှုအနည်းငယ်ရှိလာပြီ။ မိုးရွာသည်ကိုပင်ခေတ္တခဏငေးဝိုင်ကြည့်နိုင်လာသည်။ တစ်လတစ်ကြိမ်သားသမီးတို့အားတိရစ္ဆာန်ရုံခေါ်သွားနိုင်သည်။ မိသားစုလေးမုန့်ထွက်စားဖြစ်သည်။ ရံဖန်ရံခါရှုပ်ရှင်ရုံတွင်ပင်ရှုပ်ရှင်သွားကြည့်ဖြစ်သည်။ အမေဆီသို့တစ်ပတ်လျှင်တစ်ကြိမ်တော့အမြဲရောက်ပါသည်။ စားသောက်ဖွယ်ရာများ၊ ငွေကြေးများကန်တော့လာနိုင်သော်လည်း အမေအတွက်အချိန်တော့များစွာမပေးနိုင်သေးပါ။ အမေနှင့်ပုံမှန်တွေ့သော်လည်းအလုပ်ချိန်ခြင်းတိုက်နေ၍ အဖေနှင့် မကြာခဏမတွေ့ဖြစ်ပါ။ တစ်လနှစ်ကြိမ်၊ သုံးကြိမ်ခန့်သာဆုံဖြစ်ပါသည်။

စိမ့်ကနဲအေးသွား၍အတွေးရေယဉ်ကြောမှ ရုန်းထွက်လာမိသည်။ ကျွန်မရင်ခွင်ထဲကသမီးလေးစာမရီကိုကိုပင် ကုပ်ကုပ်လေးဖြစ်နေချေပြီ။ အိမ်ထဲဝင်မှဖြစ်တော့မည်။ မိုးကသည်းသည်းမည်းမည်းရွာချလာသည်။ မိုးသည်းသည်းရွာသည်ကိုကျွန်မကြည့်၍မဝပါ။ အလွန်ကြည့်လို့ကောင်းသည်ဟုလည်းယူဆမိသည်။ မိုးသံလေသံတို့

ကသီချင်းဆိုသံကဲ့သို့ပင်ချိုသာလွန်းသည်။ သမီးငယ်ကကျွန်မ မျက်နှာကိုမော့ကြည့်ပြီး မေမေဟုခေါ်သည်။ ကျွန်မကပြုံးပြီးပြောလေ ဟုပြောတော့ သမီးကချက်ချင်းစကားမဆိုပေ။ ခပ်တွေတွေလေးငေး ပြုံးပြောလေသည်။

မေမေအသက်ကြီးရင်သမီးက အလုပ်တွေလုပ်ပြီးရှာကျွေးမှာ ဟုပြောပါသည်။ ကျွန်မရင်ထဲကျေနပ်ကြည်နူးမှုနှင့်အတူ ပျော်ရွှင် ကျေနပ်သွားမိသည်။ လိမ္မာလိုက်တဲ့သမီး ဘုန်းကြီးပါစေ၊ အသက် ရှည်ပါစေ၊ ကျန်းမာပါစေ၊ ချမ်းသာပါစေ။ ဆုများတသိကြီးပေးမိ သည်။ မိဘတိုင်းကယခုလိုစကားကြားရလျှင် ကျေနပ်ကြည်နူး၍ မဆုံးနိုင်ပါ။ သားသမီးတို့၏သိတတ်၊ နားလည်တတ်မှုမှာမည်သည့် အရာနှင့်မျှမလဲနိုင်သည့် ဝမ်းသာပီတိဖြစ်မှုပင်။ သမီးငယ်လေးက ကျွန်မလည်ပင်းကို သိုင်းဖက်ရင်းဆက်ပြောလေသည်။ မေမေ့ကို အပြင်မခေါ်ဘူးနော်ဟုပြောလေသည်။ ကျွန်မက 'ဟေ' ဟုတအံ့ဘဲ ဖြစ်သွားမိသည်။

သမီးငယ်ကဆက်ပြောပါသည်။ “ဟုတ်တယ်လေ၊ မေမေ က အသက်ကြီးတော့ဘယ်အပြင်ထွက်နိုင်မှာလဲ။ ပြုတ်ကျမှာစိုးလို့၊ ချော်လဲမှာစိုးလို့မခေါ်တာ။ မေမေစားချင်တာကိုသမီးဝယ်ကျွေးမယ် နော်။ သမီးဝယ်လာတာကိုမေမေကအိမ်ကစောင့်ယူလေ” ဟုပြော ပါသည်။ ကျွန်မရင်ထဲလျှင်ပြင်းစွာလှုပ်သွားလေသည်။ ဂျပန်လျှင် က ၈. ဇူရစ်ချီတာစကေးရှိပေမဲ့ ကျွန်မရင်ထဲမှလျှင်ကရစ်ချီတာ စကေးဘယ်လောက်ရှိမှန်းပင်မသိတော့ပါ။

မြတ်စွာဘုရားရှင်ဟောကြားတော်မူသော 'ကံ၊ ကံ၏အကျိုး' ကိုတွေးမိပါသည်။ သမီးငယ်လေးရိုးသားစွာပြောလိုက်သော စကား တစ်ခွန်းသည်ကျွန်မအတွက် တုန်လှုပ်ဖွယ်ကောင်းလေစွ။ ကျွန်မက အမေ့ကိုချစ်သည်။ ကျွန်မသမီးကကျွန်မကိုချစ်သည်။ ကျွန်မကအမေ့ ကိုစားသောက်ဖွယ်ရာများဝယ်ခြမ်းပေးလေ့ရှိသည်။ ကျွန်မသမီးက

ကျွန်မကို မုန့်တွေအများကြီးဝယ်ကျွေးဦးမည်တဲ့။ ကျွန်မက အမေ့ကို ငွေကြေးစလေးကန်တော့လေ့ရှိသည်။ ကျွန်မသမီးက သူကြီးလာလျှင် ကျွန်မကို ရှာကျွေးမည်ဟု ပြောပါသည်။ ကျွန်မက အမေ့အတွက် အချိန်ပေးနိုင်ခဲ့ပါ။ အချိန်ပေးဖို့လည်း မစဉ်းစားခဲ့ပါ။ ခုတော့ ကျွန်မ ဝဋ်လည်ပါပြီ။ သမီးငယ်၏ နိမိတ်စကားသည် ကျွန်မကို ကျောချမ်းစေပါသည်။

ကံဆိုသည်မှာ အလုပ်ဖြစ်ပါသည်။ ကံ ကံ၏အကျိုးဆိုသည်မှာ ကိုယ်ပြုလုပ်သည့် အလုပ်၏အကျိုးပေးဟု ယူဆမိပါသည်။ ကောင်းသည့်အလုပ်လုပ်လျှင် ကောင်းသည့်ကံကို ဖြစ်ပေါ်စေ၍ မကောင်းသည့်အလုပ်လုပ်လျှင် မကောင်းသည့်ကံကို သာဖြစ်ပေါ်စေမည်မှာ မလွဲပါ။ ထိုသို့ဆိုလျှင် လောကကြီးမှာ တရားမျှတလွန်းပါသည်။ မိမိစိုက်သည့်အတိုင်း သာရိတ်သိမ်းရသည်မှာ ဓမ္မတာပင်ဖြစ်ပါသည်။ ယခုလည်း ကျွန်မပြုနေဆဲကံ၏အကျိုးကို ကျွန်မခံရမည်မှာ မုချမလွဲပါ။ ကျွန်မလုပ်သည့်အလုပ်မှာ ကံကြမ္မာစက်ဝိုင်းတစ်ပတ်ပြည့်လျှင် ကျွန်မကို အကျိုးပေးပါတော့မည်။

ကျွန်မအိုမင်းမစွမ်းရှိချိန်တွင် သားသမီးတို့က လျှစ်လျူရှုခဲ့သော်မည်ကဲ့သို့ လုပ်ရမည်နည်း။ ယခုပင် ကျွန်မက မိခင်ကြီးကို လျှစ်လျူရှုမိခဲ့ချေပြီ။ ကျွန်မအမေ၏လိုအပ်ချက်မှာ မုန့်ပဲသရေစာနှင့် ငွေကြေးဟုတ်ပါ့မလား။ ကျွန်မပေးအပ်သည်နှင့် အမေ့လိုအပ်ချက် ထပ်တူညီပါ့မလား။ ကျွန်မငယ်စဉ်ကတော့ အမေက အချိန်ပေါင်းများစွာပေးခဲ့မှာ သေချာပါသည်။ ကျွန်မကတော့ အမေ့မှာ အချိန်လိုအပ်ချက်ရှိနိုင်ကြောင်း ဘာကြောင့်များမတွေးမိခဲ့ပါလိမ့်။ ကျွန်မကိုယ်တိုင်ကြွေးဟောင်းမဆပ်ခဲ့ပါလျှင် ကျွန်မကို ရောကြွေးဟောင်းဆပ်မည်သူ ရှိနိုင်ပါ့မလား။

ကျွန်မအမေ့ကို အရမ်းသတိရမိသည်။ အမေသည် ကျွန်မ၏ နွေးထွေးချစ်ခင်မှုကို အဘယ်မျှမျှော်လင့်ခဲ့လေမည်လဲ။ အဖေသက်ရှိ

အိုက်ကောင်းများ

ထင်ရှားရှိနေပါသည်။ သို့သော်လည်းကျွန်မကဲ့သို့သားသမီးတို့ကို အုလှိုက်သည်းလှိုက်ချစ်တတ်သောအမေအတွက် သားသမီးတို့၏ တုန့်ပြန်မေတ္တာကိုအထူးမျှော်လင့်မည်မှာ မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲပေ။ အမေကကျွန်မကို သမီးခဏခဏလာခဲ့ပါဟုတစ်ခါမှမပြောခဲ့ဘူးပါ။ သမီးနေကောင်းရဲ့လား။ ကလေးတွေရောဟုမေးလေ့ရှိပါသည်။ အလုပ်အကိုင်အဆင်ပြေရဲ့လား။ ငွေစုနေဟုမေးတတ်မှာတတ်သည်။

အမေကဲ့သို့ကျွန်မသဘောထားနိုင်ပါမည်လား။ အလွန်တုန့်လှုပ်ခြောက်ခြားမိပါသည်။ ကျွန်မအသုံးချစ်တတ်ပညာဒီပလိုမာတက်စဉ် ကစာထဲသင်ခဲ့ရပါသည်။ လူတို့၏အလိုအပ်ဆုံးအရာမှာ နွေးထွေးသောချစ်ခြင်းမေတ္တာဖြစ်သည်တဲ့။ အမေလဲထိုအရာကို လိုအပ်မည်မှာအထူးပင်။ သက်ကြီးရွယ်အိုတို့တွင် ရင့်ကျက်သော ဘဝအတွေ့အကြုံများရှိ၍ အရာရာကိုသည်းခံနားလည်နိုင်စွမ်းရှိသည်ဆိုသော်လည်း လူသားတစ်ယောက်အနေဖြင့်ချစ်ခင်လေးစားမှုကို လိုအပ်မည်မှာ အသေအချာပင်။

ယခုတော့အမေသည်ကျွန်မ၏ မသိနားမလည်တတ်မှုကို ဘာမျှမပြောဘဲ ကျိတ်မိတ်သည်းခံနေခဲ့သည်။ အမေကကြင်နာ နွေးထွေးချစ်ခင်ခဲ့သော်လည်း ကျွန်မကထိုသို့မပြုမူခဲ့ပါ။ သမီးက ကျွန်မကဲ့သို့အမေတူသမီးဖြစ်ခဲ့လျှင် ကျွန်မဘာလုပ်ရမည်လဲ။ အိုက်ကောင်းဖို့ဆိုသည်မှာ နုပျိုငယ်ရွယ်ချိန်တွင် ကောင်းသော အလုပ်များ လုပ်ခဲ့ရန်လိုအပ်ပါသည်။ မိမိနေ့စဉ်ပြုမူနေမှုများသည် မိမိ၏သမိုင်းစာမျက်နှာများသာဖြစ်ပါသည်။

ငယ်နုစဉ်ကာလတွင်မိမိကိုယ်ကို ကောင်းမွန်စွာတည်ဆောက်သူ၏အနာဂတ်နှင့်ဖြစ်သလိုနေရင်း အချိန်ကုန်ခဲ့ရသူတို့၏ အနာဂတ်ရလဒ်မတူညီနိုင်ပါ။ ငယ်စဉ်သန်ဆံ၊ မြန်ဆံကာလတွင် မိမိ၏အနာဂတ်သည် မိမိထံတွင်သာရှိသည်ဆိုသည့် အချက်အား

သတိထားမိသူတို့မှာ အိုက်ကောင်းစေရန်ပျိုက်အားအကောင်းဆုံး
တည်ဆောက်လေ့ရှိကြပါသည်။ ငယ်စဉ်နုစဉ်ကစိတ်အလိုလိုက်၍
ပိုက်ခဲ့သူများအဖို့မှာ အဘယ်မှာအိုက်ကောင်းနိုင်ပါမည်လဲ။ “အနာ
ခံမှအသာစံရမည်”။ တာဝန်ကျေခဲ့သူများသာသူကောင်းပြုခံရမည်
မှာမြေကြီးလက်ခတ်မလွဲပေ။

အခန်း (၂)

အခြင်း၏နောက်ကွယ်၌

အမေ့အပေါ်တာဝန်မကျေခဲ့မိသည်ကိုတွေးမိပါသည်။ အမေသည်အိုလေပြီ။ ဘာကားစီးလျှင်ဘယ်ရောက်မည်ကို အမေမသိတော့ပါ။ ကင်ချီကဲ့သို့သောခေတ်အစားအစာများကို အမေမမြင်ဘူးပါ။ တော်ဝင်စင်တာကဲ့သို့သော ကုန်တိုက်များကိုအမေမသွားတတ်ပါ။ ကုန်တိုက်တွင်ရောင်းသော အသင့်စား စားသောက်ကုန်တို့ကရမ်းကီလိုဂရမ်နှင့်ချိန်တွယ်ရောင်းပါသည်။ အမေက၁၀၀ဂရမ်တွင် ဘယ်လောက်ကျပ်သားရှိမှန်းမသိပါ။ Kanibo ကိုအမေမသိပါ။ Eva အကြောင်း သမီးများပြောလျှင် အထူးအဆန်းနားထောင်ပါသည်။ အမေ့ကိုအိုဇာတာကောင်းစေချင်ပါသည်။ အိုဇာတာကောင်းမှအိုမင်းချိန်တွင် အဆင်ပြေစွာရပ်တည်နိုင်မည်ဖြစ်သည်။ အိုကံကောင်းသည်ဆိုရာတွင် -

- ၁။ ကောင်းမွန်စွာနေထိုင်စားသောက်ခြင်း
- ၂။ စိတ်ချမ်းသာပျော်ရွှင်စွာနေခြင်း

၃။ ကျန်းမာသန်စွမ်းမှုရှိခြင်း

၄။ နွေးထွေးချစ်ခင်သည်မိသားစုဝင်များရှိခြင်း တို့ကိုပျမ်းမျှဆိုလိုပါသည်။ မိမိပတ်ဝန်းကျင်တွင် ထိုအကြောင်းအရာတို့နှင့်ပြည့်စုံသူများမှာ အဆင်ပြေချောမွေ့စွာ အိုမင်းခြင်းကိုဖြတ်သန်းသွားလေ့ရှိသည်ကိုတွေ့ရပါသည်။ တချို့သောသက်ကြီးရွယ်အိုတို့မှာအတော်ပင်သနားဖွယ်ကောင်းပါသည်။

ဝမ်းရေးအတွက်နိုင်သရွေ့အလုပ်လုပ်ရသကဲ့သို့ ကောင်းမွန်စွာနေထိုင်ရလေ့မရှိပါ။ ပျော်ရွှင်မှုထက်ပူပန်မှု၊ ဆူညံမှုများကြားတွင် နေရရှာသည်။ ရောဂါဖြစ်လျှင်ပင်ကောင်းမွန်စွာဆေးဝါးကုသခွင့်မရကြရှာပါ။ ဆေးဆိုင်မှစပ်ဆေးသောက် ကောင်းသောက်မည်။ ဥုံဖွမန်းကောင်းမန်းမည်။ စနစ်တကျဆေးမကုရပါ။ တချို့သောသက်ကြီးရွယ်အိုတို့မှာ ဝေဒနာခံစားရင်းကွယ်လွန်သွားကြပါသော်လည်း မည်သည့်ရောဂါပင်အတိအကျမသိရပါ။ လွယ်လွယ်ကူကူပင်လူကြီးရောဂါဟု ခေါင်းစဉ်တပ်လိုက်ပါသည်။ ထိုသို့သောသူများတွင်နွေးထွေးကြင်နာတတ်သော မိသားစုဝင်တို့မရှိကြပါ။

“ဆရာမောင်ဆုရှင်၏ ဗဝကျော်တို့၏ရှေ့ဆီရီး”ဆိုသော ဆောင်းပါးတွင် ယခုကဲ့သို့ဖော်ပြထားပါသည်။ “အိုမင်းခြင်း၌နှစ်လိုဖွယ်မဟုတ်သည့် အပြောင်းအလဲများပါလာမည်ဖြစ်ခြင်းပင်။ ထိုအပြောင်းအလဲများတွင် နာကျင်ကိုက်ခဲခြင်း၊ အာရုံထုံနေခြင်း၊ ကြွက်သားများမပျော့ပြောင်းတော့ခြင်း၊ အရိုးမကျစ်လစ်ခြင်း၊ လိင်စိတ်ကုန်ခမ်းခြင်း၊ မှတ်ဉာဏ်လျော့သွားခြင်းတို့ဖြစ်သည်။ ထို့အပြင် ကိုယ်အရေပြားတွန့်ခြင်း၊ အလှပျက်ခြင်းသာမက အပေါင်းအသင်းများလျော့နည်းခြင်း၊ မိသားစုဝင်တို့လျော့နည်းခြင်း၊ မိမိဖာသာလွတ်လပ်စွာလှုပ်ရှားသွားလာလို့မဖြစ်ခြင်း၊ ဆေးအမျိုးမျိုးကိုစားသုံးမှီခဲခြင်းအပြင် လူမှုဆက်ဆံရေး၌အပေါင်းအဖက်အကူအညီမရှိတစ်ကိုယ်တည်းဖြစ်ခြင်းတို့ပါ အနည်းနှင့်အများကြုံရလေ့ရှိမည်ဖြစ်သည်” ဟုဖော်ပြထားပါသည်။

ဆရာ၏အဆိုအရ အိုမင်းခြင်းမှာနှစ်လို့ဖွယ်မရှိပါ။ သို့သော်လည်းလူအများက အိုမင်းမှုကိုကျော်ဖြတ်သွားရန်မလွယ်ကူပါ။ မည်ကဲ့သို့ပင်ငြင်းဆန်နေပါစေ တဖြည်းဖြည်းအိုမင်းလာမည်ပင်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်းဆရာမောင်ဆုရှင်၏ အထက်ပါဆောင်းပါးတွင် ယခုကဲ့သို့ဖော်ပြထားပါသည်။ “အိုမင်းခြင်းဖြစ်စဉ်ကိုအရှိအတိုင်းရင်ဆိုင်သိရှိပြီး နားလည်သဘောပေါက်ရေးမှာ တင့်တယ်စွာအိုမင်းနိုင်ရေး၏ အဓိကအကြောင်းပင်ဖြစ်တော့သည်” ဟုလည်းကောင်း “ဘဝတွင်တင့်တယ်စွာ အိုမင်းရန်မှာ အိုခြင်းကိုငြင်းပယ်ခြင်းမပြုဘဲ ဘဝအဆင့်တိုင်း၌ စိတ်ရောကိုယ်ပါအသုံးဝင်နိုင်ရန် လေ့လာအားထုတ်လေ့ကျင့်သွားဖို့ဖြစ်သည်” ဟုဆိုထားပါသည်။

အသက်အရွယ်ကြီးရင့်လာ၍ အိုမင်းလာသည့်အခါလူတစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အကျိုးပေးချင်းတူလေ့မရှိကြပါ။ ပညာတတ်၍အသိဉာဏ်ရှိသောသူ၊ ရင့်ကျက်သူတို့မှာ အလွယ်တကူအိုမင်းမှုကို နားလည်လက်ခံနိုင်ပါသော်လည်း၊ ရင့်ကျက်မှုမရှိသော၊ အသိဉာဏ်နည်းသော သက်ကြီးရွယ်အိုတို့အတွက်မူ အိုမင်းမှုသည် အထူးတလည်ခြောက်ခြားစရာပင်ဖြစ်တော့သည်။ ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်သော သက်ကြီးရွယ်အိုတို့မှာ “ကျွန်းပင်၊ အင်ကြင်းပင်၊ ပျဉ်းကတိုးပင် စသော သစ်ကောင်းမျိုးတို့သည် ကြီးရင့်လေအနှစ်ပြည့်လေဖြစ်ကြဘိသို့၊ ပညာရှိသူတော်ကောင်းတို့မည်သည် အသက်ကြီးရင့်လာလေ တရားအမြင်အနှစ်ပြည့်ဝလာလေဖြစ်ကြောင်း ရှေးကအစဉ်အလာရှိခဲ့ကြသောကြောင့်ဝမ်းနည်းဖွယ်ရာမဟုတ်ပါ” ဟုတောင်တန်းသာသနာပြုဆရာတော်ကြီး၏ ကိုယ်တွေ့မှတ်တမ်းများ-၃၀၀ အိုလိုက်ကြစို့နော်ဆောင်းပါးတွင် ရေးသားထားသည်ကိုဖတ်ခဲ့ရပါသည်။

ထို့အတူ အင်္ဂုတ္တိုရ်၊ ဥရုဝေလဝင်၊ ဒုတိယသုတ်တွင် တရားရှင်ဆုံးမထားတော်မူသည်မှာ “မွေးဖွားသည်မှ အသက်၈၀၊ ၉၀၊ ၁၀၀ရှိလျှင် အသက်ကြီးသူဖြစ်သော်လည်း၊ မပြောသင့်သော

အခါ၌ပြောဆိုတတ်သောသူ၊ မဟုတ်မမှန်သည်ကိုပြောတတ်သောသူ၊ အကျိုးနှင့်မအပ်သည်ကိုပြောတတ်သောသူ၊ တရားနှင့်မအပ်သည်ကိုပြောတတ်သောသူ၊ အဆုံးအမနှင့်မအပ်သည်ကိုပြောတတ်သောသူ၊ မသင့်သောအခါရည်ညွှန်းချက်မရှိ၊ အပိုင်းအခြားမရှိ၊ အစီးအပွားနှင့် မစပ်သောမမှတ်သားလောက်သည့်စကားကိုပြောတတ်သောသူဖြစ်လျှင် ထိုသူသည်လူကြီးလူမိုက်ဟူ၍ရေတွက်ခြင်းသို့ရောက်၏” ဟုဆုံးမထားပါသည်။

ထို့ကြောင့်အိုမင်းသူခြင်းအတူတူ မိမိကိုယ်ကိုကောင်းမွန်စွာ စိမ့်ခန့်ခွဲနိုင်သော သက်ကြီးရွယ်အိုတို့မှာဘဝတွင် ကျေနပ်ပျော်ရွှင်စွာ ဖြတ်သန်းနိုင်ကြသည်ကိုတွေ့ရပါသည်။ ရင့်ကျက်မှုရှိသောထို သက်ကြီးရွယ်အိုတို့မှာ မိမိကိုယ်ကိုကောင်းမွန်စွာစိမ့်ခန့်ခွဲခြင်းအပြင် သူတစ်ပါးကိုရော၊ မိမိ၏ပတ်ဝန်းကျင်ကိုပါ ကောင်းမွန်စွာ စောင့်ရှောက်လေ့ရှိကြပါသည်။ ရင့်ကျက်မှုနည်းပါးသူတို့မှာအသက် အရွယ်အရ ကြီးရင့်အိုမင်းလာကြသူများသာဖြစ်သည်။ စိတ်ဓာတ် မှာကြီးရင့်အိုမင်းခြင်းမရှိပေ။

“စိတ်ပျိုကိုယ်ခု” ဟုဆိုကာ အသက်အရွယ်အရ ရင့်ကျက် ရမည့်အစား စိတ်မှာရပြီးရင်းနုနေသောကြောင့် ဘဝတွင်အံဝင်ခွင်ကျ မရှိတတ်ပါ။ လောကဓံအနိမ့်အမြင့်ကိုခံစားနိုင်စွမ်းမရှိပါ။ တစ်စုံတစ်ရာသောအခက်အခဲကြုံရလျှင် ခံနိုင်ရည်မရှိဘဲအပြင်းအထန်တုန်ပြန်တတ်ပါသည်။ ဆရာလယ်တွင်းသားစောချစ်၏ ဇရာနှင့်အားမာန်ဆောင်းပါးတွင် ယခုကဲ့သို့ရေးသားထားသည်ကိုမှတ်သားရခဲ့ဖူးပါသည်။ “အသက်အရွယ်ကြီးသူတို့မှာ အတွေ့အကြုံ၊ ဗဟုသုတ၊ ခွန်အား၊ အကြံအား၊ ဉာဏ်အား၊ စိတ်ဓာတ်ခွန်အား၊ ခေါင်းဆောင်မှုအား ကောင်းမွန်သော်လည်း ကာယအား၊ ကျန်းမာခြင်းအား၊ ခံနိုင်ရည်အားလျော့ပါးသွားသည်ကိုလည်း အမှန်အတိုင်းနားလည်ရန်လိုပါသည်။

အသက်ကြီးသော်လည်းမပျက်စီးသေးဟု တ ချို့က
 ပိပိကိုယ်ကိုလိမ်ညာနေကြသည်။ “စိတ်ပျို့လျှင်ကိုယ်နု” ဟုသဘော
 ထား၍ စိတ်ရောကိုယ်ပါနုပျို့အောင် ကြိုးစားနေကြသည်။ ဖြစ်ပျက်
 ပြောင်းလဲနေသောဇရာ၏ နိယာမကိုဟန့်တားနိုင်မည်မဟုတ်ပါ” ဟု
 ဖော်ပြထားပါသည်။ အိုခြင်း၏နောက်ကွယ်တွင် ပြန်လည်ပြင်ဆင်
 ရန်မလွယ်ကူသည့်အကြောင်းအရာများရှိသည်ဟုဆိုလျှင် အိုခြင်း၏
 ရှေ့တွင်ပြင်ဆင်သင့်သည်များကို ပြင်ဆင်ထားရန်လိုပါသည်။ ထိုသို့
 ဆိုလျှင်မည်သည်များကို ပြင်ဆင်ထားသင့်ပါသနည်း။

အခန်း (၃)

အသင့်ပြင်ပါ

လူ့အတော်များများမှာ အသက်လေးဆယ်ဝန်းကျင်တွင် မိမိကိုယ်ကိုစတင်၍ သတိထားမိပါသည်။ ဆံပင်ဖြူလေးတစ်ပင်နှစ်ပင် စတင်တွေ့ရှိလာရသကဲ့သို့ ငယ်စဉ်ကကဲ့သို့မဟုတ်တော့သည့် အကြောင်းအရာများကို ကြုံလာရပါသည်။ တချို့သောသူများမှာ ထိုက်သင့်သောရာထူး၊ အာဏာများကိုပိုင်ဆိုင်ပြီးဖြစ်ပါသည်။ တချို့မှာမူ ငွေကြေးကိုလည်းကောင်း၊ တချို့မှာမူ အောင်မြင်မှုတို့ကိုလည်းကောင်း ပိုင်ဆိုင်ပြီးဖြစ်နေတတ်ပါသည်။ ထိုက်သင့်သည့် ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်မှုတို့ကို ပိုင်ဆိုင်မှု ရှိနေပါသည်။ သားသမီးများ ပွားစည်း၍ မိသားစုဘဝလေးတစ်ခု ဖြစ်နေပြီဖြစ်ပါသည်။ ထိုအသက်အရွယ်မှာ နောင်တွင် မည်သည့်လမ်းအား ရွေးချယ်လျှောက်လှမ်းမည်ဆိုသည်ကို ဆုံးဖြတ်နေသည့်အရွယ်ဖြစ်ပါသည်။

ငွေရှိ၍ ငွေဂုဏ်မောက်သူများမှာ ငွေမရှိတော့သည့်အချိန်ဆိုသည်ကို တွေးလေ့မရှိပါ။ ရာထူးအာဏာရှိသူများမှာလည်း ထို

ရာထူးအာဏာများအား စွန့်ခွာရမည် နောက်ပိုင်းဆိုသည်ကို လားလားမျှ မစဉ်းစားပါချေ။ အစဉ်အပြုနုပျိုနေသယောင်နှင့် အောင်မြင်နေသယောင်နှင့် မာန်တက်နေသူတို့အဖို့ လောကဓံအား နုပူးတွေ့ဒူးတွေ့ ကြုံကြရသည်အခါတွင် မျက်ကလဲဆန်ပျာနှင့် အိုးနင်းခွက်နင်း ရင်ဆိုင်ကြရပါသည်။ ငွေရှိနေချိန်၊ ရာထူးအာဏာ ရှိနေချိန်နှင့် လုပ်နိုင်စွမ်းများရှိနေချိန်တွင် နောင်ရေရှည်အတွက် အကောင်းဆုံး စီမံခန့်ခွဲထားသူများအဖို့မှာမူ လောကဓံတရားကို နားလည်ပြီးဖြစ်၍ သတိတရားကိုလက်ကိုင်ထားပြီး ရင်ဆိုင်ကျော် ဖြတ်နိုင်ကြမည်ဖြစ်သည်။

လူသားတို့မှာ ငယ်ရာမှကြီးလာသကဲ့သို့ ကြီးရာမှ အိုလာ ပါသည်။ သီအိုရီအရဆိုလျှင် အိုပြီးလျှင် နာရမည်ဖြစ်ပါသည်။ နာပြီးလျှင် သေရမည်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ အိုခြင်းနှင့် သေခြင်း ကြားကာလတွင် တင့်တယ်ကောင်းမွန်ချမ်းသာစွာနေခြင်းကို အိုက်ကောင်းသည် ဟုခေါ်ပါသည်။ စိတ်၏ချမ်းသာခြင်း၊ ကိုယ်၏ ကျန်းမာခြင်းနှင့် ပြည့်စုံ သူတို့မှာ အိုက်ကောင်းသူများသာဖြစ်သည်။ အိုက်ကောင်းစေရန် စိတ်အေးချမ်းသာစွာနေတတ်ခြင်းနှင့် ကျန်းမာ ရေးအား ဂရုတစိုက်ရှိရန် လိုအပ်ပါသည်။

အတွေ့ရများသည်မှာ မိမိ၏စိတ်အား ဖြူစင်စွာထားသည့် သူ၊ ကိုယ်ချင်းစာတရားနှင့်ပြည့်စုံသည့်သူ၊ တာဝန်သိတတ်သူ၊ သမာ သမတ်ကျသည့်သူ၊ လိုက်လျောညီထွေနေတတ်သူစသည့် ကောင်း ခြင်းများနှင့်ပြည့်စုံသူတို့မှာ အိုက်ကောင်းလေ့ရှိပါသည်။ ကျန်းမာရေး အား ဂရုတစိုက်ရှိသောသူမှာ အို၍ နာရတာခြင်းအတူတူ သက် တောင့်သက်သာရှိစေပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ကြာကြာဝါးမည့်သွား အရိုးကြည့်ရှောင်ရန်လိုအပ်ပါသည်။ အိုမင်းမစွမ်းဟု ပြောကြပါသည်။ အိုမင်းသော်လည်း စွမ်းနိုင်သရွေ့ ကြီးစားလုပ်ဆောင်သည့်အခါတွင် အများ၏ချစ်ခင်မြတ်နိုးခြင်းအား ခံစားရပါသည်။ ကံကောင်းလိုပါက

ကောင်းသည်အလုပ်များ လုပ်ရန်လိုအပ်ပါသည်။

တချို့သောသက်ကြီးရွယ်အိုများမှာ အမှန်တကယ်ပင် ရိုးရိုး စင်းစင်းကြီးများဖြစ်ကြပါသည်။ မည်သည့်အကြောင်းအရာဖြစ်ကြုံ ကြုံ ကံကိုသာ ယိုးမယ်ဖွဲ့လေ့ရှိပါသည်။ ထိုကဲ့သို့သူများမှာ အရာ ရာအားလုံးကို ကံဇာတ်ဆရာအလိုကျ 'က'ပြမည့်သူများသာ ဖြစ်ပါ သည်။ အမှန်စင်စစ် သက်မဲ့အကြောင်းအရာများမှာ ကံစီမံရာခံကြ ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သက်ရှိလူသားများမှာ 'ကံ'အား ပြန်လည်စီမံ နိုင်ပါသည်။

ထိုင်ခုံတစ်လုံးအား ဤနေရာမှ တစ်နေရာတွင် ရွှေ့ကြည့် ပါ။ မိမိရွှေ့ထားသောနေရာတွင် ထိုထိုင်ခုံမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ တည်ရှိမည်ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်လည်း လူတစ်ယောက်အား ထိုကဲ့ သို့ နေရာရွှေ့ထားကြည့်ပါ။ အချိန်တစ်ခုရောက်လာလျှင် ထိုသူမှာ သူ့ဖာသာ လှုပ်ရှားထွက်ခွာမည်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုင်ခုံကဲ့သို့ နှစ်ပေါင်း များစွာ တည်ရှိနေမည်မဟုတ်ပါ။ လှုပ်ရှားရမည်ဆိုသည့်အတွေးဉာဏ် နှင့် လှုပ်ရှားမှု ဝီရိယများကြောင့် ရွှေ့ပြောင်းမှုခြင်းအတူတူ သက်ရှိ တို့မှာ လက်ခံလေ့မရှိပါ။ ဤဖြစ်စဉ်အားကြည့်ခြင်းအားဖြင့် လူများ သည် မိမိ၏ကံကြမ္မာအား မိမိဖာသာ ဖန်တီးစီရင်နိုင်ကြောင်း သိသာ ပါသည်။

ထိုသို့ဆိုလျှင် သက်ကြီးရွယ်အိုတို့မှာလည်း ဉာဏ်နှင့် ဝီရိယ ကဲ့သို့ သဘာဝစွမ်းအင်များ၏အထောက်အပံ့ဖြင့် ကံကောင်းနိုင်စွမ်း ရှိကြပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့၏မြတ်စွာဘုရားသည် "အတ္တဟိအတ္တနော နာထော" ဟု ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။ မိမိသည်သာ မိမိ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်၏ ဟုမိန့်မှာပါသည်။ လူတစ်ယောက်၏အပြုအမူ၊ လူတစ်ယောက်၏အယူအဆ၊ လူတစ်ယောက်၏ဆုံးဖြတ်မှု စသည် တို့မှာ ထိုသူ၏အနာဂတ်သာဖြစ်ပါသည်။

သူခိုးသည်လည်းကောင်း၊ တရားသူကြီးသည်လည်းကောင်း

လူသားများသာဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်ထိုလူသားများ၏အပြုအမူ ဆုံးဖြတ်ချက်၊ အယူအဆများကြောင့်သာ သူနိုးနှင့်တရားသူကြီး ဟုဖြစ် သွားရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုကဲ့သို့ကောင်းသည့်အလုပ်လုပ်၍ ကံကောင်းသူနှင့် မကောင်းသည့်အလုပ်လုပ်၍ကံမကောင်းသူတို့မှာ ဘာကွာပါသနည်း။

လူများမှာ “ကိုယ့်ဝန်ကိုယ်ထမ်း၊ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွား” ရပါသည်။ ကံကောင်းသည့်သူများမှာ ဝေါ့ပါးသည့်ဝန်ကိုထမ်း၍ ဖြောင့်ဖြူးသည့် လမ်းအားလျှောက်ရပါသည်။ ကံမကောင်းသည့် သူများမှာ သနားစဖွယ်ကောင်းလှသည်။ လေးလံသည့်ဝန်ကို ထမ်း၍ ခယောင်းတောအားဖြတ်ရရှာပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကံကောင်းရန်လိုအပ်ပါသည်။ သို့မှသာသက်သာသည့်ဝန်အား ထမ်းရမည်ဖြစ်ပါသည်။ မည်သည့်အကြောင်းကိစ္စတွင်မဆို မိမိစခဲ့ သလို အဆုံးသတ်ရလေ့ရှိပါသည်။ ကောင်းသည့်အလုပ်ဖြင့် ‘စ’ သည့်သူမှာ ကောင်းသည့်အဆုံးသတ်အား ရမည်ဖြစ်ပါသည်။ မကောင်းသည့်အလုပ်ဖြင့် ‘စ’သည့်သူမှာ မကောင်းသည့် အဆုံးသတ် ကို ရမည်ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့်မအိုမိ၊ မသေမိ ငယ်နစဉ်တွင်ကောင်းသည့် အလုပ်များလုပ်၍ အသင့်ပြင်ထားပါမှ သက်ကြီးရွယ်အိုကာလတွင် ကောင်းစွာရပ်တည်ရမည်ဖြစ်ပါသည်။ စွမ်းနိုင်၍ဆောင်နိုင်သည့် ကာလမှာ ဘာမျှအရေးမကြီးသော်လည်း မစွမ်းနိုင်၍မဆောင်နိုင် တော့သောကာလတို့တွင် သက်တောင့်သက်သာရှိစေရန်လိုပါသည်။ ထိုကဲ့သို့သက်တောင့်သက်သာရှိစေရန် ယခုပင်အသင့်ပြင်သင့်ပြီ ဖြစ်ပါသည်။

မအိုမိအိုကြည့်ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ မနာမိနာကြည့်ခြင်း ဖြင့်လည်းကောင်း၊ မသေမိသေကြည့်ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း အသင့် ပြင်ထားမှသာလျှင် အမှန်တကယ်အိုချိန်၊ နာချိန်၊ သေချိန်တွင် ခံနိုင်ရည်ရှိမည်ဖြစ်ပါသည်။

အခန်း (၄)

တူသောအကျိုးပေး

ကျွန်မတို့သည်မွေးဖွားလာချိန်မှစ၍ အသက်ရှင်သန်စေရန် ကြိုးစားရုန်းကန်၍ ဘဝအားတည်ဆောက်လေ့ ရှိကြပါသည်။ မွေးကင်းစအရွယ်တွင် အသက်ရှင်ရပ်တည်ရန် အမေ့နို့ချိုအားငိုယို တောင်းခံကြပါသည်။ အနည်းငယ်ကြီးပြင်းလာချိန်တွင် အမေခွံကျွေး သည့်ထမင်းအားစားကြပါသည်။ ထို့နောက်အမေခူးပေးသည့်ထမင်း စားပါသည်။ နောင်တွင်မိမိဖာသာရှာဖွေစားသောက်ပါသည်။ မိမိ ယူသည့်အလှည့်ပြီးလျှင် ပေးသည့်အလှည့်ရောက်ပါသည်။ သား သမီးတို့ကို ရှာဖွေကျွေးမွေးပါသည်။ တဖြည်းဖြည်းအိုလာသည့်အခါ တွင် သားသမီးတို့မှရှာဖွေကျွေးမွေးသည့် ထမင်းကိုစားရပါသည်။ ကံမကောင်းလျှင်ဖြင့် သားသမီးတို့မှခွံကျွေးသည့်ထမင်းအားစား သုံးရင်း လောကကြီးမှပြန်လည်ထွက်ခွာသွားရလေ့ရှိပါသည်။

ငယ်စဉ်ကအားမာန်အပြည့်ရှိသော်လည်း အသက်ကြီးပြင်း လာသည်နှင့်အမျှ အိုမင်းလာသည်နှင့်အမျှ အားမာန်များယုတ်လျော့

သမီးတော်က စာပေ

လာပါသည်။ လုပ်နိုင်ကိုင်နိုင်စွမ်းများကျလာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် စိတ်ကျမှုကိုခံစားလာရပါသည်။ ကြိုးစားလုပ်ဆောင်လိုစိတ်များ လျော့ပါးလာပါသည်။ မှီခိုခံရသူမှမှီခိုသူဖြစ်လာသည့်အခါ အားငယ် လာပါသည်။ တစ်စုံတစ်ရာအားနောင်တရသကဲ့သို့လည်း ခံစားရ သည်ကိုတွေ့ရသည်။ သက်ကြီးရွယ်အိုများတွင်အောက်ပါစိတ်ခံစားမှု များရှိသည်ကိုတွေ့ရလေ့ရှိပါသည်။ အကြောင်းအချက်အားလုံးကို သော်၎င်း၊ တချို့တစ်ဝက်ကိုသော်လည်းကောင်း ခံစားရလေ့ရှိကြ ပါသည်။

- ၁။ အထီးကျန်ဆန်ခြင်း
- ၂။ တိုးတိုးဖော်တိုင်ပင်ဖက်မရှိဟု ခံစားရခြင်း
- ၃။ အများမှ နေရာပေးဆက်ဆံသည်ကို ပိုမိုလိုအပ်လာခြင်း
- ၄။ အများမှဂရုစိုက်ကြင်နာစွာဆက်ဆံခြင်းကို ပိုမိုလိုအပ် လာခြင်း
- ၅။ မိမိကိုယ်ကို အိုပြီဆိုသည်ကို လက်မခံလိုခြင်း
- ၆။ အများမှဥပေက္ခာပြုခြင်းကိုခံနေရသည်ဟု ထင်လေ့ ရှိခြင်း
- ၇။ ယခင်ကထက် ပိုမို၍ စိတ်ထိခိုက်လွယ်လာခြင်း
- ၈။ စိတ်အားငယ်ခြင်း
- ၉။ အများကိုဦးစီးဦးဆောင်ပြုလိုခြင်း
- ၁၀။ လူငယ်များမှ လေးစားစွာတိုင်ပင်စေလိုခြင်း
- ၁၁။ လူငယ်များအား အထင်မကြီးတတ်ခြင်း
- ၁၂။ တစ်နေ့တခြား ပစ်ပစ်များလာခြင်း

သက်ကြီးရွယ်အိုတို့တွင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စားသောက်ရ သောပုံစံ၊ နေထိုင်ရသောဘဝပုံစံ၊ ကျန်းမာသန်စွမ်းမှုပုံစံခြင်း မတူ ကြပါ။ ထို့အတူ ဘဝကိုရုန်းကန်ခဲ့ရပုံခြင်းလည်း မတူကြပါ။ တချို့ မှာ နောင်သံသရာအတွက် လှူ၍၊ တန်း၍၊ တရားဘာဝနာ ပွား

များ၍ပင် မဝနိုင်ကြပါ။ ဘဝတွင် အေးချမ်းသာယာလွန်းလှပါသည်။ တချို့သော သက်ကြီးရွယ်အိုတို့မှာ ထိုသို့မဟုတ်ပါ။ အသက် ၆၀ ကျော် ၇၀ အထိ စားဝတ်နေရေးအတွက် ပြေးလွှားရုန်းကန်နေရဆဲဖြစ်ပါသည်။ မပြည့်မစုံနှင့် ဆင်းရဲပင်ပန်းကြသည်။ ထို့အပြင် ရှောင်လွှဲ၍မရသော သားသမီးတာဝန်၊ မြေးတာဝန်၊ အိမ်ထောင်တာဝန် စသည်တို့ဖြင့် လူမှုတာဝန်များမှ ရုန်းမထွက်သာ ဖြစ်နေရပါသည်။

ထိုကဲ့သို့ မတူညီသည့် ဘဝရပ်တည်မှုများအား အခြေခံ၍ သက်ကြီးရွယ်အိုတို့၏ စိတ်ခံစားမှုများ ဖြစ်ပေါ်လာလေ့ရှိပါသည်။ အသက်အရွယ်ကြီးသူတို့မှာ အတွေ့အကြုံ၊ ဗဟုသုတ၊ ခွန်အား၊ အကြံအား၊ ဉာဏ်အား၊ စိတ်ဓာတ်ခွန်အား၊ ခေါင်းဆောင်မှုအားများ ကောင်းမွန်လာသော်လည်း ကာယအား၊ ခံနိုင်ရည်အား၊ ကျန်းမာခြင်းအားများ လျော့ပါးသွားသည်ကိုလည်း အမှန်အတိုင်းနားလည်လက်ခံရန်လိုအပ်ပါသည်။

အသက်ကြီးသော်လည်း မပျက်စီးသေးဟု တချိန်က မိမိကိုယ်ကို လိမ်ညာနေကြသည်။ စိတ်ယိုလျှင် ကိုယ်နုသည်ဟု သဘောထား၍ စိတ်ရောကိုယ်ပါ နုယိုစေရန် ကြိုးစားနေကြသူများရှိပါသည်။ ထိုသက်ကြီးရွယ်အိုတို့မှာ ဖြစ်ပျက်ပြောင်းလဲနေသော ဇရာ၏ နိယာမကို ဟန့်တားနိုင်မည်မဟုတ်ပါ။ သက်ကြီးရွယ်အိုတို့၏ စိတ်ခံစားမှုတို့မှာ အခြေအနေ၊ အချိန်အခါတို့အား အခြေခံ၍ ဖြစ်ပေါ်လာလေ့ရှိပါသည်။ အဘယ်ကြောင့် ထိုသို့ခံစားရပါသနည်း။ စိတ်ခံစားမှုတို့အား တစ်ခုချင်းလေ့လာကြည့်ပါက သေသေချာချာ နားလည်မည်ဖြစ်ပါသည်။

၁။ အထီးကျန်သန့်ခြင်း

အသက်ကြီးရင့်လာသည့်အခါ အထူးတလည်ခံစားရသည့်

ပြဿနာမှာ အထီးကျန်ဆန်မှုဝေဒနာပင်ဖြစ်ပါသည်။ သားသမီးတို့ အားအချိန်မီကျောင်းပို့ရန် အလုပ်လည်းမရှိတော့ပြီ။ ရုံးသို့အလျှင် အမြန်သွားစရာလည်းမလိုတော့ပြီ။ ထမင်းချိုင့်ကိုအချိန်မီပြင်ဆင် စရာလည်းမရှိတော့ပါ။ တွတ်တီးတွတ်တာသားသမီးတို့ကကွန်ပျူတာ ခုံတွင်လည်းကောင်း၊ အလုပ်စားပွဲပေါ်တွင်လည်းကောင်း ရောက်ရှိ သွားကြသောအခါ ခါးသီးလှစွာသောအထီးကျန်ဆန်မှုများကို ပိုင်ဆိုင် လာရပါသည်။

ယခင်ကလုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များနှင့်အတူ အားသွန်ခွန်စိုက် ကြိုးပမ်းလုပ်ဆောင်ခဲ့ကြသည်။ အချိန်များပင်မလောက်ငှပါ။ ယခု တော့မိမိမှာ တစ်ယောက်တည်းသာ။ အိမ်ထောင်ကျကုန်သော သား သမီးလာလည်လျှင်ကောင်းလိမ့်မည်။ မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းများ နှင့်တွေ့ရလျှင် အလွန်ပျော်ပါသည်။ ယခင်ကနံနက်မိုးလင်ချိန်မှည မိုးချုပ်ချိန်အထိမိမိနှင့် ရင်းနှီးသူ၊ ချစ်ခင်သူများကြားတွင် ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်ခဲ့ရသည်။ ယခုတော့ထိုသူများနှင့်အလို့ငှာလမ်းခွဲခဲ့ရသည်။ တစ်အိမ်တည်းအတူနေသူတို့မှာလည်း မိမိကိုအချိန်များစွာမပေးနိုင် တော့ပါ။ အထီးကျန်သောနေရက်ပေါင်းများစွာကို ငြီးငွေ့စွာဖြတ်သန်း နေရပါသည်။

၂။ ထိုဆိုးဖော်တိုင်ပင်ဖက်မရှိဟု ခံစားခြင်း

အသက်ကြီးလာသည့်အခါ အထီးကျန်ဆန်မှုနှင့်အတူ တိုးတိုးဖော်တိုင်ပင်ဖက်မရှိတော့သည့်ခံစားမှုကိုပါ တွဲဖက်ခံစားရ ပါသည်။ လူသားတို့၏ထုံးစံအတိုင်း အစုအဝေးနှင့်နေထိုင်လေ့ရှိကြ ပါသည်။ ယခင်ငယ်စဉ်ကမိဘမောင်နှမသားချင်းအစုံအလင်ဖြင့် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေကြခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ အိမ်ထောင်ဖက် နှင့်ပျော်ရွှင်စွာရွှေ့လက်တွဲ၍ ပြဿနာအရပ်ရပ်ကိုရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းခဲ့ ကြခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ သားတို့သမီးတို့ဖြင့်သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း

၂၂
ရှိခဲ့ခြင်းသည်လည်းကောင်း အတိတ်စာမျက်နှာများအဖြစ် ကျန်ရစ်ခဲ့
ပြီဖြစ်ပါသည်။

ငယ်စဉ်ကမိဘကိုလည်းကောင်း၊ မောင်နှမကိုလည်းကောင်း
အနီးကပ်တိုင်ပင်ခဲ့ကြသည်။ အိမ်ထောင်ကျချိန်တွင် အိမ်ထောင်ဖက်
နှင့်အစစအရာရာတိုင်ပင်နှီးနှောခဲ့သည်။ နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ်ဆုံးဖြတ်
ခဲ့ကြသည်။ သားသမီးတို့ကြီးလာချိန်တွင် သားသမီးတို့နှင့်တိုးတိုး
တိုးတိုး တွတ်တွတ်ထိုးခဲ့ကြသည်။ အပြန်အလှန်ပြောဆိုတိုင်ပင်ကြ
သည်။ သားသမီးတို့အားအကြံများပေးခဲ့ရသည်။ သားသမီးများက
အကြံများပေးကြသည်။ အားရကျေနပ်ဖွယ်ကောင်းလှသော ထိုအချိန်
ကာလတို့အားလွမ်းမောရပြီ။ ယခုတော့လည်းအနီးကပ်တိုင်ပင်ရန်
မည်သူမျှအနားတွင်မရှိတော့ပါ။ သားသမီးတို့ကသူတို့ကိစ္စနှင့်သူတို့
မအားတော့ပြီ။ မိမိကိုဖက်လှဲတကင်းတိုင်ပင်မှုလည်းနည်းခဲ့လေပြီ။
မိမိကရောမည်သူ့ကိုတိုင်ပင်ဆွေးနွေးရမည်လဲ။ လူကြီးများတွင်လည်း
ပြောဆိုတိုင်ပင်စရာအကြောင်းအရာများစွာရှိပါသည်။

၃။ အများဆုနေရာပေးဆက်ဆံသည်ကိုပိုမိုလိုအပ်လာခြင်း

အသက်အရွယ်ကြီးလာသည့်အခါ အကြောက်ဆုံးအကြောင်း
အရာမှာ ချောင်ထိုးခံမည်ကိုပင်ဖြစ်ပါသည်။ လူကြီးများမှာအသက်
အရွယ်ကြီးလာပြီ၊ နားနားနေနေ နေပါစေတော့ဟုဆိုကာ အပူမပေး
တော့ပါ။ အသက်အရွယ်ကြီးလာခြင်းမှာပျက်စီးလာခြင်းမဟုတ်ပါ။
လူကြီးတို့တွင် လုပ်ရည်ကိုင်ရည်ရှိနေကြပါသေးသည်။ ထို့ကြောင့်
လူငယ်များမှနေရာပေး ဆက်ဆံသည်ကိုလိုအပ်ကြပါသည်။ မိမိတို့
သိသမျှကိုအိတ်သွန်ဖာမှောက်ပြောပြလိုပါသည်။ ပေးနိုင်သည့်အကူ
အညီများကိုပေးချင်ကြပါသည်။ မိမိတို့ကိုလူပိုလူလျှံအဖြစ်မြင်မှာကို
အထူးစိုးရိမ်ပါသည်။

အသက်အရွယ်ကြီးလာသော်လည်း ရင့်ကျက်သည့်အတွေး

အိုက်ကောင်းကောင်း

R

အခေါ်နှင့် တာဝန်ယူလုပ်ဆောင်ပေးနိုင်မှုများရှိပါသေးသည်။ ကောင်းမွန်သည့်အကြံဉာဏ်များကိုပေးနိုင်ပါသည်။ ယခင်ကသားသမီးများမှာမိမိအကြံဉာဏ်အား တလေးတစားတောင်းခံခဲ့သည်များကို လွမ်းမောမိပါသည်။ သားသမီးများမည်မျှဝေးကွာသွားပါစေ မိမိအတွက်မူရင်ခွင်ပိုက်ထားသကဲ့သို့ ရင်နှင့်အနီးဆုံးတွင်ပင်ရှိသည်ဟုယူဆပါသည်။ ထို့ကြောင့်သားသမီးတို့၏ ပျော်ရွှင်မှုကိုလည်းကောင်း၊ စိတ်ညစ်မှုကိုလည်းကောင်းမျှဝေခံစားလိုပါသည်။ နေရာပေးဆက်ဆံမှုနှင့်တိုင်ပင်ပြောဆိုမှုများ အကြံဉာဏ်တောင်းခံမှုများကိုလိုအပ်ပါသည်။

၄။ အများမဂ္ဂစုစိုက်ကြင်နာစွာဆက်ဆံခြင်းကို ပိုမိုလိုအပ်လာခြင်း

လူသားတိုင်း ချစ်ခင်ကြင်နာခြင်းအားလိုအပ်ပါသည်။ သက်ကြီးရွယ်အိုနှင့် ကလေးငယ်များမှာ ထိုကဲ့သို့ကြင်နာချစ်ခင်ခြင်းအား ပိုမိုလိုအပ်လေ့ရှိပါသည်။ သက်ကြီးရွယ်အိုတို့မှာ မိမိအား ဂရုတစိုက်ဆက်ဆံခံရခြင်း၊ ကြင်နာစွာဆက်ဆံခံရခြင်းတို့အတွက် အထူးပင်ကျေနပ်ကြည်နူးလေ့ရှိကြပါသည်။ သားသမီးများအပြင်မပြန်လာချိန်တွင်ဝယ်လာသည့်ဘိန်းဖုန်းကလေးကို အိမ်တွင်ရှိသည့်ကိတ်မုန့်နှင့် မလဲနိုင်ပါ။ မိမိကိုဖုန်းဆက်မည်ဟုပြောထားလျှင် ဖုန်းနားကမခွာနိုင်တော့ပါ။ မိမိကိုစောင့်ခြုံပေးသည်မှအစ ဟင်းလေးတစ်ခွက်ပို့ပေးခြင်းအဆုံး အလွန်ကျေနပ်ကြပါသည်။

သားသမီးအိမ်မှဟင်းကိုစားလိုခြင်းမဟုတ်ပါ။ သားသမီးတို့မှ သတိတရရှိခြင်းကိုသာ လိုအပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ မိမိကိုသားသမီးတို့မှ ဘယ်မသွားနဲ့၊ ဘာမလုပ်နဲ့ဟုတားမြစ်ကြသည့်အခါ ဝမ်းသာကြည်နူးကြပါသည်။ တတ်နိုင်သရွံ့လည်း သားသမီးတို့၏စကားကို နားထောင်ကြပါသည်။ မိမိကိုချစ်၍ပြောသည်ဟုကြည်နူးကြပါသည်။ သားသမီးတို့မှ တစ်စုံတစ်ရာဝယ်ခြင်းပေးသည့်အခါ အိမ်လာလည်

၂၉
သည်ညော်သည်များအား ကြား၍မဆုံးတော့ပါ။ သားသမီးများ၊
ချွေးမများ ကန်တော့သည့်လက်ဆောင်ပစ္စည်းလေးများအား မသုံး
ရက်၊ မစွဲရက်နှင့်တသသရှိလှသည်။

၅။ မိမိကိုယ်ကို အိုပြီဆိုသည်ကိုလက်မခံလိုခြင်း

အသက်ကြီးလာသော်လည်းမိမိတို့မအိုသေးပါဟု အသက်
အရွယ်ရလာသူတိုင်း ယူဆကြပါသည်။ သက်ကြီးရွယ်အိုတို့မှာ
ငယ်ရာမှကြီးရင့်လာကြသူများဖြစ်ကြပါသည်။ ထို့ကြောင့်လုပ်နေဆဲ
အလုပ်တချို့ကိုလုပ်ကိုင်နိုင်ကြသေးသည်။ အသက်အရွယ်ကြီးရင့်
လာ၍ပျို့ယွင်းမှုတို့ရှိကြသည့်တိုင်အောင် လုပ်နိုင်စွမ်းလက်ကျန်များ
ကြောင့်မိမိကိုယ်ကိုအိုပြီဆိုသည်ကို လက်မခံလိုကြချေ။ သက်ကြီး
ရွယ်အိုဆိုသူတိုင်းမှာ သူတစ်ပါး၏စောင့်ရှောက်မှုအောက်သို့ ချက်ခြင်း
ရောက်ကြသူများမဟုတ်ပါ။ ချက်ခြင်းအိုမင်းမစွမ်းဖြစ်လာကြခြင်း
မဟုတ်ပါ။ တစ်စတစ်စလုပ်ရည်ကိုင်ရည်ကျလာခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။

အိုမင်းလာ၍မစွမ်းနိုင်ကြသူများမှာသာ တစ်ပါးသူကိုအားကိုး
မှီခိုရပါသည်။ အိုမင်းလာသော်လည်း စွမ်းနိုင်သမျှလုပ်နေကိုင်နေ
သည့် သက်ကြီးရွယ်အိုများအတွက်မူ အဘယ်မှာအိုပါမည်နည်း။
စိတ်မှာအစဉ်နနေသည်။ စိတ်မှာအစဉ်ပျို့ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့်
လည်းအသက်ကြီးသော်လည်း မအိုသေးပါဟုပြောနိုင်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်
တို့လူမှုအသိုင်းအဝိုင်းတွင် အသက်ကြီး၊ ဝါကြီးသူများမှ ဦးဆောင်
လေ့ရှိသောအမှုကိစ္စများ မြောက်များစွာရှိပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း
သက်ကြီးရွယ်အိုတို့မှာ မိမိကိုယ်ကိုအိုပြီဆိုသည်ကို လက်မခံလိုကြ
ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

မှန်ပါသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာအလုပ်လုပ်ခဲ့ကြ၍ သိခဲ့ရသည့်
အတွေ့အကြုံပေါင်းမြောက်များစွာအား ပြန်လည်ဖြန့်ချိပေး၍ မဆုံး
နိုင်သေးပါ။ အဘယ်မှာအိုပါပြီလည်း။ ထို့ကြောင့်လည်း “အလောင်း

စည်သူမင်းတရားကြီး' ကဦးပေါင်းကျားနှင့်မြင်းကျားရှင်တွင် ငါမအို
သေးဟုပြောခြင်းဖြစ်မည်။ ငါမအိုသေးဟုဆိုသည်မှာ လူကိုဆိုလိုခြင်း
ဖြစ်ဟန်မတူပါ။ လုပ်နိုင်ကိုင်နိုင်စွမ်းများရှိသည့် မင်းတရားကြီး၏
စိတ်က မအိုသေးခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။

၆။ အများပုဂ္ဂလိကပြုခြင်းကိုခံနေရသည်ဟုထင်လေ့ရှိခြင်း

အသက်အရွယ်ကြီးလာသည်နှင့်အမျှ လူငယ်တို့မှနားနား
နေနေ နေစေရန် အပူမကပ်ဘဲရှိကြပါသည်။ အရေးကိစ္စကြုံလာ
သည့်အခါတွင် လူငယ်တို့မှသာစုပေါင်းရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းလိုက်ကြပါ
သည်။ လူကြီးများသိလျှင်လည်းဘာမျှမထူးပါ။ စိတ်ဆင်းရဲခြင်း၊
စိတ်ပင်ပန်းခြင်း၊ စိတ်မကောင်းခြင်းတို့သာ အဖတ်တင်သည်ဟု
ယူဆကြပါသည်။ လူငယ်တို့မှတစ်လှည့်တာဝန်ယူလိုက်ကြသည့်
သဘောပင်။ သို့သော်လည်းလူကြီးတို့အဖို့မှ ထိုသို့မဟုတ်ပါ။ မိမိတို့
အား ဥပေက္ခာပြုထားသည်ဟုခံစားရပါသည်။ အိမ်တွင်မည်သည့်
ကိစ္စဖြစ်ဖြစ် မိမိတို့ကတတ်နိုင်သည့်ဖက်က ကူညီဖြေရှင်းပေးလိုကြ
သည်။

လူငယ်များမှအရေးတယူတိုင်ပင်ပြောဆိုခြင်းများကို လိုအပ်
ပါသည်။ မိသားစုကိစ္စအား အသိမပေးဘဲထားခြင်းများ၊ မိမိတို့ကို
ပြောမပြုခြင်းများသည် မိမိတို့ကိုအရာမသွင်းတော့၍သာ ဖြစ်သည်ဟု
ယူဆမိကြသည်။ ထိုသို့အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန် ဥပေက္ခာပြုခြင်းခံရ
သည့်အခါ ဝမ်းနည်းကြေကွဲကြသည်။ မိမိတို့ကစီမံကြည့်ရှုစောင့်
ရှောက်၍ ကြီးပြင်းလာကြသောကလေးများမှာ ယခုတော့မိမိကို
ဥပေက္ခာပြုချေပြီ။ ငါ့မိမှာလည်းစွမ်းဆောင်နိုင်စွမ်းများကျန်ပါသေး
သည်။ မိမိကိုလူရာမသွင်းချင်တော့ဟုယူဆ၍ ကြေကွဲကြပါသည်။
အမှန်မှာမူလူငယ်များက အနားပေးလိုက်ခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။

၇။ ယခင်ကထက်ပိုမို၍စိတ်ထိခိုက်လွယ်လာခြင်း

သက်ကြီးရွယ်အိုအများစုမှာ အချိန်များပိုလာခြင်းသည်ထို သက်ကြီးရွယ်အိုအား ဖိစီးနှိပ်စက်လေ့ရှိသောအချက်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ အကြောင်းကိစ္စတစ်စုံတစ်ရာကြုံလာပါက ယခင်ကအားလပ်မှုမရှိ ၍ကြာကြာမတွေးနိုင်သည့်ကိစ္စများအား အချိန်ယူ၍ဟိုတွေးဒီတွေး ပြုလုပ်လာပါသည်။ အချိန်အားတိုင်းဟိုလိုတွေးဒီလိုတွေးဖြင့် ဇာချဲ့ လာရာမှ စိတ်ထိခိုက်စရာကိစ္စများအားတွေးမိလာပါသည်။ ယခင်က မိမိလုပ်ဆောင်ချက်များအား တသသတွေးမိသည်။ ယခုတော့ထိုသို့ မဟုတ်ဟု နှိုင်းယှဉ်စဉ်းစားမိလာပါသည်။ ယခင်ကအာဏာရှိခဲ့၍ လည်းကောင်း၊ လုပ်ငန်းအောင်မြင်၍လည်းကောင်း၊ ငွေကြေးရှာဖွေ နိုင်၍လည်းကောင်း၊ သြဇာကြီးခဲ့စဉ်ကအများမှ ဝိုင်းဝန်းဂရုစိုက်ခဲ့ သည်။ ယခုတော့မိမိအားအလေးထားမည့်သူများမရှိတော့ဟု စိတ်ထိ ခိုက်ကြပါသည်။

မိမိဖာသာ စိတ်အားညှိုးငယ်နေသဖြင့် အရာရာတိုင်းကို စိတ်ထဲမှ ကြီးကြီးမားမားခံစားမိကြသည်။ ယခင်ကမိမိအနားတွင် ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသူများက ဖာသီဖာသာနေခြင်း၊ ဂရုတစိုက်မရှိခြင်း များကိုတွေးမိတိုင်း၊ ကြုံတွေ့တိုင်း၊ နှိုင်းယှဉ်မှုများရှိတိုင်း အကြီး အကျယ်စိတ်ထိခိုက်ကြပါသည်။ ယခင်ကမိမိရှာသည့်ငွေမိမိဖာသာ ကိုင်သုံးရုံပင်။ ယခုတော့ထိုသို့မဟုတ်တော့ပါ။ လက်ဝေခံသုံးရခြင်း၊ စိစစ်၍သုံးစွဲရခြင်း၊ တစ်စုံတစ်ဦး၏မျက်နှာကိုကြည့်၍သုံးစွဲရခြင်းတို့ ကြောင့် စိတ်ထိခိုက်ကြရပါသည်။

တချို့မှာမူမိမိဖာသာစီမံအုပ်ချုပ်ခဲ့ကြသူများဖြစ်ပြီး ယခု အချိန်တွင် တစ်စုံတစ်ယောက်၏အုပ်ချုပ်မှုအောက်တွင် နေထိုင်ကြ ရခြင်းအတွက် စိတ်အားငယ်ကြသည်။ ကိုယ့်လက်ကိုယ့်ခြေအဖြစ် နေထိုင်ခဲ့ကြသူများဖြစ်၍ စိတ်ထိခိုက်ကြသည်။ သားသမီးတို့မှဂရု တစိုက်မရှိခြင်း၊ ကြင်နာခွေးတွေးမှုမရှိခြင်း၊ နားလည်မှုမရှိခြင်း။

ဝင်ထွက်သွားလာမှုမရှိခြင်း၊ အပြောအဆိုမလိမ္မာခြင်းတို့အတွက် လည်းစိတ်ထိခိုက်ကြရပါသည်။

၈။ စိတ်အားငယ်ခြင်း

သက်ကြီးရွယ်အိုအများစုမှာ စိတ်အားငယ်လေ့ရှိပါသည်။ မိမိ၏ကျန်းမာရေးအပေါ် မူတည်လေ့ရှိပါသည်။ စိတ်ဓာတ်ကျန်းမာ သန်စွမ်းသူ၊ ရုပ်အားဖြင့်ကျန်းမာရေးကောင်းသူများတွင် စိတ်အား ငယ်ခြင်းကိုအတွေ့ရနည်းပါသည်။ စိတ်ကျန်းမာရေးညံ့နေလျှင်သော် လည်းကောင်း၊ ရုပ်အားဖြင့်ကျန်းမာရေးညံ့နေလျှင်သော်လည်း ကောင်း စိတ်အားငယ်ခြင်းကိုဖြစ်ပေါ်စေပါသည်။ မိမိဖာသာလုပ် ဆောင်နိုင်စွမ်းမရှိတော့သည့် သက်ကြီးရွယ်အိုများနှင့် မဖြစ်မနေ သူတစ်ပါးအား မှီခိုရသည့်သက်ကြီးရွယ်အိုများမှာ စိတ်အားငယ်မှု ကိုအထူးခံစားရပါသည်။

မိသားစု စုစုစည်းစည်းပြည့်စုံပြီးမှ သားသမီးများ အိမ် ထောင်ရက်သားကျကုန်သည်။ တဖြည်းဖြည်းမိသားစုဝင်များ လျော့သွားသောအခါ ကျန်ရစ်သည့် သက်ကြီးရွယ်အိုတို့မှာ လွမ်းဆွတ်တသစိတ်များ ခံစားကြရသည်။ ယခင်ကကဲ့သို့ မိသားစု ဝင်များ အပြည့်အစုံမရှိတော့သောအခါ အင်အားလျော့သွားသည့် အတွက် စိတ်အားငယ်လာကြပါသည်။

သက်ကြီးရွယ်အိုအများစုမှာ အထီးကျန်ဆန်ခြင်းကြောင့် လည်းစိတ်အားငယ်လေ့ရှိပါသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာလက်ထပ်ပေါင်း သင်းခဲ့သောကောင်းကျိုးဆိုးပြစ်များကို အတူတူခံစားခဲ့သောမရှိအတူ ရှိအတူဖြစ်ခဲ့သော အိမ်ထောင်ဖက်များဆုံးပါးသွားသောအခါ ကျန်ရစ် သည့်သူမှာ စိတ်အားငယ်မှုကိုပြင်းစွာခံစားရပါသည်။ မိမိကိုယ်ကို ပြန်လည်တည်ဆောက်နိုင်စွမ်းမရှိသည့် သက်ကြီးရွယ်အိုများမှာ စိတ်အားငယ်မှုများစွာဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့လေ့ရှိပါသည်။ ထို့ကြောင့်စိတ်

အားငယ်ခြင်းကို သက်ကြီးရွယ်အိုတိုင်းက အနည်းနှင့်အများခံစားရလေ့ရှိပါသည်။

၉။ အများကိုဦးစီးဦးဆောင်ပြုလုပ်ခြင်း

သက်ကြီးရွယ်အိုအများစုမှာ အတွေ့အကြုံဗဟုသုတအားဖြင့်ပြည့်ဝကြသူများဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်းလူမှုပတ်ဝန်းကျင်တွင်ဦးစီးဦးဆောင်ပြုပေးလိုကြခြင်းဖြစ်သည်။ မိမိကိုယ်ကိုယ့်ကြည့်မှုပြည့်ဝသောကြောင့်သာ ထိုကဲ့သို့ဦးစီးဦးဆောင်ပြုနိုင်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အသက်ကြီး၍လုပ်ရည်ကိုင်ရည်များ ကျဆင်းပျက်စီးခြင်းမဟုတ်ပါ။ အသက်ကြီးပါက ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်မှုများ၍ ဆုံးဖြတ်မှုများမှာပိုမိုကောင်းမွန်လာပါသည်။

ထိုကဲ့သို့ကောင်းမွန်မွန်ကန်သော ဆုံးဖြတ်ချက်များချမှတ်နိုင်သောသက်ကြီးရွယ်အိုတို့မှ ဦးဆောင်ပေးခြင်းသည် အဖက်ဖက်မှကောင်းမွန်ပါသည်။ အများကိုဦးဆောင်သူသည်ခေါင်းဆောင်ကောင်းတို့၏အရည်အချင်းနှင့်ပြည့်စုံ၍သာ ဦးဆောင်နိုင်စွမ်းရှိခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အသက်ကြီး၍ဉာဏ်ပညာရှိသူတို့၏ အခန်းကဏ္ဍမှာအမှန်တကယ်ပင်တိုင်းပြည့်နိုင်တိုင်းတွင် အရေးပါသည်ကိုတွေ့ရပါသည်။ ဦးဆောင်နိုင်စွမ်းရှိပြီး ရင့်ကျက်၍အသိဉာဏ်ရှိသော သက်ကြီးရွယ်အိုများမှာ ဦးစီးဦးဆောင်ပြုပေးခြင်းဖြင့် လောကအကျိုးကိုဆောင်ရွက်ပေးရာရောက်ပါသည်။

၁၀။ လူငယ်များမှလေးစားစွာတိုင်ပင်ခေါ်ယူခြင်း

လူကြီးအများစုမှာလူငယ်များမှ နေရာပေးဆက်ဆံခြင်းကိုခံယူလိုကြသည်။ လူငယ်များမှလေးစားစွာတိုင်ပင်ဆွေးနွေးမှုကိုခံယူလိုကြပါသည်။ လူငယ်များကိုမိမိတို့ငယ်ဘဝမှ လှုပ်ရှားမှုများကို

အိုက်ကောင်များ

၉

အားကြီးမာန်တက်ပြောပြလိုကြပါသည်။ မိမိတို့ရွှေထီးဆောင်းခဲ့စဉ်က မည်ကဲ့သို့ လုပ်ဆောင်ခဲ့ကြောင်းများကို လူသိစေလိုပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း လူငယ်များမှ တစ်စုံတစ်ခုမေးမြန်းခြင်း၊ တိုင်ပင်ခြင်းတို့ရှိလျှင် အလွန်ပင်ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာရှိကြပါသည်။ မိမိတို့သိသမျှကိုအိတ်သွန်ဖာမှောက်ပြောပြချင်ပါသည်။

သားသမီးများမှအရာထား၍ လေးစားစွာတိုင်ပင်ကြသည့် အခါ မိမိတို့အသက်ကြီးလာသော်လည်း တန်ဖိုးရှိနေဆဲဟုခံစားကြ ရပါသည်။ မိမိတို့ကအရာရာကို ဦးဆောင်၍လုပ်ပေးခဲ့မှုများကြောင့် သားသမီးတို့မှာ လူတစ်လုံး၊ သူတစ်လုံးဖြစ်လာကြရသည်။ သား သမီးတို့ လူတစ်လုံး၊ သူတစ်လုံးဖြစ်ချိန်တွင် မိမိတို့အားတန်ဖိုးထား ၍ လေးစားစွာတိုင်ပင်ကြသည့်အခါ ဂုဏ်ယူကျေနပ်ကြပါသည်။ မိမိတို့တတ်နိုင်သရွေ့ လုပ်ဆောင်ပေးလိုပါသည်။ မိမိတို့ဘဝတစ်ခု လုံးနှင့်ရင်း၍ ရရှိခဲ့သောအတွေးအကြံများ၊ အတွေးအကြံများအား သားသမီးများ၊ တပည့်သားမြေးများနှင့် လူငယ်လူရွယ်တို့ကိုပေးဆပ် လိုကြပါသည်။ ပေးဆပ်လိုသည့်အတွက်၊ ကူညီလိုသည့်အတွက် လူငယ်များက လေးစားစွာတိုင်ပင်ခြင်းကို လိုအပ်ပါသည်။

၁၁။ လူငယ်များအားအထင်မကြီးခြင်း

သက်ကြီးရွယ်အိုအများစုမှာ လောကဓံပေါင်းများစွာကို ခံစား ခဲ့ပြီးဖြစ်ပါသည်။ ငယ်စဉ်ကစိတ်ပင်ပန်းမှုပေါင်းများစွာ၊ စိန်ခေါ်မှု ပေါင်းများစွာနှင့် ကြုံတွေ့ခဲ့ပြီးဖြစ်ပါသည်။ လောကကြီး၏လေးနက် မှုများကို ကောင်းကောင်းကြီးနားလည်သိရှိပြီးဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် လည်း လူငယ်များပေါ့ပေါ့ပါးပါးနေခြင်း၊ အချိန်ဖြုန်းခြင်း၊ လေးနက် မှုမရှိခြင်း၊ ဘဝရည်မှန်းချက်ကြီးကြီးမရှိခြင်းများအတွက် အားမလို အားမရဖြစ်ကြပါသည်။ မိမိတို့မှရုန်းကန်ကြီးစားပြီး ရလာသည့်နေရာ များကို လူငယ်များကအလွယ်တကူရသည့်တိုင်အောင် တန်ဖိုးမထား

တတ်ဟုမြင်ကြသည်။

မိမိတို့ဖြတ်သန်းလာရသည့်ဘဝမှာ ပင်ပန်းမှုများစွာရှိသည့် တိုင်အောင် ရေအောင်ကြိုးစားကြသည်။ ယခုမူလူငယ်တို့မှ အခွင့်အရေးရသည့်တိုင်အောင် အမိအရဆုပ်ယူနိုင်စွမ်းမရှိဟုမြင်သည့် အတွက်အထင်မကြီးနိုင်တော့ပါ။ မိမိတို့ဆိုလျှင် မည်ကဲ့သို့လုပ်ဆောင်လိုက်မည်ဟု အားမရစွာတွေးကြသည်။ ရင့်ကျက်မှု၊ ပါးနပ်မှုရှိသူများအတွက်ကျေနပ်ကြသည်။ မိမိတို့၏ သားသမီး၊ တူ၊ တူမ၊ တပည့်သားမြေးများဖြစ်သည့်အလျောက် ၎င်းတို့၏အားနည်းချက်၊ အားသာချက်များကိုသိရှိထားကြသည့်အတွက် အထင်တကြီးမရှိတတ်ပါ။ မိမိတို့၏မျက်စေ့အောက်တွင်ကြီးလာသည့် ကလေးများဖြစ်၍ အသက်၊ ဂုဏ် ကြီးလာသည့်တိုင်အောင် ငယ်သည်ဟုသာ မြင်ကြပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်းအသက် ၈၀အရွယ်အမေက အသက် ၆၀အရွယ် မိမိ၏သားငယ်အား စိတ်မချနိုင်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

၁၂။ တစ်နေ့တခြား ပရိပစ္စည်းများလာခြင်း

အသက်ကြီးလာလျှင် တချို့လူကြီးများက ပစိပစပ်များလာ၍ တချို့လူကြီးများက စကားသိပ်မပြောတော့ပါ။ အသက်အရွယ်ကြီးလာသည့်အခါ အကြောင်းအရာတချို့အား မိမိဟုသာလုပ်ဆောင်နိုင်စွမ်းနည်းလာပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း တချို့ကိစ္စများကို အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ထပ်ထပ်ပြီးပြောတတ်လာပါသည်။ လုံးဝစကားမပြောသူများမှာ ပြောနိုင်စွမ်းနည်းသွား၍ဖြစ်သည်။ အကြောင်းကိစ္စတို့အား စိတ်တိုင်းမကျ၍ပြောဆိုတတ်သကဲ့သို့ ငယ်သူတို့ကိုအားမရ၍ပြောဆိုတတ်ပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် အကြောင်းကိစ္စတချို့အား အရေးပေါ်ကိစ္စအဖြစ် သတ်မှတ်၍ပြောဆိုနေတတ်ပါသည်။

အသက်ကြီးလာ၍နားချို့ယွင်းခြင်း၊ မှတ်ဉာဏ်ချို့ယွင်းခြင်းခြင်းများကြောင့် အကြိမ်ကြိမ်အခါခါမေးမြန်းတတ်ခြင်း၊ ပြောဆို

တတ်ခြင်း။ လွယ်ကူစွာနားမလည်နိုင်တော့ခြင်းတို့ ရှိလာပါသည်။
 ထိုအခါခဏခဏပြောဆိုတတ်ခြင်း။ တဖျစ်တောက်တောက်
 လုပ်ခြင်းတို့ရှိလာပါသည်။ မိမိဖာသာမလုပ်နိုင်၍လည်း စိတ်တိုင်း
 မကျမှုများရှိလာသည်။ စိတ်တိုင်းမကျ၍ အကြိမ်ကြိမ်အခါခါပြောဆို
 မှုများရှိလာသည့်အခါ ပစ်ပစ်များလာသည်ဟု ယူဆကြပါသည်။
 လူကြီးများအဖို့ သူတို့ကစိုးရိမ်၍ပြောခြင်းများ။ သတိထားမိစေရန်
 ပြောခြင်းများရှိသကဲ့သို့ အမှန်တကယ်မေတ္တာဖြင့်ပြောဆိုခြင်းဖြစ်
 ပါသည်။ အားမလိုအားမရဖြစ်လွန်း၍ အကြိမ်ကြိမ်အခါခါပြောမိခြင်း
 ပင်။

ဤကဲ့သို့သောအကြောင်းအရာပေါင်းများစွာကို ကျွန်ုပ်တို့၏
 ပတ်ဝန်းကျင်တွင်တွေ့ရပါသည်။ အသက်အရွယ်ကြီးလာသည့်
 သူများနှင့် ဖက်လဲတကင်းနေကြည့်လျှင် တွေ့ရမည်သာဖြစ်ပါသည်။
 ကျွန်ုပ်မ၏ ပတ်ဝန်းကျင်တွင်ရှိသည့် သက်ကြီးရွယ်အိုများအကြောင်းကို
 တွေးမိပါသည်။ သက်ကြီးရွယ်အိုတို့၏ အိုမင်းချိန်ခံစားမှုများသည်
 ငယ်စဉ်က အပြုအမူများနှင့်ဆက်စပ်လေ့ရှိကြောင့် တွေ့ရပါသည်။
 ကျွန်ုပ်မပထမ ဆုံးသတိထားမိသူမှာ အဖွားဒေါ်လှတင်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

အဖွား ဒေါ်လှတင်

အဖွားဒေါ်လှတင်မှာ ကျွန်မသူငယ်ချင်း၏အဖွားဖြစ်ပါသည်။ ယခုအသက် ၈၃ နှစ်ပြည့်ပြီဖြစ်ပြီး သက်ရှိထင်ရှားရှိပါသည်။ ကျွန်မအလွန်နှစ်သက်သဘောကြသူများထဲတွင် အဖွားပါပါသည်။ အဖွားမှာမည်သည့်အချိန်မှ နားနေသည်ဟူ၍မရှိပါ။ အစဉ်အမြဲတလှုပ်လှုပ်နှင့်အလုပ်လုပ်နေတတ်ပါသည်။ အသီးအရွက်မှန်သမျှကို အဖွားကသင်ဖျင်ပါသည်။ အသက် ၇၄ နှစ်အထိ အဖွားကဈေးသွားနေတုန်းပင်။ အဖွားအသက် ၇၆ နှစ်အရွယ်တွင်ကျွန်မတို့သူငယ်ချင်းတစ်သိုက်ကို ဟင်းချက်ကျွေးတုန်းပင်။ အဖွားကကိုယ်တိုင်ချက်ပြုတ်ရခြင်းကိုနှစ်သက်သူဖြစ်ပါသည်။

အဖွားမှာအလွှာမြင့်သည့်အိမ်ရာတွင် နေထိုင်သူဖြစ်သည်။ တစ်ရက်လျှင်နှစ်ကြိမ်ခန့်တက်ဆင်းတတ်သောအဖွားမှာ အသက် ၈၀တွင် ခြေချော်လဲ၍ပေါင်ရိုးကျိုးခဲ့ရှာသည်။ ယခုတော့အဖွားနေစဉ်အောက်မဆင်းတော့ပါ။ ဘုန်းကြီးကျောင်းသွားချိန်၊ ဘုရားကျောင်းသွားချိန်လောက်တော့အောက်ဆင်းပါသည်။ အိမ်တွင်လျှော်ပြီးသား အဝတ်များထိုင်ခေါက်သူမှာ အဖွားပင်ဖြစ်သည်။ သမီးဖြစ်သူဈေးမှပြန်လျှင်ဈေးခြင်းကို တစ်ခုချင်းရှင်းပေးသည်မှာအဖွားဖြစ်သည်။ တံမြက်စည်းတစ်ချောင်းဖြင့်တစ်အိမ်လုံး မြင်မြင်သမျှကိုလှည်းတတ်လေသည်။ အမှန်တွင်အဖွားမှာအသက်ကြီးလာသည့်အတွက် အမှိုက်များကိုရှင်းအောင်မလှည်းနိုင်တော့ပါ။ သို့သော်လည်းအဖွားမှာရတတ်သလောက်လှည်းနေသည်ပင်။

အဖွားသည်ရှင်မတောင်သနပ်ခါးအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးလိမ်းရခြင်းကို နှစ်သက်ပါသည်။ အဖွားကိုယ်တိုင် သနပ်ခါးကျောက်ပြင်တွင် ကိုယ်တိုင်သွေးလိမ်းတတ်ပါသည်။ ကျွန်မတို့ရောက်လျှင် အဖွားအတွက်သနပ်ခါးဝိုင်းပြီးသွေးပေးကြသည်။ ကျွန်မတို့သွေးပေးသည့်သနပ်ခါးကုန်လျှင် အဖွားကသူ့ဖာသာ

သွေးလိမ်းတတ်ပါသည်။ အဖွားသည်သူ့အတွက် သူများအလုပ်ရှုပ် မည်ကိုစိုးရိမ်တတ်သည်။ နိုင်သရွေ့အလုပ်ကိုလုပ်သည်။ ကိုယ့်အား ကိုယ်ကိုးသူသာဖြစ်သည်။ အဖွားမှာအစဉ်အမြဲ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား နေတတ်၍ အဖွားကိုမေးကြည်မိပါသည်။ ဘာလို့ငြိမ်ငြိမ်မနေ တာလဲအဖွား ဟုမေးသည့်အခါအဖွားကရယ်ပါသည်။ အသက်ရှည်ပြီး ကျန်းမာဖို့ပေါ့မြေးရဲ့ဟုဖြေပါသည်။

အဖွားသည်ကျန်းမာရေးအားအလွန်ဂရုစိုက်သည်။ ပုံမှန် သွားတိုက်သည်။ တစ်ပတ်တစ်ခါတမာရိုးနှင့် စိမ်ပြေနေပြေသွားများ တိုက်တတ်ပါသည်။ တမာသာလျှင်သွားကိုအနိုင်ဆုံးဟုပြောပါသည်။ အဖွားသွားများ အကောင်းပကတိရှိပါသည်။ အသက်အရွယ် ကြီးလာသော်လည်း ပျက်စီးဆုံးရှုံးမှုအားနည်းပါသည်။ အဖွားက မျက်လုံးကိုရေဖလားတွင် ဖွင့်လိုက်ပိတ်လိုက်လုပ်၍ မျက်လုံးများ ကိုရေဆေးသည်။ မျက်စိကြည်လင်စေသည်ဟုဆိုပါသည်။ ဆားရည်ကြည်ဖြင့် ပလုပ်ကျင်းတတ်ပါသည်။ နေ့စဉ်နံနက် ၁၀:၀၀ နာရီဝန်းကျင်တွင်ရေချိုးလေ့ရှိပါသည်။ တစ်ပတ်တစ်ခါဆယ်ရက် တစ်ခါခေါင်းလျှော်ပါသည်။

အဖွား၏အဝတ်အစားများကို သမီးဖြစ်သူမှလျှော်ဖွတ်ပေး ပါသည်။ အဖွားချော်လဲပြီးမှသာ လျှော်ခွင့်ရခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အသက် ၈၀အထိ ကိုယ့်အဝတ်ကိုယ်လျှော်ခဲ့သည်။ အဖွားအင်္ကျီများပြုလျှင် လည်းသူ့ဖာသာချုပ်ပါသည်။ အိမ်ရှိလူငယ်များအင်္ကျီကြယ်သီးပြုတ် သည်အစ ချိုင်းပြသည်အဆုံးအဖွားချုပ်ပေးပါသည်။ အဖွားသည် နံနက်တစ်ကြိမ်ညတစ်ကြိမ် ပုံမှန်ဘုရားရှိခိုးပါသည်။ အဖွားဘုရား ရှိခိုးလျှင်အသံထွက်၍ရွတ်တတ်ပါသည်။ ကြေးစည်ထုပြီးအမျှ ဝေသည်ကိုကျွန်မမကြာခဏကြံဖူးပါသည်။ မေတ္တာတရားကို လက်ကိုင်ထားသည့် အဖွားမှာကလေးများပျော်ရွှင်ဆူညံနေ ပါကလည်းမာန်မဲလေ့မရှိပါ။

အဖွားမှာအသက် ၆၀ပြည့်သည်အထိ အလုပ်လုပ်ခဲ့ပါသည်။ သာမန်စာရေးစာချီမျှသာဖြစ်ပါသည်။ သားသမီးများအရွယ်ရောက်ချိန်တွင် အဖွားအားအလုပ်မလုပ်ပါရန် ဝိုင်းပြောကြပါသည်။ သို့သော်လည်းတတ်နိုင်လုပ်နိုင်ချိန်တွင် လုပ်ချင်ပါသည်။ အလုပ်လုပ်ရလျှင်စိတ်ချမ်းသာသည်ဟုဆိုပါသည်။ နောက်ဆုံးတော့ သားသမီးများကပင် အလျော့ပေးခဲ့ရပါသည်။ အဖွားငယ်စဉ်က သားသမီးတို့ကိုရင်အုပ်မကွာ စောင့်ရှောက်ခဲ့သည်ဟုဆိုပါသည်။ အဖွား၏အငယ်ဆုံးသမီး ကျောင်းစတင်ချိန်၊ အဖွားအသက်သုံးဆယ်ဝန်းကျင်တွင် အလုပ်ကိုစလုပ်ခဲ့သည်ဟုဆိုပါသည်။

အဖွားအကြောင်းပြောလျှင်ဆုံးမည်မဟုတ်ပါ။ အဖွားကို ကျွန်မနှစ်သက်သဘောကျသည်မှာ တခြားမဟုတ်ပါ။ အဖွားမှာ အလွန်လိုက်လျောညီထွေနေတတ်သူ၊ သူတစ်ပါးနှင့်ပြေလည်စွာနေတတ်သူဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မတို့တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူတစ်ယောက်နှင့် အဖွားတည့်အောင်ပေါင်းနိုင်ပါသည်။ စာမေးပွဲနီးချိန်တွင်ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်တက်လိုက်ဆင်းလိုက်နှင့် အလွန်အလုပ်ရှုပ်တတ်သော ကျွန်မတို့ကိုတစ်ခါမှမငြူစူဘူးပါ။ သမီးအိမ်လိုက်နေသည့်အဖွားမှာ သမီးနှင့်သားမက်စကားများလျှင်မပြင်ချင်၊ မကြားချင်ဟန်ဆောင်တတ်ပါသည်။ အဖွားကမည်သူမှန်သည်၊ မှားသည် ဝေဖန်လေ့မရှိပါ။ သမက်မရှိချိန်တွင်တော့သမီးကို ချော့မော့ဖြောင်းဖြါသည်။ သမက်ကလေးအားသည်းခံရန်ပင်ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်ကအဖွားကိုချစ်ခင်ခဲ့ခြင်းသည် ကလေးတစ်ဦးကအဖွားကိုချစ်သည့်အချစ်မျိုးပင်။ ယခုတော့အဖွားကိုချစ်ရုံပင်မကလေးစားတတ်လာပါသည်။ သေသေချာချာစဉ်းစားကြည့်လျှင် အသက်၈၀ကျော်အဖွားမှာ ကျွန်မတို့တက်လိုက်ဆင်းလိုက်၊ ငြင်းလိုက်

ခုန်လိုက်လုပ်သည်ကို နားငြီးမှာသေချာသည်။ မျက်စေ့ရှုပ်မှာသေချာပါသည်။ သို့သော်လည်းတစ်ခါမှပင်မနှစ်သက်သည့် အမှုအယာမပြခဲ့ပါ။ ကျွန်ုပ်တို့ကိုအစဉ်အမြဲဖော်ဖော်ရွေရွေ ဆက်ဆံခဲ့သည်ချည်းပင်။ အဖွား၏လိုက်လျောညီထွေနေတတ်မှုပင်မဟုတ်ပါလား။ အဖွားကလိုက်လျောညီထွေနေသည်အတွက် ကျွန်ုပ်တို့ပင်အဖွားကိုချစ်၍ သနပ်ခါးသွေးပေးခဲ့ပါသည်။

အဖွားမှာသမီးအိမ်တွင်လိုက်နေသော်လည်း အငြိမ်မနေပါ။ အဖွားလုပ်နိုင်သည့်အလုပ်အားလုံးလိုလိုလုပ်ပါသည်။ သားသမီးပဲကိုယ်ကြည့်ပြီးပြီ။ သူတို့အလှည့်တာဝန်ကျေအောင်ကြည့်ပေါ့ ဆိုသည့်စိတ်ထားမျိုးလုံးဝမရှိပါ။ ထမ်းနိုင်သည့်ဝန်ကိုထမ်းပါသည်။ မြေးများငယ်စဉ်ကတောက်လျှောက် ထိန်းကျောင်းလာခဲ့သလို မြေးများအရွယ်ရောက်ချိန်တွင်လည်း အဝင်အထွက်ကို စောင့်ကြည့်ပေးခြင်း၊ အပေါင်းအသင်းများကိုစောင့်ကြည့်ပေးခြင်း၊ ပြဿနာအဖုံအထစ်ကလေးများရှိလျှင်ပြေလည်မှုရှိစေရန် ပြောဆိုဆွေးနွေးပေးခြင်းတို့ကြောင့်အဖွားမှာ ထိုအိမ်တွင်မရှိမဖြစ်ပင်။ ငါအသက်ကြီးပြီတာမှမလုပ်နိုင်တော့ပါဘူးဟုအားလျော့သွားသည်ကို တစ်ခါမှမမြင်ဘူးပါ။ လုပ်နိုင်သရွေ့လုပ်နေဦးမည်ဟုသာ စဉ်းစားထားပုံရပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်းအဖွားမှာထိုအိမ်တွင်လူပိုကြီးဖြစ်မနေပါ။

အဖွားပစ်ပစ်များ၍ စိတ်ညစ်ရသည်မရှိပါ။ အဖွားမှာသမီးနှင့်သမက်အား တာဝန်ပိုစေမည်ကိစ္စများကို ရှောင်ပါသည်။ ကျန်းမာရေးကိုဂရုစိုက်သကဲ့သို့ သန့်ရှင်းမှုကိုလည်းဂရုစိုက်လေသည်။ ထို့ကြောင့်အို၍နာလာသည်မှလွဲ၍ တခြားရောဂါမရှိပါ။ သမီးနှင့်သမက်စကားများခြင်းအစ၊ မြေးအချင်းချင်းဖြစ်သည့်ပြဿနာအဆုံးအဖွားမှသမာသမတ်ကျကျပြောပြလေ့ရှိသည်။ အဖွား၏ဆုံးဖြတ်ချက်မှာစောဒကတက်စရာလုံးဝမရှိပါအောင် ပြည့်စုံပါသည်။ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်နှစ်နာမှုမရှိဘဲ ချစ်ချစ်ခင်ခင်ရှိမည့် နည်းလမ်းကောင်းများ

အဖွားတွင်များစွာရှိပါသည်။ လူကြီးတစ်ဦးအဖြစ်အဖွားမှာလေးစား
ရိုသေခံခြင်းသည် အဖွားသမာသမတ်ကျ၍ ဦးဆောင်နိုင်စွမ်းရှိ၍ဖြစ်
သည်ဟုထင်ပါသည်။

ကျွန်မအသက်ကြီးလျှင်အဖွားကဲ့သို့ အဆင်ပြေအောင်နေနိုင်
ပါမည်လား။ အဖွားကဲ့သို့လိုက်လျောညီထွေနေတတ်လျှင် အဖွားကဲ့သို့
သမာသမတ်ကျလျှင် အဖွားကဲ့သို့နိုင်သည့်မိသားစုဝန်ကိုထမ်းလျှင်
အဖွားကဲ့သို့လူကြီးတစ်ယောက်အနေဖြင့် ဖြေရှင်းနိုင်သည့်ပြဿနာ
များကိုစိတ်ရှည်လက်ရှည်ဖြေရှင်းနိုင်ခဲ့လျှင် ကျွန်မအိုကံကောင်းမည်
ထင်ပါသည်။ အိုကံကောင်းစေရန်ယခုကတည်းက လေ့ကျင့်ပြင်ဆင်
ထားသင့်သည်။

အဖွားဒေါ်လှတင်ကအိုကံကောင်းလှသည်။ သို့သော်လည်း
အမေမကြည်မှာတော့ထိုသို့မဟုတ်ချေ။ သူ့အကြောင်းတွေးကြည့်လျှင်
ပင်မောလာသည်။ အပြင်လူများပင်မောလျှင် အမေမကြည်အဖို့ဆို
ဖွယ်ရာမရှိတော့ပေ။ ခုတော့လည်းမောစရာမလိုတော့ပါ။ သေမင်း
၏အကူအညီဖြင့်ထိုအမောများပြေသွားပါတော့သည်။ အမေမကြည်
သက်ရှိထင်ရှားရှိစဉ်ကတည်းက သေမင်းကိုမြန်မြန်လာခေါ်ပါရန်
ခေါ်ယူမြည်တမ်းနေသည်မှာ သာယာနာပျော်ဖွယ်မရှိပါ။

အမေ မကြည်

အများကအမေမကြည်ကို ဒေါ်ကြည် ဟုခေါ်
ပါသည်။ ဒေါ်ကြည်ကွယ်လွန်ချိန်တွင် အသက်၆၅နှစ်သာရှိပါသေး
သည်။ အရာရှိခင်ပွန်းသည်နှင့်သားသုံးဦးရှိပါသည်။ ခင်ပွန်းသည်မှာ
ဒေါ်ကြည်အသက်၅၄နှစ်ကျော်တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ ခင်ပွန်းသည်
ကွယ်လွန်ချိန်တွင်အငယ်ဆုံးသားမှာပင် အသက် ၂၅နှစ်ရှိပြီဖြစ်သည်။
ခင်ပွန်းသည်ရှိစဉ်ကလက်ညှိုးညွှန်ရာရေဖြစ်နေသော ဒေါ်ကြည်မှာ
မာနကြီးတစ်ခွဲသားနှင့်ပင်။ သားများကို ဟိုအလုပ်မလုပ်နဲ့၊ ဒီအလုပ်

ကလေးစားနည်းတယ်။ ဒီအလုပ်က အလားအလာမရှိဘူး စသည်ဖြင့် ဘာအလုပ်မှ မယ်မယ်ရရ မလုပ်ခိုင်းပါ။ သားများက အလုပ်လုပ် ချင်၍ ဝင်လုပ်လျှင်လည်း တစ်ပဲခြောက်ပြားအလုပ်ဟု အလုပ်ထဲထိ လိုက်ပြောတတ်၍ ထိုအလုပ်မှာဆက်မလုပ်နိုင်တော့ပါ။

အရာရှိကြီး၏ဇနီးဆိုသည့်မာန်နှင့် ပိုင်ဆိုင်မှုတို့က သူမ၏ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးကို ညံ့သည်ထက်ညံ့စေခဲ့သည်။ သူမ ရုတ်တ ရက်မှဆိုးမဖြစ်ချိန်တွင် ခြေမကိုင်မိ၊ လက်မကိုင်မိနှင့် ကားယားကြီး ဖြစ်လေတော့သည်။ သို့သော်လည်း ကိစ္စမရှိပါ။ ခင်ပွန်းသည်က ရှာဖွေထားသည့်ပစ္စည်းနှင့် အိမ်ခန်းများကျန်သေးသည်။ သူမ ရုတ် တရက် အခြေပျက်မသွားပါချေ။ ဝင်ငွေမရှိသည့်သားတို့မှာလည်း ယောင်ခြောက်ဆယ်။ ဟိုသင်တန်းတက်၊ ဒီသင်တန်းတက်နှင့်၊ ရပ်ကွက်ကိစ္စလုပ်လိုက်နှင့် ဘာမှမယ်မယ်ရရမလုပ်ပါချေ။ အသက် ငယ်စဉ်တက်ကြွစဉ်က အလုပ်အလွန်လုပ်ချင်ခဲ့သောသားတို့မှာ ယခုတော့တက်ကြွမှုမရှိတော့ပါ။

သို့သော်လည်း သားလိမ္မာတို့မှာ ဟိုအလုပ်ကလေး၊ ဒီ အလုပ်ကလေးများကို ဖခင်ကြီး၏မိတ်ဆွေများကပေး၍ ရကြပါသည်။ လုပ်နိုင်သရွေ့ ကြိုးစားပြီးလုပ်ကြပါသည်။ သို့သော်လည်း အိမ်ကို ပြန်ပေးနိုင်လောက်သည့်ဝင်ငွေမျိုး မဟုတ်ပါလေ။ မိမိအသုံးစရိတ်ပင် အနိုင်နိုင် သုံးရရာပါသည်။ သားတို့၏ဝင်ငွေဖြင့်ရပ်တည်ရန်လည်း သူမ မကြိုးစားပါ။ ခင်ပွန်းသည်ချန်ခဲ့သည့်အတွင်းပစ္စည်းများကို ရောင်းချစားသောက်ပါသည်။ အသုံးအစွဲလည်း လျော့မသွားပါ။ တစ်စတစ်စနှင့် အတွင်းပစ္စည်းတို့ကုန်လာချိန်တွင် တိုက်ခန်းများ ရောင်းချစားသောက်ပါသည်။ အသုံးအစွဲလျော့စရာမလိုဟုယူဆ ထားစေပင်။

သားကြီးမှာလုပ်ငန်းခွင်တွင်တွေ့သည့်မိန်းကလေးဖြင့် အိမ် ထောင်ပြုလိုက်ပါသည်။ ဒေါ်ကြည်က လုံးဝသဘောမတူပါ။ ချမ်းသာ

ပြည့်စုံသည့်အသိုင်းအဝိုင်းမှမဟုတ်သည့်အတွက်ဖြစ်ပါသည်။ သား
 ဖြစ်သူမှာ ဇနီးအားအိမ်ခေါ်လာသော်လည်း မင်္ဂလာဆောင်မပေးပါ။
 ဘာသိဘာသာနေပါသည်။ မိန်းကလေးရှင်ဘက်မှ မင်္ဂလာဆောင်
 ပေးရန်တောင်းဆိုသောအခါ သားကြီးပိုက်ဆံရှိလျှင်ဆောင်ပါ။
 မိမိကတော့ မုဆိုးမဖြစ်၍မပေးနိုင်ဟု ပြောင်ငြင်းလိုက်လေသည်။
 ယုတ်စွအဆုံး မင်္ဂလာဆွမ်းပင် ကျွေးမပေးပါ။ သားဖြစ်သူမှာ
 ဦးလေးထံ အကူအညီတောင်း၍ ဖြစ်သလိုမင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲလေး
 လုပ်ရရှာပါသည်။ သားက ချွေးမဘက်တွင် ဧည့်ခံပွဲလုပ်သည့်အတွက်
 လုံးဝ ပွဲမတက်ခဲ့ပါ။ နေမကောင်း၍ဖြစ်သည်ဟု အကြောင်းပြပါသည်။

ချွေးမဖြစ်သူမှာ သိမ်ငယ်စွာနှင့်ပင် ယောက္ခမအိမ်လိုက်နေ
 ရပါသည်။ ဒေါ်ကြည်အဖို့မူ ချွေးမမှာ အိမ်ဖော်ပင်ဖြစ်လေသည်။
 သူမအိမ်တွင်နေလျှင် ကလေးလုံးဝမယူရဟုဆိုလေသည်။ ကိုယ်ဝန်
 ရလျှင် အိမ်ခွဲနေရမည်ဟုဆိုသဖြင့် ချွေးမမှာ ကလေးမယူရဲပါ။
 ချွေးမအလုပ်သွားခြင်းကိုငြူစူသဖြင့် အလုပ်ကထွက်လိုက်ရ
 လေသည်။ လင်မယားနှစ်ယောက် ချစ်ချစ်ခင်ခင်နေခွင့်မရပါ။
 အိမ်ခန်းတံခါးမပါဘဲလိုက်ကာသာပါသည်အခန်းကို ပေးထားသော
 ကြောင့်ဖြစ်သည်။ ဇာလိုက်ကာလေးက အတွင်းရော၊ အပြင်ပါ
 အတိုင်းသားမြင်ရလေသည်။

အမှန်မှာ ဆင်းရဲသားမဟုတ်သော်လည်း ပြည့်စုံမှုလုံးဝ
 မရှိသည့်သူကို လက်ထပ်ခဲ့၍ ဒေါ်ကြည်မကျေနပ်ပါ။ ထို့ကြောင့်
 စေတနာ၊ မေတ္တာမရှိပါ။ ဘာမှ လုပ်မပေးချင်ပါ။ ထိုသို့ဖြင့်
 စလယ်ဝင် ဖင်မမည်းခင်က ကွဲကြလေသည်။ ဒေါ်ကြည်၏စနက်
 ကြောင့် ဘဝရပ်တည်နိုင်စွမ်းမရှိသည့်သားမှာ ဇနီးမယားကိုချစ်
 သော်လည်း အိမ်ခွဲနေနိုင်စွမ်းမရှိခဲ့ခြင်းမှာ လင်မယားကွဲခြင်း၏
 အကြောင်းရင်းပင်ဖြစ်လေသည်။ ဒေါ်ကြည်၏သားမှာ စိတ်ဓာတ်
 ပျက်ပြားကာ အိမ်တွင်ပင်ချောင်ကုတ်နေလေတော့သည်။

မိခင်၏လုပ်ရပ်ကြောင့် ဒုတိယနှင့်တတိယသားများမှာ အိမ်ရှိသူများနှင့်သာလက်ထပ်၍ အိမ်ခွဲနေလေသည်။ သူတို့အိမ်ထောင်အပြိုကွဲမခံနိုင်ပါ။ ထို့အတွက်လည်း မိခင်အိမ်ကို အလည်အပတ်သွားသည်မှအပ မိခင်ကို ခေါ်မထားနိုင်ပါ။ သူတို့၏အိမ်ရှင်မများမှာ ဝင်ငွေကောင်းသောအလုပ် ကိုယ်စီရှိကြသကဲ့သို့ ရာထူးဂုဏ်သိမ်များလည်းရှိလေသည်။ ထို့ကြောင့် သားများမင်္ဂလာဆောင်ကို ဒေါ်ကြည်သွားခဲ့ပါသည်။ သို့သော် မည်သည့်သားကိုမျှ မင်္ဂလာဆွမ်းပင် ကျွေးမပေးခဲ့ပါ။ မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့လည်းမပေးပါ။ မိဘတို့၏တာဝန်ကို ဒေါ်ကြည် လျစ်လျူရှုခဲ့လေသည်။

မြေးများရသော်လည်း သူမအသက်ကြီးပြီ။ မြေးမကြည့်နိုင်ပါဆိုသဖြင့် ချွေးမများဘက်မှပင် တာဝန်ယူကြည့်ရှုလေသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့်ဒေါ်ကြည်မှာ ဘာမျှပေးချင်စိတ်မရှိဘဲ ယူရန်စဉ်းစားလေတော့သည်။ သားများကို တာဝန်မကျေခဲ့သော ဒေါ်ကြည်အား သားများက တာဝန်ကျေရန် မလွယ်ကူပါ။ ခေတ်ကောင်း၍ အလုပ်ကောင်းရခဲ့စဉ်ကမလုပ်ခဲ့ရဘဲ အသက်ကြီးမှ သူများလက်ကျန်အလုပ်လုပ်ရသည့်သားများ၏ဝင်ငွေမှာ အိမ်၏ စား၊ဝတ်၊ နေ ဇေးကိုပင် တာဝန်ယူနိုင်သည်မဟုတ်။ ရှာနိုင်ဖွေနိုင်သည်ဇနီးများကြောင့်သာ အဆင်ပြေနေရခြင်းဖြစ်သည်။ မိမိဝင်ငွေအကြောင်း မိမိအသိဆုံးသာဖြစ်သောသားများထံမှ လက်ဖြန့်တောင်းသော်လည်း ဆယ်ကြိမ်တစ်ကြိမ်သာရခဲ့ပါသည်။

မြေးများကို အကျိုးတစ်ထည်ပင်ဝယ်မပေးခဲ့သောဒေါ်ကြည်အား ချွေးမများကလည်း အပေါ်ယံပင်နေလေသည်။ စာစ်ခုလပ်သားမှာလည်း အလုပ်၊ အကိုင်မဲ့၊ ကျန်သားများကလည်း ဝင်ငွေပါးပါးနှင့် အသက်ကြီးမှ ရတက်ပွေရတော့သည်။ ရောင်းချစရာလက်ဝတ်လက်စားအနည်းငယ်မှအပ ဘာမှမရှိတော့သောအခါ အားကိုးရာမဲ့ခြင်းကို ခံစားလာရပါသည်။ အိမ်တွင်ရှိသည့် တစ်ခုလပ်

သားကို ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်ပြော၍ သားမှာဖိုးလင်းအိမ်ကထွက်ပြီး ဖိုးစုန်းစုန်းချုပ်မှသာ အိမ်ပြန်တော့သည်။ ထမင်းချိုင့်တော့ယူသွားသည်။ ဘုရားတွင် အဓိဋ္ဌာန်ပုတီး စိပ်နေသည်တဲ့။

ဒေါ်ကြည်၏ အဖော်မဲ့ အထီးကျန်ခြင်းမှာ တဖြည်းဖြည်း ဆိုးရွားလာပါသည်။ ဒေါ်ကြည်၏ ပြည့်ပြည့်ဝဝခန္ဓာကိုယ်မှာ ပိန်လိုလာသည်။ လက်ကျန်ပစ္စည်း တစ်ခု၊ နှစ်ခုကိုထုခဲ့ပြီးလျှင် မည်ကဲ့သို့ရပ်တည်ရမည်လဲဆိုသည်အတွေးသည် ဒေါ်ကြည်အား ဖိစီးနှိပ်စက်လေတော့သည်။ အစာစားသည်ဆိုရုံသာစားလာသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့်အားနည်းလာသည်။ သားများ၏အိမ်ကို လိုက်နေလိုသည်ဟုဆိုသော်လည်း သားတို့ကဆိတ်ဆိတ်နေကြသည်။ မည်သူမှဖက်လဲတကင်းမဖိတ်ခေါ်ပါ။ ချွေးမတို့အပေါ် ဘာတာဝန်မှမယူခဲ့သည့်ဒေါ်ကြည်ကို ချွေးမတို့ကလည်း ဖာသိဖာသာပင်။

စိတ်၏ဆင်းရဲခြင်း၊ ကိုယ်၏ဆင်းရဲခြင်းတို့အား အလူးအလဲခံစားရင်း အာဟာရပြတ်သည့်ရောဂါဖြင့် ဒေါ်ကြည်ကွယ်လွန်သွားသည်။ ဒေါ်ကြည်အာဟာရပြတ်၍ ဆေးရုံရောက်ချိန်တွင် ဒေါ်ကြည်၏ နောက်ဆုံးလက်ကျန်ပစ္စည်းအားထုခဲ့၍ဆေးကုပါသော်လည်း ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ကွယ်လွန်ခဲ့လေသည်။ ကျွန်မနှင့်ဒေါ်ကြည်မှာ အိမ်နီးချင်းဖြစ်ပါသည်။ ဒေါ်ကြည်၏နောက်ဆုံးအချိန်မှာ စိတ်ဆင်းရဲစရာပင်။

ကျွန်မတွေးမိပါသည်။ မိမိ၏သားသမီးများအား ဘဝကို တည်မတ်စွာ ရပ်တည်ခွင့်ပေးခဲ့လျှင်၊ မိမိစွမ်းဆောင်နိုင်ချိန်တွင် ကောင်းမွန်စွာ ပံ့ပိုးပေးခဲ့လျှင်၊ မိဘတာဝန်ကျေပွန်ခဲ့လျှင်၊ သားနှင့်စပ်သည့်ချွေးမ၊ မြေးများအား တာဝန်ယူနိုင်ချိန်တွင် တာဝန်ယူကြည့်ရှုပေးခဲ့ပါလျှင်၊ အတ္တကြီးစွာ မိမိအတွက်ပဲမကြည့်ခဲ့လျှင် ဒေါ်ကြည်ယခုကဲ့သို့ ကြေကွဲရမှာမဟုတ်ပါ။ စားစရာပင်နပ်မမှန်၍ သေမင်းအားခေါ်လှည့်ပါဟု အကြိမ်ကြိမ်ခေါ်ယူနေလေ့ရှိသော ဒေါ်

အိုက်ကောင်းများ

၄၁

ကြည်ကဲ့သို့သူများ ဟောဒီလောကကြီးတွင် အဘယ်မျှရှိနေပြီလဲ။
ပစ္စည်းဥစ္စာသည်လည်းကောင်း၊ ရာထူးဂုဏ်သိန်သည်
လည်းကောင်း အစဉ်အမြဲမတည်တံ့ကြောင်းတွေးမိပါသည်။
တာဝန်မယူတတ်သူမှာ တူညီသောတုန့်ပြန်မှုဖြင့် အဆုံးသတ်
သည်ကို သံဝေဂရဖွယ်တွေ့ရပါသည်။ ဤလောကကြီးတွင်
ဒေါ်ကြည်လောင်းလျာများ ဆင်ခြင်ဖွယ်ပင်ဖြစ်သည်။ ဒေါ်ကြည်ကဲ့သို့
အရာရှိကြီး၏ဇနီးဖြစ်ပြီး အလွန်လိမ္မာပါးနပ်သော ဒေါ်စောသာ
ကဲ့သို့သူများသာဖြစ်စေချင်သည်။ ဒေါ်စောသာကဲ့သို့ ပျော်ရွှင်ဖွယ်
ပြီးပြည့်စုံသောဘဝဖြင့် နောက်ဆုံးအချိန်ကိုဖြတ်သန်းစေချင်ပါသည်။
ဒေါ်စောသာမှာ အလွန်အိုက်ကောင်းသူဖြစ်ပါသည်။

ဒေါ်စောသာ

ဒေါ်စောသာမှာ အရာရှိကြီးကတော်ဖြစ်ပါသည်။ သားသမီး
ခုနှစ်ယောက်၏ မိခင်ဖြစ်သည်။ အရာရှိခင်ပွန်းသည်မှာ အလွန်
သစ္စာ၊ သမာဓိရှိသောကြောင့် အပြင်ဝင်ငွေမရှိပါ။ အရာရှိလစာ
အပြင် နိုင်ငံတော်မှပေးသည့် အိမ်ရာနှင့်နေထိုင်ခွင့်၊ ဆန်၊ ဆီ၊
ဆပ်ပြာကဲ့သို့သော ခွဲတမ်းများကိုသာရပါသည်။ သို့သော်လည်း ဒေါ်
စောသာမှာ ရောက်သည့်မြို့တိုင်းတွင် ရသည့်အလုပ် လုပ်ပါသည်။
ဆန်၊ ဆီ ခွဲတမ်းများကိုကောက်ခံခြင်း၊ အတိုးပေးခြင်း၊ အပေါင်ခံ
ခြင်း၊ အဝတ်အထည်များကို အုပ်လိုက်ဝယ်၍ လပေးရောင်းခြင်း၊
ရောက်သည့်မြို့တွင် ရှားသည်ကုန်ပစ္စည်းများကို ရန်ကုန်မှ မှာယူ
ရောင်းချခြင်း၊ စပါးပေး/ပဲပေး ပေးခြင်းစသည့် လုပ်နိုင်သည့်အလုပ်
မှန်သမျှကို လုပ်လေးသည်။

သားသမီးတို့၏ ပညာရေး၊ လူမှုရေးများကိုလည်း အထူး
ဂရုစိုက်တတ်လေသည်။ အိမ်အလုပ်သမားမိန်းကလေးများရှိသော်
လည်း ဆွေမျိုးနီးစပ်ထဲမှ လူယုံများခေါ်ထားလေသည်။ သားသမီး

တို့၏အဝင်အထွက်၊ စာဖတ်မှု၊ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး၊ ကလေးအချင်းချင်းရန်ဖြစ်မှု အစစအရာရာကိစ္စများကို အမြဲစောင့်ကြည့်စေလေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဒေါ်စောသာမှာ အလုပ် လုပ်နေသော်လည်း သားသမီးများ ဘာပဲလုပ်လုပ် သိနေသည်။ ညစဉ် သားသမီးတို့ကို ဆုံးမတတ်သည်။ လိုအပ်သည်များကို အကောင်းဆုံး ပံ့ပိုးပေးသည်။ ပေးရန်မသင့်ပါက လုံးဝအလိုမလိုက်ပါ။ မကောင်းသည့်ကိစ္စကိုလည်း ပြတ်ပြတ်သားသား အရေးယူလေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဒေါ်စောသာ၏ သားသမီးများမှာ စည်းနှင့်ကမ်းနှင့် ကြီးလာကြပါသည်။ သားသမီးတို့အရွယ်ရောက်လာလေလေ အိမ်အလုပ်သမားများ လူလျှော့လေလေပင်။ အိမ်အလုပ်ကို သားသမီးတို့အားလုပ်စေခြင်းဖြင့် လက်ကြောတင်းသော၊ တာဝန်သိတတ်သော၊ မိသားစုစိတ်ဓာတ်ဖြင့် စုစုစည်းစည်းရှိသောသူများ ဖြစ်စေရန် ပြုစုပျိုးထောင်ခဲ့လေသည်။ သားသမီးများအသက်ဆယ့်လေးငါးနှစ်အရွယ်ခန့်မှပင် ဒေါ်စောသာ၏စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများကို ကူလုပ်ရပါသည်။ ထို့ကြောင့်ငွေဘယ်လို ရှာရသည်ကို သားသမီးတို့က ကောင်းကောင်းသိပါသည်။ ဖခင်၏သစ္စာရှိမှုကြောင့် ဂုဏ်သိက္ခာရှိစွာနေရကြောင်းကို သားသမီးများသိအောင်အမြဲပြောပါသည်။

ဒေါ်စောသာ၏သားသမီးများမှာ ပုံစံတကျ ကြီးပြင်းခဲ့ကြပါသည်။ ရောက်သည့်နေရာတွင် ရသည့်အလုပ် လုပ်တတ်အောင် မိဘများမှ ပံ့ပိုးပေးခဲ့သောကြောင့် ပစ်တိုင်းထောင်ကဲ့သို့ ပစ်လိုက်တိုင်းထောင်နေတတ်ပါသည်။ ပညာရေးနှင့် စီးပွားရေးကို တွဲ၍ လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြသောကြောင့် ပညာစုံချိန်တွင် စီးပွားပါအရှာကောင်းသူများဖြစ်နေကြပါသည်။ ဒေါ်စောသာက သားသမီးများအား အရင်းအနှီးထုတ်ပေးသကဲ့သို့ စီးပွားထူထောင်ရာတွင် အစအဆုံး ကူညီပါသည်။ သူမသိသမျှ တတ်သမျှကို ပြန်ပြောပေးခြင်း။

အိုက်ကောင်းများ

၉

ဆွေးနွေးခြင်း၊ အကြံပေးခြင်းတို့လုပ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သားသမီးတို့မှာ အဆုံးအရှုံးမရှိဘဲ အောင်မြင်မှုသရဖူကို ဆောင်းနိုင်ခဲ့ပါသည်။

သားတချို့မှာဒေါ်စောသာမရင်းနီးသော သစ်လုပ်ငန်း၊ ရွှေလုပ်ငန်းကဲ့သို့လုပ်ငန်းများလုပ်လိုကြောင်းပြော၍ လိုသည့်အရင်း အနီးများကို ထုတ်ပေးပါသည်။ ဆုံးရှုံးမှုများရှိသော်လည်း အပြစ် မတင်မငြူစူပါ။ သားများ သင်ခန်းစာယူရန်သာပြောသည်။ ထို့ ကြောင့် ဒေါ်စောသာကို သားများမှလေးစားကြသည်။ သားများတင် ရှိသည် ကြွေးမြီများကို ဒေါ်စောသာမှ ကူညီဆပ်ပေးသည်။ သားသမီးတို့၏အားကိုးရာမထူရှိုင်းပင်ဖြစ်လေသည်။ ဒေါ်စောသာမှာ စီးပွားအရှာကောင်းပြီး ခင်ပွန်းသည်အား လေးစားရှိသေ လေသည်။ ထို့ကြောင့်အိမ်တွင် ခင်ပွန်းသည်အားမတိုင်ပင်ဘဲ မည်သည့် အလုပ်ကိုမှ မလုပ်ပါ။ သားရေး သမီးရေးများကို ခင်ပွန်းသည် အား အသိမပေးပဲထားသည့်ကိစ္စမရှိပါ။ စုစုစည်းစည်း ချစ်ချစ်ခင်ခင် ရှိသည့် မိသားစုပုံစံမျိုးဖြစ်စေရန် ဖန်တီးထားပါသည်။ အထက် အောက်မောင်နှမများ တစ်ဦးစကားတစ်ဦးနားထောင်ရန် ပုံသွင်း ထားပါသည်။ ဒုတိယကလေးကို ပထမကလေးက စောင့်ကြည့်ပြုပြင် ကူညီရသည်။ တတိယကလေးကို ဒုတိယကလေးက စောင့်ကြည့်ရ သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း အဆင့်ဆင့်တာဝန်ယူကြည့်ရှုခြင်းဖြင့် မောင်နှမများ၏ချစ်ခင်မှုကို ဖော်ပြစေပါသည်။ အရွယ်ရောက်လာ သည့် သားသမီးတို့အား သင့်လျော်သည့်သူများနှင့် အိမ်ထောင်ချ ပေးပါသည်။ မိဘနှင့်နေလိုကနေ၊ အိမ်သတ်သတ်ခွဲနေလိုကနေဟု ခွင့်ပြုထားပါသည်။ သားသမီးများတွင် ချစ်သူရှိလျှင်လည်း ခေါ်ယူ တွေ့ဆုံ၍ ကောင်းမွန်စွာမင်္ဂလာဆောင်ပေးပါသည်။ သမီး၊ သမက် များ၊ သား၊ ချွေးမများကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် စီးပွားရှာခွင့်ပေးထား

ကာ မွေးလာသည့်ပြေးများအားလုံးကို ကလေးထိန်းများငှားကာ ထိန်းကျောင်းပေးလေသည်။ ချွေးမများထမင်းချိုင့်လာဆွဲသွားရန် အဆင်သင့်လုပ်ထားပေးသည်။

ဒေါ်စောသာ၏အလုပ်မှာ စိမ့်ခန့်ခွဲရန်ပင်ဖြစ်သည်။ သူမလုပ်ပေးနိုင်ချိန်တွင် ခင်ပွန်းအတွက်လည်းကောင်း၊ သမီး၊ သမက်၊ ချွေးမများအတွက်၎င်း အကောင်းဆုံးလုပ်ဆောင်ပေးမည်ဟု ဆိုပါသည်။ အများ၏အားကိုးရာ၊ အများ၏ချစ်ခင်စရာအဖြစ် ရှိနေခဲ့သော ဒေါ်စောသာမှာ အသက် ၆၈ နှစ်တွင် ရင်သားကင်ဆာဖြစ်နေကြောင်း သိလိုက်ရပါသည်။ သို့သော်လည်း ပျော်ပျော်ပါးပါးပင်နေရင်း ဆေးကုခဲ့ပါသည်။ မရှိလို့မလှ။ မလှလို့မရှိ မဖြစ်ရလေအောင် ငယ်စဉ်ကတည်းက အလှူရေစက် လက်နဲ့မကွာရှိခဲ့သော ဒေါ်စောသာမှာ သားသမီးများအား အမွေခွဲဝေပေးပြီး မိမိရသောအပုံကို ဘုရား ကျောင်းကန်များသို့လှူဒါန်းခဲ့ပါသည်။ ဆေးကုရန်ငွေအနည်းငယ်မှအပ အားလုံးကိုလှူဒါန်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

စိစဉ်စရာရှိသည်များကို ဖယ်ဆက်သလိုစိစဉ်ခဲ့ပါသည်။ သားသမီးတို့အားအမွေပေးသည့် တိုက်တာ၊ ကာ၊ ခြံမြေများအား အမည်ပြောင်းပေးခြင်း၊ သမီးသမက်၊ သားချွေးမများအတွက် စိတ်ချရသည့်လူယုံရှာပေးခြင်း၊ ပင်စင်ယူပြီးဖြစ်သော ခင်ပွန်းသည်၏ စားဝတ်နေရေးအတွက်စိမ့်ပေးခြင်း၊ မြေးများအား မိဘအိမ်တွင် ပြန်လည်နေစေခြင်း စသည့် ကိစ္စဝိစ္စများအား လုပ်ဆောင်ပေးခဲ့ပါသည်။ စိစဉ်စရာရှိသည်များကို စိစဉ်ပြီးနောက်တွင် ဒေါ်စောသာက တရားထိုင်ခြင်းအလုပ်အား တောက်လျှောက်လုပ်ပါတော့သည်။ ဝေဒနာကိုမြင်အောင်ရှုပါသည်။ နာကျင်ခံစားမှုများအားခံနိုင်ရည်ရှိစေရန် တရားကိုသာ နာနာမှတ်တော့သည်။ သားသမီး၊ ခင်ပွန်းတို့စိတ်ဆင်းရဲမှုမရှိစေရန် အသက်သာဆုံးအနေအထားတွင်နေပြပါသည်။ ဆရာဝန်ပုံမှန်ပြု၍ ပုံမှန်ပင်ကုသမှု

ခံယူပါသည်။ သားသမီးနှင့်ခင်ပွန်းသည်အား သေခြင်းကိုလက်ခံနိုင်စေရန် ဖြည်းဖြည်းချင်းနားသွင်းယူပါသည်။ အရေးမပါဟုယူဆစေပါသည်။

သေဆုံးပြီးလျှင် လူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ အရေးမပါတော့၍ ခန္ဓာကိုယ်နှင့် မျက်ကြည်လွှာ လှူဒါန်းခွင့်ပြုပါရန် ခင်ပွန်း၊ သား၊ ချွေးမ၊ သမီးသမက်တို့အား ခွင့်တောင်းပါသည်။ မည်သူ့ရှေ့တွင်သေသေ သက်ဆိုင်ရာအားအကြောင်းကြားပေးနိုင်ရန် ဆွေမျိုးများအားလုံးထံမှ ခွင့်တောင်းခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သူမ မှားခဲ့သည်များရှိလျှင် ခွင့်လွှတ်ပါရန် အားလုံးကိုတောင်းပန်ပါသည်။ ခင်ပွန်း၊ သား၊ ချွေးမ၊ သမီး သားမက်တို့မှားခဲ့သည်များရှိလျှင် ခွင့်လွှတ်ပါကြောင်းပြောပါသည်။ သမီးနှင့်ချွေးမများအား မြေးများကို ဂရုစိုက်ပါရန်မှာပါသည်။ ကင်ဆာဝေဒနာသည်စိတ်ချမ်းသာစေရန် အားလုံးက လှူဒါန်းခွင့်ပေးခဲ့ပါသည်။

ဒေါ်စောသာကင်ဆာရောဂါရှိသည်ဟုသိသည့်နေ့၊ တစ်လတင်းတင်းပြည့်သည်နေ့တွင် ဒေါ်စောသာကို ဆေးရုံတင်လိုက်ရပါသည်။ ဒေါ်စောသာ ဆေးရုံရောက်ပြီး ၂၄ နာရီမပြည့်မီမှာပင် ဆုံးပါးသွားခဲ့ပါသည်။ သူမချစ်သောခင်ပွန်းသည်၏လက်ဖဝါးလေးကို တင်းတင်းဆုတ်ကိုင်ရင်း တရားမှတ်နေရာမှ တဖြည်းဖြည်း လက်ကလေး ပြေလျော့သွားခဲ့လေသည်။ အနှစ်ငါးဆယ်နီးပါးပေါင်းသင်းခဲ့သောခင်ပွန်းသည်နှင့် သား၊ သမီးတို့ရှေ့တွင် အေးချမ်းစွာကွယ်လွန်ခဲ့လေသည်။ သူမဆန္ဒအရ ကြွင်းကျန်ရစ်သော ခန္ဓာကိုယ်အား လှူဒါန်းခဲ့ပါသည်။

ဒေါ်စောသာကွယ်လွန်ပြီး တစ်လပြည့်သည်နေ့တွင် ဒေါ်စောသာ၏ခင်ပွန်းမှာ အိပ်ယာထက်တွင်ပင် အိပ်ရင်းမှ ကွယ်လွန်ခဲ့ပါသည်။ စိတ်ထိခိုက်၍ ကြေကွဲခြင်းဝေဒနာအား ကြာကြာမခံစားလိုက်ရပါ။ စိတ်နှလုံးထိခိုက်လျှင်လည်း ထိခိုက်စရာပင်။ အစစ

အရာရာ တာဝန်ကျေသောဇနီးသည်အား အဘယ်မှာစွန့်နိုင်ပါမည် နည်း။ သေသည်အထိ အဖိုးတန်နေသော ဒေါ်စောသာအဖို့ ကျေနပ်ဖွယ်ကောင်းပါသည်။ အိုခြင်းဒုက္ခကို သိပင်သိလိုက်ဟန်မတူပဲ အစဉ်အမြဲတက်ကြွနေသောသူမအား အတုယူဖွယ်ကောင်းပါသည်။

လူ့အဖိုးတန်အဖြစ်နေခဲ့သော ဒေါ်စောသာ၊ သားသမီးနှင့် ခင်ပွန်းအတွက် တာဝန်ကျေခဲ့သော ဒေါ်စောသာ၊ ချွေးမ၊ သမက်များက တသ၊ သချစ်ရသောဒေါ်စောသာ၊ အသေကောင်းခဲ့သူ ဒေါ်စောသာဖြစ်ပါသည်။ သူမ၏ စိတ်ထားနှင့်ခံယူချက်ကြောင့် အိုကံကောင်းခဲ့ပြီး သေပန်းပွင့်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ဒေါ်စောသာကို အတုယူဖို့လိုပါသည်။ ငယ်စဉ်က ဘဝကို စနစ်တကျတည်ဆောက်ခဲ့၍ အသက်အရွယ်ကြီးချိန်တွင် အကောင်းဆုံးနေခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ငယ်စဉ်က ကောင်းမွန်စွာမနေခဲ့လျှင် ဒေါ်မာလာကဲ့သို့ပင် ဒုက္ခရောက်ရမည်မှာမလွဲပါ။ ငယ်စဉ်က ဖြစ်သလိုနေခဲ့၍ အသက်ကြီးချိန်တွင် ဒုက္ခပင်လယ်ဝေခဲ့ရသော ဒေါ်မာလာအကြောင်းမှာ အတုယူဖွယ်၊ ဆင်ခြင်ဖွယ်တို့နှင့် ပြည့်နေပါသည်။

ဒေါ်မာလာ

သူမက လှပသည်။ ရဲရင့်သည်။ ရဲတင်းသည်။ လော်မာသည်။ သူမ မလုပ်ရဲသည့်အလုပ်မရှိပါ။ စိတ်တိုင်းကျလုပ်ချင်သည်များကို လုပ်လိုက်သည်ချည်းပင်။ ဘယ်သူ့မျက်နှာမှ မထောက်ထားတတ်သလို ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြောက်ပါ။ မူယာမာယာများလွန်းသော ဒေါ်မာလာ ငယ်စဉ်ကတည်းက ရည်းစားများလွန်းသည်။ ဒေါ်မာလာ အသက် ၁၆ နှစ်တွင် ပထမဆုံးအိမ်ထောင်ကျခဲ့သည်။ တရားဝင် တော့မဟုတ်ပါ။ ၎င်းလခန့်ပျောက်သွားပြီး အိမ်ပြန်ရောက်လာသည်။ ခရီးသွားသယောင်ယောင်၊ အလည်သွားသယောင်ဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်က သို့လောသို့လောဖြင့် ပြီးသွားခဲ့သည်။ ဒေါ်မာလာအကြောင်းကို

အရပ်လက်သည် ဒေါ်ငွေမြကလွဲ၍ မည်သူမျှမသိလိုက်ရပါ။

တစ်တက်စားလည်းကြက်သွန်၊ နှစ်တက်စားလည်း ကြက်သွန် သိပ်မထူးတော့ဟု ဒေါ်မာလာယူဆထားသည်။ ရည်းစား ထည်လဲထားပြီး ချူစားသည် အလုပ်သာလုပ်တော့သည်။ ဒေါ်မာလာ၏မိခင်မှာ ရှက်လွန်း၍ အိပ်ယာထဲဘုန်းဘုန်းလဲသည့်တိုင် ဒေါ်မာလာက ကဲလို့ကောင်းတုန်းပင်။ မိဘကိုပက်ခနဲ ပြန်ပက် တတ်သည့် ဒေါ်မာလာကိုပြောလည်းမထူးတော့ပေ။ အသက်၁၈ နှစ်တွင်လည်လွန်းသည်ဘီး ချေးသင့်ပါတော့သည်။ အဖေမဖော် နိုင်သော ကလေးကိုဒေါ်မာလာမွေးလိုက်ရပါသည်။ ဒါကလည်း အရပ်လက်သည် ဒေါ်ငွေမြ ဘယ်လိုမှမတတ်နိုင်၊ လက်လျှော့လိုက်၍ မွေး လာသည့်ကလေးပင်ဖြစ်သည်။

ကလေးမွေးပြီးသည်နှင့် ဒေါ်မာလာ သူ့ကိစ္စပြီးလေ သယောင် ကလေးကို အမေလက်ထဲထည့်၍ သူမကတော့ ထုံးစံ အတိုင်းပင်။ တစ်သားမွေးလို့ တစ်သွေးလှနေသည့် ဒေါ်မာလာအား အကိုကာလသားတို့ စိတ်ရှည်လက်ရှည် တန်းစီလိုက်ရုံပင်။ အချိန် တန်လျှင် ကိုယ့်အလှည့် မုချရောက်ရမည်ဟု ယုံကြည်ထားကြသည်။ ဒီတစ်ခါတော့ ဒေါ်မာလာ ကောင်းကောင်းသဘောပေါက်သွားပြီ ဖြစ်သည်။ လွယ်လွယ်ရနိုင်ရိုးလား။ ချမ်းသာသောသူဌေး၏ အငယ် အနှောင်းဘဝကို ကျေကျေနပ်နပ်ခံယူလိုက်သည်။ ဒေါ်မာလာ၏ အမေထက်ပင် သုံးနှစ်ကြီးသောသူကို ယူလိုက်လေသည်။ စာချုပ် စာတမ်းမရှိသော ခင်ပွန်းပင်ဖြစ်သည်။

အရှင်မွေးတော့နေ့ချင်းကြီးသည်။ ချက်ချင်းပင် မြို့စွန်မှ မြို့လယ်ရောက်လာသည်။ ကိုယ်ပိုင်တိုက်ခန်းနှင့်ဖြစ်လာသည်။ မွေး ထားသည့်သားမှာတော့ မိခင်နို့ကိုပင် မစို့ဖူးပါ။ မိခင်မေတ္တာဆိုသည် မှာ ဝေလာဝေး၍ မိခင်ကိုပြင်တွေ့ရန်ပင် မလွယ်ပါ။ အဖွားနှင့်သာ ကြီးလာခဲ့တော့သည်။ ဒေါ်မာလာမှာ နောက်လှည့်ကြည့်တတ်သူ

မဟုတ်ပါ။ ဒေါ်မာလာအဖို့ မစားဖူးတာစားနေရခြင်း၊ မသွားဖူးသည့် နေရာများ သွားနေရခြင်း၊ မဝတ်ဖူးသည့်အဝတ်များဝတ်နေရခြင်းတို့ကြောင့် ဘဝလုံးဝမေ့နေလေတော့သည်။ သူ့ဌေး၏ ဆွေမျိုး၊ မိသားစုများကို ပမာမခန့်ဆက်ဆံခြင်း၊ သူ့ဌေးအလိုလိုက်သည့် အတွက် မည်သူ့အပေါ်ဖြစ်ဖြစ် မောက်မာခြင်းတို့ဖြစ်လာပါသည်။

ဒေါ်မာလာမှာ သူ့ဌေးနှင့်ပေါင်းပြီး ၁ နှစ်ခန့်တွင် သူ့ဌေး တားထားသည့်ကြားမှ ရအောင်ကိုယ်ဝန်ဆောင်လိုက်လေသည်။ ဒေါ်မာလာ၏အကြံမှာ သူ့ဌေးထံမှ အမွေလိုချင်သောကြောင့်ပင်။ သူ့ဌေးမှာ ဒေါ်မာလာကိုယ်ဝန်ဆောင်ထားမှန်းသိချိန်မှစ၍ လုံးဝမလာတော့ပါ။ လုံးဝလည်း မထောက်ပံ့တော့ပါ။ မည်ကဲ့သို့ဆက်သွယ်စေကာမူ လုံးဝ အဆက်အသွယ်မလုပ်တော့ပါ။ ဒေါ်မာလာ၏တိုက်ခန်းကိုလည်း သူ့ဌေးက နှစ်နာကြေးပေးခဲ့သယောင်ပင်။ သိပ်မကြာလိုက်ပါ သူ့ဌေးမှာ တခြားအမျိုးသမီးအဖော်တစ်ဦးရသွားလေတော့သည်။ ဒေါ်မာလာမှာသာ ကိုယ်ဝန်ကြီးအဖတ်တင်ကျန်ခဲ့လေသည်။ ထွေးမရ အန်မရတော့ပြီ။

နောက်ဆုံးတွင်တော့ ဒေါ်မာလာမှာ မိခင်ကြီးနှင့်သားငယ်ကို အိမ်ခေါ်ထားရလေသည်။ မိခင်ကြီးအိမ်ရောက်လာပြီး သိပ်မကြာမီမှာပင် သမီးလေးကို မျက်နှာမြင်လေသည်။ ဒေါ်မာလာ ဒီတစ်ခါတော့ခြေငြိမ်သွားပြီဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ခဏသာဖြစ်သည်။ မုဆိုးဖိုကြီးတစ်ဦးကို လက်ထပ်လိုက်လေသည်။ သူမလိုချင်သည်မှာ ထိုမုဆိုးဖိုကိုမဟုတ်၊ ထိုမုဆိုးဖိုမှာပါလာသည့် ပိုင်ဆိုင်မှုများသာဖြစ်သည်။ ထိုမုဆိုးဖိုကိုလက်ထပ်၍ ဒေါ်မာလာမှာ အတတ်ကောင်းတစ်ခုတတ်လာခဲ့ပါသည်။ လောင်းကစားလုပ်သည့်အတတ်ပင်။ လောင်းကစားသမားတို့၏ဘဝမှာ နဲ့သမား ပါးပြင်ပမာ ပိန်လိုက် ဖောင်းလိုက်နှင့်ပင်။

မုဆိုးဖိုခင်ပွန်းက လောင်းကစားမှုဖြင့် ထောင်နန်းစံရသည့်

တိုင် ဒေါ်မာလာမှာ ထိတ်လန့်ရကောင်းမှန်းမသိပါ။ လောင်းကစား ခိုင်လုပ်နေစေပင်။ ထုံးစံအတိုင်း မကောင်းမှုမှာ ဆိတ်ကွယ်ရာမရှိ ပါ။ သူ့အလှည့်ပြီးလျှင် ကိုယ့်အလှည့်သာဖြစ်သည်။ ဒေါ်မာလာမှာ လောင်းကစားမှုဖြင့် ထောင်နန်းစံရလေသည်။ ဒေါ်မာလာ ထောင်မှ ပြန်ထွက်လာသည့်အခါ အတော်ပင်အိုစာသွားလေသည်။ အသက် ၄၅နှစ်ကျော်ရှိသောအခါ သေသော်လည်း ၅၀ကျော်နေသယောင်ပင်။ ဒေါ်မာလာထောင်မှထွက်လာချိန်တွင် မူးယစ်ဆေးဝါးစွဲနေသောသားနှင့် ကလပ်မယ်ဖြစ်နေသောသမီးတို့က လာပင်မတွေ့ကြပါ။

ဒေါ်မာလာတွင်နေစရာအိမ်လည်းမရှိတော့ပါ။ အိမ်ထောင် ဖက်မှာလည်း ဘယ်မှာပင်မသိတော့။ သားနှင့်သမီးကို အားကိုးရ အောင်လည်း မဖြစ်နိုင်ပါ။ ဒေါ်မာလာ၏မိခင်ကြီးမှာ ဆုံးပါးသွားခဲ့ ပြီဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးတော့သမီးငယ်အားရှာ၍ အတူနေရပါသည်။ မိခင်တာဝန်မကျခဲ့သောဒေါ်မာလာ၊ ဘဝကိုဖြစ်သလိုတည်ဆောက် ခဲ့သောဒေါ်မာလာမှာ သမီးအိမ်တွင်လူပိုသာ ဖြစ်နေသည်။ သို့သော်လည်း ဒေါ်မာလာထိုဘဝတွင်ကြာကြာမနေပါ။

အရက်ပုန်းဆိုင်ဖွင့်ထားသည့်တစ်ခုလပ်တစ်ဦးနှင့် အတူနေ လေသည်။ အရက်ပုန်းဆိုင်တွင် အရက်ရောင်း၊ အမြည်းရောင်းနှင့် လူတကာနှင့် ပြည်တည်တည်လုပ်လေသည်။ သားဖြစ်သူက ဆေးထိုးအပ်တန်းလန်းနှင့် သံလမ်းဘေးတွင်ကွယ်လွန်ချိန်မှာ ဒေါ်မာလာက အရက်ပုန်းရောင်းကောင်းချိန်ဖြစ်သည်။ ဘဝကို ရေစုန်ပျောခဲ့သော ဒေါ်မာလာ၏နေဝင်ချိန်ရောက်လာပါသည်။ သားအိမ်ကင်ဆာဖြစ်နေသည်ကို သိလိုက်ချိန်တွင် အထိတ်တလန့် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သား အိမ်ထုတ်လိုက်လျှင် ကင်ဆာဆဲလ်များ ပျံ့နှံ့မှုကို ကာကွယ်နိုင်မည်ဟု ဆရာဝန်ကဆိုသော်လည်း ဒေါ်မာလာ၏ရောဂါ ကိုတာဝန်ယူကုပေးမည့်သူမရှိပါ။

အရက်ပုန်းဆိုင်ရှင်မှာလည်း သူမကိုနှင့်ထုတ်လိုက်ပြီ။ သူ

အတွက်ဘာအသုံးမှမဝင်သည့်ရောဂါသည်ကိုခေါ်ထား၍ ဘာမှမထူးပါ။ သမီးငယ်မှာလည်း သူ့ကိုဘယ်တုန်းကမှ ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ဖူးခြင်းမရှိသည့်မိခင်ကို စေတနာ၊ မေတ္တာမရှိပါ။ ငွေကုန်ကြေးကျမခံနိုင်ဟုဆိုပါသည်။ အမှန်တကယ်လည်း သမီးငယ်ကိုယ်တိုင်မှာ မနည်းကြိုးစားရပ်တည်နေရသူဖြစ်သည်။ အဘယ်မှာ ငွေပိုငွေလျှံရှိပါမည်လည်း။ ဒေါ်မာလာမှာ ဟိုအိမ်ကပ်နေ၊ သည်အိမ်ကပ်နေဖြင့် နေစရာပင်မရှိတော့ပါ။ ဒေါ်မာလာဆေးရုံရောက်သွားချိန်တွင် ချိန်ခွဲဖြင့် ယိုင်ထိုးနေချေပြီ။ ဆေးရုံတွင်တစ်လကျော်နေပြီး ကွယ်လွန်ခဲ့ပါသည်။

ဒေါ်မာလာကွယ်လွန်ချိန်တွင် အသက် ၆၀ ပင် မပြည့်ချင်သေးပါ။ ဆေးရုံမှ ပိုင်ရှင်မဲ့အလောင်းအဖြစ် သင်္ဂြိုဟ်ခြင်းကို ခံရပါသည်။ ဒေါ်မာလာသေဆုံးခြင်းအတွက် ဝမ်းနည်းမည့်သူမရှိပါ။ မကွယ်လွန်မှီ ခြောက်လ၊ တစ်နှစ်ခန့်မှာ ဝေဒနာခံစားနေခဲ့ရပါသည်။ စာ။ဝတ်၊ နေရေး မပြေလည်မှုများကြား ဆေးကုရန်ဝေးလာဝေးပင်။ ပညာလည်းမတတ်၍ ဆေးရုံပြင်ပလူနာဌာနတွင် ပုံမှန်ကုသမှုခံယူရမည်ကိုလည်းအလေးအနက်မထားခဲ့ပါ။ ဒေါ်မာလာမှာ လူဆင်းရဲ၊ စိတ်ဆင်းရဲနှင့် ကွယ်လွန်ခဲ့ရသည်မှာ သံဝေဂ ရစရာပင်။ ငယ်စဉ်က ကောင်းမွန်စွာမနေခဲ့၍ ရှေ့ရေးကိုမတွေးခဲ့၍ ပြည့်စုံသည့်ဘဝ တစ်ခုကိုမရခဲ့သလို ကောင်းမွန်သည့်ဘဝ၏ နောက်ဆုံးအချိန်ကို မရခဲ့ပါ။

အကယ်၍များ ငယ်စဉ်ကမှောင်ခဲ့သော်လည်းအမှောင်ကို ပြုပြင်၍ အကောင်းဆုံးပြင်ဆင်နေထိုင်ခဲ့သော ဒေါ်မေရီကဲ့သို့သာ ဖြစ်ခဲ့ပါလျှင် ဒေါ်မာလာမှာ ကံကောင်းနိုင်ပါသည်။ ခုတော့လည်း အနက်ရောင်အတိတ်မှ အနက်ရောင်အနာဂါတ်ဆီသို့သာ သွားရောက်ခဲ့သည်။ အသက်အရွယ်ကြီးရင့်လာသော်လည်း ရင့်ကျက်မှုရှိမလာခဲ့ပါ။ အနက်ရောင်အတိတ်မှ ပန်းနုရောင်အနာဂါတ်ဆီသို့

ရွေ့လျားသွားခဲ့သည့် ဒေါ်မေရီမှာတော့ စိတ်ဝင်စားဖွယ်၊ အတုယူ ဖွယ်များနှင့် ပြည့်နှက်နေပါသည်။

ဒေါ်မေရီ

ဒေါ်မေရီမှာ ငယ်စဉ်က မိဘများကွယ်လွန်ခဲ့၍ အဒေါ်နှင့် နေထိုင်ကြီးပြင်းခဲ့ရသူဖြစ်ပါသည်။ ကလေးများသောအဒေါ်၏အိမ်မှာ လုံခြုံမှု၊ နွေးထွေးမှုဆိုသည်ကို မူး၍ပင်ရှုစရာမရှိပါ။ အဒေါ်က ခွဲခြားဆက်ဆံမှုမရှိသော်လည်း အချိန်မပေးနိုင်၍ ကောင်းသည်၊ ဆိုးသည် လှည့်မကြည့်နိုင်ပါ။ အများနှင့်တိုးဝေစားသောက်ရသော် လည်း မောင်နှမအရင်းများမဟုတ်၍ ဒေါ်မေရီမှာ ဖျက်နာငယ်ရှာ သည်။ ကလေးတို့သဘာဝ လိုချင်တာကိုပူဆာဖို့ လူမရှိပါ။ ကျောင်း တက်ဖို့ဆိုတာ ဝေးလာဝေးပင်ဖြစ်သည်။ ကလေးများစားဖို့တစ်နေ့ ကုန်ရှာဖွေနေရသော်လည်း လူတန်းစေ့ပင်နေရန်ခက်ခဲသောအဒေါ် ကို ဒေါ်မေရီသနားသော်လည်း ဘာမှမတတ်နိုင်ပါ။

ဒေါ်မေရီ အသက် ၁၂ နှစ်အရွယ်တွင် အိမ်ဖော်စလုပ်ခဲ့ ပါသည်။ အဒေါ်၏စိစဉ်ပေးမှုဖြင့် တစ်အိမ်ပြီးတစ်အိမ်ပြောင်းလုပ် နေရသော်လည်း ဒေါ်မေရီရသည့်လခကို တစ်ခါမှ မသုံးခဲ့ဘူးပါ။ အဒေါ်ကြိုတင်ထုတ်သွားသည်ချည်းပင်။ ဒေါ်မေရီအသက် ၁၉နှစ် အရွယ်တွင် ခါးသီးဖွယ်အကြောင်းအရာနှင့် ဆုံဆည်းခဲ့ရပါတော့ သည်။ အိမ်ရှင်၏သားမှ အပျော်ကြသည်ကို ခံလိုက်ရပါသည်။ မရှု နိုင် မကယ်နိုင်ဖြစ်ချိန်တွင် ထိုအိမ်မှ နှင်ထုတ်ခြင်းခံရပါသည်။ အဒေါ်အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ အဒေါ်မှ ငြု့စုတော့သည်။ ရနေကျ အိမ်ဖော်လခမရ၍ တူမအပေါ် စိတ်ကွက်သည်ထက် ကိုယ်ဝန်ပါလာ သောကြောင့် စိတ်ဆိုးခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဒေါ်မေရီအလကားမနေပါ။ တစ်အိမ်တက်ဆင်းအဝတ်လိုက် လျှော်ပါသည်။ တစ်ရပ်ကွက်လုံးတွင် ငွေရသည့်သမ္မာအာဖီအလုပ်

မှန်သမျှ ဒေါ်မေရီလုပ်ပါသည်။ ကိုယ်ဝန်ကြီးတကားကားနှင့်လုပ်သည့်အတွက် တချို့ကသနားကြသည်။ တချို့ကကဲ့ရဲ့ကြသည်။ ကူညီသူရော၊ ဝါးကူထိုးသူရောရှိသည်ကြားက ဒေါ်မေရီကြုံကြုံခံကာ သားငယ်ကိုဖွားမြင်ခဲ့ပါသည်။ သားငယ်ကိုနို့ပြေးတိုက်လိုက်အရပ်လည်ပြီးအဝတ်လျှော်လိုက်ဖြင့် သားငယ်ပင်လေးနှစ်သားရောက်လာလေသည်။

သားငယ်လေးနှစ်သားတွင် ဒေါ်မေရီအား နှစ်သက်စွာ လက်ထပ်လိုပါသည်ဟု ကမ်းလှမ်းမည့်သူပေါ်လာပါသည်။ ဒေါ်မေရီ၏အဒေါ်ကလက်ခံလိုက်လေသည်။ ဒေါ်မေရီအတန်တန်ငြင်းပါသော်လည်းအရာမထင်ပါ။ နောက်ဆုံးလက်ထပ်လိုက်ရပါသည်။ မိမိထက်အသက် ၂၀ကျော်ကြီးသည့်မှဆိုးဖိုကို မည်သူလက်ထပ်လိုပါမည်လဲ။ ထိုမှဆိုးဖိုတွင်အသက်၁၀နှစ်မှ ၂၀အတွင်းရှိသားသမီးလေးယောက်ပါလာပါသေးသည်။ သူမ၏သားငယ်အပါအဝင်ကလေး၅ယောက်ကို သူမကြည့်ရမည်ဖြစ်ပါသည်။

သူမကိုအမှန်တကယ်ချစ်မြတ်နိုး၍ လက်ထပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ခင်ပွန်းသည်၏မေတ္တာတရားကို အမှန်တကယ်နားလည်ချိန်တွင်ဒေါ်မေရီမှာ ထိုအိမ်ထောင်သည်ဘဝကိုပျော်ရွှင်လာခဲ့ပါသည်။ လင်ပါသားသမီးများနှင့်လည်းတည့်အောင်နေပါသည်။ ခင်ပွန်းကိုချစ်သည့်စိတ်ဖြင့် အစစအရာရာအောက်ခြေသိမ်း လုပ်ပေးသည့်အတွက် လင်ပါသားသမီးတို့ကလည်း ပြဿနာမရှိပါ။ သူမဘဝ၏ပျော်ရွှင်ဖွယ် ကောင်းသောမိသားစုဘဝလေးကိုရလာပါသည်။ ထို့အတူ နောက်ထပ်သမီးလေးတစ်ယောက်လည်းရလာပါသည်။

သူမ၏သားသမီးခြောက်ဦးနှင့်အတူ အကောင်းဆုံးမိခင်ဘဝတွင်ရပ်တည်ခဲ့ပါသည်။ သူမ၏အကြီးဆုံးသမီးမှာသူမထက် ငါးနှစ်ကျော်သာငယ်ပါသည်။ သူမကပင်အိမ်ထောင်ကောင်းကောင်းပြုနိုင်အောင်ကူညီပါသည်။ ထိုသမီးကလေးမွေးတော့လည်း သူမကပင်

စောင့်ရှောက်သည်။ အနီးလျှော်လည်းသူမ၊ ကလေးထိန်းလည်းသူမပင်။ သားသမီးတို့နှင့်ပတ်သက်လာလျှင် သူမအမြဲအပင်ပန်းခံခဲ့သည်ချည်းပင်။ ဒီကြားထဲစုန်းပြူးများလည်းပါလာပါသည်။ သူမကို မိထွေးကဲ့သို့ဆက်ဆံသည်လည်းခံရပါသည်။

သို့သော်အများအားဖြင့် သူမဘဝသည်သာယာပါသည်။ ခင်ပွန်းသည်ကလည်း သူမကိုအထူးချစ်ခင်ပါသည်။ ယခုတော့လည်း သူမမွေးသည့်သားကြီးပင်အိမ်ထောင်ကျလေပြီ။ သူမ၏မြေးများပင်ဆယ်ယောက်မကတော့ပြီ။ သူမခေါင်းမှဆံပင်များပင်ဖြူနေပြီဖြစ်သည်။ သူမချစ်သောခင်ပွန်းသည်မှာပင်အသက်၈၀နားနီးလေပြီ။ ဖခင်အိုကြီးကဲ့သို့သူမပြုစုပါသည်။ ခင်ပွန်းသည်၏စဉ်ပေးမှုဖြင့်သူမအသက်၄၀ကျော်ကတည်းကရောင်းလာသည့် ကုန်စုံဆိုင်ကလေးသည် ယခုတော့သူမနှင့်ခင်ပွန်း၏စားဝတ်နေရေးကိုကောင်းမွန်စွာဖူလုံလေသည်။

သူမ၏သားလူပျိုကြီးတစ်ဦးနှင့် မုဆိုးမသမီးတစ်ဦးအပြင် မြေးသုံးဦးပါသူမနှင့်အတူနေလေသည်။ တက်ညီလက်ညီအလုပ်လုပ်သည့်အတွက်သူမတို့၏မိသားစုမှာ စားဝတ်နေရေးအတွက်ပူပင်ရန်မလိုပါချေ။ သူမသားများသမီးများမှငွေလိုလျှင် သူမကထုတ်ပေးနိုင်သည်ပင်။ သူမအသက်၆၀စွန်းချိန်တွင် ခင်ပွန်းသည်ကွယ်လွန်လေသည်။ ခင်ပွန်းသည်ကိုအားပါးတရပြုစုခွင့်ရခဲ့၍ သူမကျေနပ်ခဲ့ရပါသည်။ ခင်ပွန်းကွယ်လွန်ပြီးနောက်အတတ်နိုင်ဆုံး သူမတရားစခန်းများသာဝင်ရောက်ခဲ့လေသည်။

တရားအားထုတ်ရသည်ကို သူမအထူးနှစ်သက်သွားချိန်တွင် တရားရိပ်သာတွင်ပင် အချိန်အများဆုံးနေလေတော့သည်။ သူမအသက် ၇၀နားကပ်လာသည့်တိုင် မည်သည့်ရောဂါမှမရှိပါ။ တရားဘာဝနာအလုပ်သည်သာ သူမအတွက်အကောင်းဆုံး အလုပ်ဖြစ်လေသည်။ သူမအသက်၇၂နှစ်တွင် အိပ်နေရင်းမှရုတ်တရက်

သေဆုံးသွားခဲ့လေသည်။ မည်သည့်ဝေဒနာကိုမှမခံစားခဲ့ရပါ။ သူမ ကွယ်လွန်ချိန်တွင်သူမမိရိုအားရှင်းသည့်အခါ အားလုံးအံ့ဩခဲ့ရ ပါသည်။

သားသမီးခြောက်ဦးလုံးအတွက် ဘူးတစ်ဘူးစီဖြင့်ရွှေထည် ပစ္စည်းများ အညီအမျှထည့်ထားလေသည်။ မည်သူ့ကိုမှပိုမပေး ထားပါ။ သားသမီးများအားသူမအလွန်ချစ်ပါကြောင်း၊ သူမအတွက် ဝမ်းမနည်းပါရန် ရေးထားလေသည်။ သားသမီးတစ်ဦးချင်းနှင့် သူမရိုက်ထားသည့် ဓာတ်ပုံလေးများ ထည့်ပေးထားပါသည်။ သား သမီးတို့အား အလွန်တာဝန်ကျေခဲ့သော သူမအတွက် သားသမီးတို့မှ တမ်းတလွမ်းဆွတ်သတိရနေစေပါသည်။

ဒေါ်မေရီသည်ဘဝနာခဲ့သော်လည်း အကောင်းဆုံးရပ်တည် နိုင်ခဲ့ခြင်းမှာ စိတ်ထားမှန်သောကြောင့်သာဖြစ်သည်။ သူမ၏ အကောင်းဆုံးလုပ်ဆောင်ချက်ကြောင့် သူမအနာဂတ်လှပခဲ့ပါသည်။ မည်မျှဆိုသည့်ဘဝပင်ဖြစ်ပါစေ မိမိ၏မှန်ကန်သည့်အနေအထိုင် သာအရေးအကြီးဆုံးဖြစ်ပါသည်။ ဒေါ်မေရီမှာစံပြပင်ဖြစ်ပါသည်။ သားသမီးတို့အားခွဲခြားဆက်ဆံခြင်းမရှိခဲ့၍ သားသမီးများအားလုံးက သူမကိုချစ်ပါသည်။ သူမ၏တရားမျှတမှုရှိခြင်းကြောင့် သားသမီး တို့ကမိခင်ရင်းနှင့်မခြားမေတ္တာထားခြင်းခံရပါသည်။

အကယ်၍များဒေါ်ခင်အေးသာ ဒေါ်မေရီကဲ့သို့ကျင့်သုံး ခဲ့ပါလျှင်သားသမီးတို့ မေတ္တာထားခြင်းကိုခံရမည်ဖြစ်ပါသည်။ ယခုတော့ဒေါ်ခင်အေး၏ သားသမီးများအပေါ်ခွဲခြားဆက်ဆံ တတ်မှုသည်သူမ၏ နောက်ဆုံးအချိန်များကိုအကျည်းတန် စေခဲ့လေသည်။ သူမ၏နောက်ဆုံးထွက်သက်အထိ နောင်တရခဲ့ပုံ မပေါ်ပါ။ မိမိရင်မှဖြစ်သောသားသမီး ချင်းအတူတူခွဲခြားဆက်ဆံ ခြင်းသည် ပြင်းထန်စွာဆိုးရွားသော အကျိုးဆက်ကိုသာဖြစ်ပေါ် စေပါသည်။ မိခင်၊ ဖခင်များဆင်ခြင်ဖွယ်ပင်။

ဒေါ်ခင်အေး

သူမကသားသမီးခြောက်ယောက်၏ ဝိခင်ဖြစ်ပါသည်။ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ်တွင် အိမ်ထောင်ကျခဲ့ပြီးအိမ်ရှင်မ အဖြစ်သာရပ်တည်ခဲ့ပါသည်။ သူမတွင်သားနှစ်ဦးနှင့်သမီးလေးဦးရှိပြီး အပျိုကြီးတစ်ဦးမှအပ ကျန်သားသမီးတို့မှာ အိမ်ထောင်သည်များသာ ဖြစ်ပါသည်။ ဒေါ်ခင်အေးမှာသားကိုသာချစ်သောအမေပင်ဖြစ်သည်။ အိမ်တွင်ထမင်း ဟင်းချက်ရာတွင် စားဦးစားဖျား၊ အဆီအနှစ်များကို သားများအတွက်ဖယ်ထားတတ်သည်။ သမီးများအတွက်ဘာမှထည့် မတွက်သော်လည်း သားများအတွက်မူ သူမမှာတွက်ကိန်းအပြည့်ပင်။

သားကထီးဖြစ်ပြီး သမီးကမီးဖြစ်သည်ဟူသော သူမ အယူအဆမှာမည်သည့်အချိန်ကစခဲ့သည်မသိပါ။ သို့သော်သူမအရိုးစွဲ နေသည်မှာအသေအချာပင်။ သမီးများအတွက် အကုန်အကျခံရမည် ဆိုလျှင် သူမမှာညည်း၍မဆုံးပေ။ သူမ၏သားဇောကပ်မှုများ ကြောင့်သမီးများမှာ မျက်နှာငယ်ရရှာသည်။ ပညာရေးထူးချွန် သော်လည်း သာမာန်ဝိဇ္ဇာ၊ သိပ္ပံဘာသာ တွဲသာယူရ၍ အဝေးသင် တက္ကသိုလ်သာတက်ရောက်ခဲ့ရပါသည်။ သားများမှာဆယ်တန်း တစ်ဘုံးဘုံးကျသော်လည်း ဘော်ဒါသို့ပို့၍စာသင်ခိုင်းပါသည်။ နှစ်အတော်ကြာကြာဖြေမှဆယ်တန်းအောင်ပါသည်။

သမီးများမှာတစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် အိမ်ထောင်ကျ သွားသော်လည်းသူမလုံးဝစိတ်မဝင်စားပါ။ အိမ်ရှင်းသွားသည်ဟု ပင်ထင်ပါသည်။ သူမတာဝန်ရှိသလောက်ဝတ်ကျောတန်းကျောလေး မင်္ဂလာဆောင်ပေးလိုက်ပါသည်။ မင်္ဂလာဆောင်ပေးသည်ဟု ဆိုသော်လည်း သူမဘက်မှတစ်ပြားတစ်ချပ်မှ အကုန်အကျခံ ခဲ့ခြင်းမရှိပါ။ သတို့သားဖက်မှသာအကုန်အကျ ခံခဲ့ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သူမ၏သားကြီးမင်္ဂလာဆောင်ချိန်တွင်မူ ရှိသမျှအော့၍ အကုန် အကျခံလေသည်။ သမီးများမင်္ဂလာဆောင်သောအခါ

9A

၅

ကိုယ့်ဇာတာခွဲနေပါ။ အိမ်ထောင်သည်များအိမ်တွင် လက်မခံဟု ဆိုလေသည်။ သားကြီးအိမ်ထောင်ကျပြီး လုံးဝအိမ်ခွဲမနေနိုင် ဟုဆိုကာ သားနှင့်ချွေးမအားအိမ်တွင်သာ နေခိုင်းခဲ့ပါသည်။ သူမ၏ခင်ပွန်းမှာတော့ သူမအတွက်အရပ်တစ်ရပ်မျှသာဖြစ်သည်။ မနက်အလုပ်သွား၍ ညမိုးချုပ်မှအိမ်ပြန်သော ခင်ပွန်းသည်က သူမအားဘာမှကောင်းသည်ဆိုသည် ပြောလေ့မရှိပါ။ သူမစိတ်ကူး အတိုင်းအကောင်အထည်ဖော်ခွင့်ရှိပါသည်။ သူမ၏သားကိုသာ ချစ်သောစိတ်သည် သူမအားမျှတမှုကင်းမဲ့စေခဲ့ရုံမက ချွေးမနှင့်ပါ ပြဿနာတက်ရပါသည်။

သားကြီးအားအိမ်ထောင်သည်ဟုမမြင်နိုင်ပါ။ ချွေးမနှင့် အပြိုင်သားကိုပြုစုယုယပြနေလေသည်။ သားနှင့်မှထမင်းစားမည်။ သားနှင့်မှအပြင်သွားမည်။ သားရှာသည့်ငွေကို အပ်မှကြိုက်သည်။ သားကိုသူမစိတ်တိုင်းကျသာ စိုးမိုးချယ်လှယ်လိုသည်။ သူမကို မတိုင်ပင်ဘဲ မည်သည့်အလုပ်မှလုပ်ခွင့်မရှိပါ။ ချွေးမကိုသူမထက် ပို၍ဦးစားပေးမည်ကိုမလိုလားပါ။ ထို့ကြောင့်လည်း သားနားမှတစ်ဖဝါးမှမခွာဘဲနေပါသည်။ သားကြီးမှာသူမကိုအလွန်ချစ်ပါသည်။ သို့သော်လည်းတဖြည်းဖြည်းနှင့် အခက်အခဲများ ကြုံဖန်များလာသော အခါ စိတ်အညစ်ကြီးညစ်လေတော့သည်။

မိခင်ကြီး၏အချစ်လွန်ကဲမှုကြောင့် ဇနီးသည်၏အေးစက်သောဆက်ဆံမှုနှင့် ပူလောင်သောဆက်ဆံမှုတို့ကို ခံရလေသည်။ မိမိကချစ်၍လက်ထပ်သောဇနီး၏အနားကိုမှ ကပ်ဖို့ရန်မလွယ်ကူတော့သောဒုက္ခကို မခံနိုင်တော့သည့်အဆုံး သားကြီးမှာအိမ်ခွဲ၍ နေလေသည်။ ဒေါ်ခင်အေးဆွေဆွေခွန်တော့သည်။ သားကြီးအား အမွေဖြတ်ကြေညာလေသည်။ သူမအိမ်မှထွက်သွားချိန်မှစ၍ အိမ်ရိပ်မနင်းရအမိန့်ထုတ်လေသည်။ အိမ်တွင်ရှိသည့်သမီးအပျိုကြီးအား အားပေးကူညီမှုဖြင့်အိမ်မှနှင်ချပါသည်။ သမီးမှာ စိတ်အနာကြီးနာ၍

အစ်ကိုကြီးနှင့်လိုက်နေပါသည်။ သူမနှင့်သားငယ်သာကျန်တော့သည်။

သားကြီးမင်္ဂလာဆောင်ပြီးများမကြာမီပင် သူမခင်ပွန်းကွယ်လွန်ပါသည်။ ခင်ပွန်းကွယ်လွန်ချိန်တွင် အတွင်းပစ္စည်းအတော်များများထားခဲ့ပါသည်။ အသက်ဖိရပ်မပြည့်သေးသောသူမအတွက် ပိုင်ဆိုင်မှုများရှိနေ၍ မာန်မကျသေးပါ။ သားကြီးအိမ်ခွဲနေ၍ များမကြာမီတွင် သူမသားငယ်အားအိမ်ထောင်ချပေးလေသည်။ သားငယ်ကရုံးအရာရှိဖြစ်သကဲ့သို့ ချွေးမငယ်မှာလည်း ရုံးဝန်ထမ်းပင်ဖြစ်ပါသည်။ မိုးလင်းသည်နှင့် သားနှင့်ချွေးမကရုံးထွက်သွားရပါသည်။ သူမတစ်ဦးတည်းအိမ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ရပါသည်။ သားကြီး၏အခက်အခဲအား တွေ့ထားသည်သားငယ် မှာဇနီးနှင့်မိခင်ကို ညီညီမျှမျှဆက်ဆံခဲ့ပါသည်။

သူမအသက်၇၀ကျော်လာချိန်တွင် အိမ်၌တစ်ယောက်တည်းနေရသည်ကိုစိတ်မချ၍ သမီးအပျိုကြီးမှာသူမနှင့် အတူလာနေပါသည်။ သို့သော်လည်းသူမကလက်မခံခဲ့ပါ။ အပျိုကြီးရှိလျှင် သူမမနေလိုပါဟုဆိုသဖြင့် အပျိုကြီးမှာသားကြီးဒေါ်မိသို့သာပြန်နေရပါသည်။ သားကြီးကမိခင်ကိုစိတ်မချ၍ သူနှင့်အတူနေပါရန်ခေါ်ပါသည်။ သို့သော်လည်း ချွေးမကိုကောင်းကောင်းဒုက္ခပေးခဲ့သော ဒေါ်ခင်အေးမှာ ချွေးမအရိပ်အောက်တွင်မနေလိုပါ။ ချွေးမကြီးကလည်းဝတ်ကျေတမ်းကျေပင်မခေါ်ပါ။ မသိချင်ဟန်သာဆောင်နေတော့သည်။ သူမခံစားခဲ့ရသော ခါးသီးမှုများကိုအသစ်တစ်ဖန်မခံစားလို၍ပင်။

သားသမီးအားလုံးက လာနေပါရန်ခေါ်သော်လည်းသူမခေါင်းခါခဲ့ပါသည်။ သူမ၏သားကိုသာဦးစားပေး၍ ချစ်သောစိတ်သည်သူမအား အထီးကျန်ဆန်စေခဲ့လေသည်။ သူမအသက်၇၃နှစ်ခန့်တွင်ရာထူးတက်၍သားငယ်မှာ နယ်ပြောင်းရပါသည်။ နယ်ဟုဆိုသော်လည်းစိမ့်ကိန်းဖြင့်ပြောင်းရ၍ ပြို့ပေါ်တွင်မဟုတ်ပါ။ တောထဲ

ဝင်၍ကြီးကြပ်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ယခင်ကသားငယ်နယ်ပြောင်းရလျှင် သားကြီးရှိနေသော်လည်းယခုတော့ သူမနှင့်ချွေးမငယ်သာကျန် ပါတော့သည်။ ချွေးမမှာမိုးလင်းရုံးသွားမိုးချုပ်မှပြန်ဖြင့် သူမအား စကားများများမပြောနိုင်ရှာပါ။

ထိုနေ့ကသူမချွေးမရုံးထွက်သွားပြီး မကြာမီပင်သူမ ချော်လဲ လေသည်။ လုံးဝပြန်မထနိုင်တော့ပါ။ ဝရန်တာတွင် ချော်လဲ၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သူမအော်ဟစ်အကူအညီတောင်းပါသည်။ သို့သော် လည်း သူမအသံတို့မှာ ဗလုံးဗထွေးဖြင့်ပီပီသသထွက်မလာတော့ပါ။ သူမလေတစ်ခြမ်းဖြတ်သွားပြီဖြစ်ပါသည်။ ကံဆိုးမသွားရာ မိုးလိုက်လို့ ရွာသည်မှာမထူးဆန်းပါ။ သူမအဖို့ အရှင်လတ်လတ် ငရဲပြည် ရောက်သောနေ့ပင်ဖြစ်ပါသည်။

ထိုနေ့ကတစ်နေ့လုံး မိုးသည်းသည်းထန်ထန်ရွာသွန်း လေသည်။ ဝရန်တာသံမံတလင်းပေါ်တွင် သူမတစ်နေ့ကုန်မိုးပက်၍ ရွဲရွဲစိုနေခဲ့သည်။ ချွေးမငယ်ပြန်လာချိန်တွင် သူမမှာအပြင်းဖျားနေပြီး သတိမရတစ်ချက်၊ ရတစ်ချက်ပင်ဖြစ်နေပါသည်။ ချွေးမငယ်၏ အကြောင်းကြားမှုဖြင့်သားကြီးရောက်လာပြီး ဆေးရုံတင်ချိန်တွင် သူမမှာချေးအလူးလူး သေးအလူးလူးနှင့် လေဖြတ်ပြီး ဖျားနေပါသည်။ ဆေးရုံပေါ်တွင် သူမကယောင်းကတမ်း အော်နေပါသော်လည်း မည်သူမှ သူမစကားကိုနားမလည်နိုင်တော့ပါ။

သားကြီးမှာ အကုန်အကျခံ၍ ဆေးကုနေပါသော်လည်း သူမမှာ တစ်ပတ်ခန့်အကြာတွင် ကွယ်လွန်ခဲ့ပါသည်။ တစ်နေ့ကုန် မိုးရွာထဲတွင်ရှိနေခဲ့၍ သူမ မကွယ်လွန်မီအတော်ပင် ဝေဒနာ ခံစားခဲ့ရလေသည်။ သူမ၏သားကိုသာ ချစ်သောစိတ်သည်သူမ အားလုံခြုံမှုကင်းမဲ့စွာ ဝေဒနာတို့ဖြင့် သေဆုံးစေခဲ့ပြီဖြစ်ပါသည်။ သူမသာ သမီးအပျိုကြီးအားလက်ခံ၍ အတူနေခဲ့ပါလျှင် ယခုကဲ့သို့ မိုးမိ၍ အပြင်းဖျားရန်မလိုပါ။ ထိုသို့မဟုတ် သားကြီးနှင့်အတူနေပါ

လျှင်လည်း သူမမှာအချိန်မီ ဆေးကုခံရမည်ဖြစ်ပါသည်။ ယခုတော့ သူမ၏ မညီမျှမှုသည် သူမအား ဒဏ်ခတ်ခဲ့လေပြီ။ သားသမီးတို့၏ မိဘတိုင်း သတိမူစရာပင် ဖြစ်ပါသည်။

သူမသာ ဒေါ်လှစိန်ကဲ့သို့ နေတတ် ထိုင်တတ်ပါလျှင် ချွေးမက ဖူးဖူးမှုတ်ထားမည်ဖြစ်သည်။ သားက မျက်စေ့အောက်က အပျောက်ပင်ခံမည် မဟုတ်ပေ။ သူမကဲ့သို့ ခွဲခြားဆက်ဆံမှု မရှိခဲ့၍ အကောင်းဆုံးနှင့် အလုံခြုံဆုံးဘဝကို ပိုင်ဆိုင်ထားရသော ဒေါ်လှစိန်၏ဘဝမှာမူ အများမှအားကျဖွယ်ကောင်းလေသည်။

ဒေါ်လှစိန်

သူမက အပျိုကြီးဖြစ်ပါသည်။ အပျိုကြီးပီပီ ပစ်ပစ်အလွန် များသူဟု ထင်လျှင် မှားပါမည်။ အလွန်ဆွဲဆောင်မှုရှိသော သူမ၏ အသံမှာ ချိုမြလွန်းပါသည်။ စကားကို ချိုသာသိမ်မွေ့စွာ ပြောတတ်သော သူမ၏အရည်အချင်းအား အများက အလွန် နှစ်သက်ပါသည်။ အထူးသဖြင့် အရပ်ဆိုးသော်လည်း ချိုသာ အေးဆေးစွာ ပြောဆိုတတ်၍ သူမမှာ လူချစ်လူခင် များပါသည်။ ဆွေမျိုးတို့၏ ကိစ္စကြီးငယ်မှာ သူမ၏တာဝန်သာဖြစ်သည်။ ဆွေမျိုးနီးစပ်တို့က ငွေလိုလျှင်လည်း သူမကိုသာ အားကိုးသည်။ ကိစ္စကြီးငယ် ကြုံရလျှင်လည်း သူမက ဒိုင်ခံဖြေရှင်းပေးပါသည်။

အင်မတန် ဦးစီးခေါင်းဆောင်ကောင်း ပီသသောသူမမှာ ဆွေမျိုးစုတို့၏ အားကိုးရာ၊ တိုင်ပင်ရာ ဖြစ်ပါသည်။ ထို့အတူ သူမ၏မိသားစုဝင်တို့အတွက်လည်း သူမမှာ မရှိမဖြစ်ပင် ဖြစ်သည်။ သူမက ဉာဏဝန်ထမ်းဖြစ်ပါသည်။ ပညာရပ်ဖြင့် အသက်မွေး ဝမ်းကျောင်းပါသည်။ ထို့အပြင် သူမတတ်သလောက် အပြင် အလုပ်များကို လုပ်တတ်ပါသည်။ စည်း၊ စနစ်တကျရှိသော သူမအတွက် စုမိဆောင်းမိခြင်းမှာ မထူးဆန်းပါ။ သူမရှာလို့ရသည်

ငွေကြေးအား မိခင်မုဆိုးမကြီးအား အပ်လေ့ရှိပါသည်။ ထို့အတူ အိမ်သား အားလုံး၏တာဝန်ကို သူမပခုံးထမ်းယူထားပါသည်။ ကျောင်းစရိတ်၊ စားစရိတ်၊ ဝတ်စရိတ်၊ နေစရိတ်၊ ကျန်းမာရေးစရိတ် အားလုံးတို့သည် သူမ၏တာဝန်သာဖြစ်သည်။

သူမအသက် ၂၅နှစ်အရွယ်မှစ၍ မိခင်ကြီးအား ရှာဖွေ ကျွေးမွေးခဲ့ပါသည်။ သူမတတ်နိုင်သည့် အလုပ်အားလုံးကို လုပ်ပါသည်။ ထို့အတွက်လည်း သူမသည် ပျဉ်ထောင်အိမ်မှ တိုက်ကြီးကို ဆောက်လုပ်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ သူမ၏မိခင်အပေါ် နားလည်ချစ်ခင်မှု၊ လေးစားနေရာပေးမှုများကြောင့် အသက် ၅၀ ဝန်းကျင်တွင် မုဆိုးမဖြစ်ခဲ့သော မိခင်ကြီးမှာ ဘာအလုပ်မှ မယ်မယ်ရရ မလုပ်ခဲ့ရပါ။ အရံသင့် လက်ဆေးစားရုံပင်။

သူမ၏တူ၊ တူမများအား ချစ်ခင်တန်ဖိုးထားသော စိတ်ထားမှာ အံ့မခန်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ တူ၊ တူမလေးများကို သားသမီးအရင်းများကဲ့သို့ ပြုစုစောင့်ရှောက်ပါသည်။ တူ၊ တူမတို့က သူမအား ချစ်ခင်မြတ်နိုး၍ သူမအိမ်တွင် လာရောက်နေထိုင်ကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အိမ်ထောင်ကွဲ မောင်နှမများ၏ သားသမီးတို့က သူမအိမ်ကို စုရပ်အဖြစ် သတ်မှတ်ထားပါသည်။ မိခင်ကြီးနှင့် သူမနှစ်ဦးတည်း နေထိုင်သော်လည်း သူမအိမ်ဆောက်ချိန်တွင် အခန်းများများပါဝင်သော အိမ်ကြီးအား ဆောက်ခဲ့ပါသည်။ သူမ၏ တူ၊ တူမများ နေထိုင်လိုက လာရောက်နေထိုင်နိုင်စေရန် ရည်ရွယ် ပါသည်။

သူမနှင့် လာရောက်နေထိုင်သော တူ၊ တူမများကို သားသမီးရင်းချာများပမာ ပြုစုစောင့်ရှောက်သကဲ့သို့ ထိုကလေးတို့၏ စရိတ်စကအားလုံးကိုလည်း တာဝန်ယူခဲ့လေသည်။ အချိန်တန် အရွယ်ရောက်လာသော တူ၊ တူမတို့၏ အိမ်ထောင်ပြုရေးကိစ္စ၊ နိုင်ငံခြားသွားရေးကိစ္စမှအစ အစစအရာရာ ကူညီပေးသကဲ့သို့

စီးပွားရေးကိစ္စများကိုလည်း ကူညီဖြေရှင်းပေးလေသည်။ အရင်းအနှီးနည်း သူ့ကို အရင်းအနှီး ထုတ်ပေးသကဲ့သို့ လိုအပ်သည့် အရာများကို ကူညီဖြေရှင်းပေးလေသည်။

သူမ အသက်၄၅နှစ်တွင် တူတစ်ဦးနှင့် တူမတစ်ဦးတို့အား သားသမီးအဖြစ် အပြီးမွေးစားခဲ့လေသည်။ ထို တူ၊ တူမတို့အား စနစ်တကျ ပြုစုပျိုးထောင်ပေးပါသည်။ ပညာတတ်များ ဖြစ်စေရန် ပြုစုပျိုးထောင်ပေးကဲ့သို့ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းရှင်များ ဖြစ်လာသည်အထိ ပံ့ပိုးပေးခဲ့ပါသည်။ တူနှင့်တူမကို ထိုက်သင့်သည့် သူများနှင့် တင့်တောင်းတင့်တယ် လက်ထပ်ပေးခဲ့သည်။ တူမကိုရော တူကိုပါ အိမ်တွင်ပင် လက်ခံထားလေသည်။ တူနှင့်တူမတို့မှ မွေးသည့် သားသမီးများကို အမြဲချီပိုး ထိန်းကျောင်းပေးလေသည်။

သူမ ဘယ်ကိုသွားသွား ကလေးတစ်ယောက် အနည်းဆုံးပါ သွားသည်ချည်းပင်။ တူမနှင့် တူချွေးမတို့ ကိုယ်ဝန်ဆောင်လျှင် အထူးဂရုစိုက်ပါသည်။ မီးဖွားလျှင် ဆေးရုံစောင့်သည့် အထိ တာဝန်ကျေပါသည်။ တစ်ဖက်မှ မိခင်အိုကြီးအား စောင့်ရှောက်၍ တစ်ဖက်က တူ၊ တူမတို့၏ ကိစ္စများ၊ မြေးများကိစ္စများ၊ စီးပွားရေးကိစ္စများဖြင့် အမြဲ လုံးပမ်းနေခဲ့ရရှာသည်။ သူမအသက် ၆၀ နှစ်ကျော်လာချိန်တွင် တူနှင့် တူမဖြစ်သူတို့က အိမ်၏ စားဝတ်နေရေးကိစ္စအားတာဝန်ယူခွင့်ပေးပါရန် တောင်းဆိုလေသည်။

သူမ ဝမ်းသာပီတိဖြစ်၍ မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင် ကျရရှာပါသည်။ တူ၊ တူမတို့နှင့်စပ်၍ တော်ရသော သားမက်နှင့်ချွေးမတို့ကလည်း သူမကို မိခင်ကြီးအဖြစ် စောင့်ရှောက်ပါသည်။ သွေးရင်းသားရင်းများ ဟုသူမက သဘောထားခဲ့သကဲ့သို့ သူမကိုလည်း မိဘအဖြစ်၊ ကျေးဇူးရှင်အဖြစ် ပြန်လည်စောင့်ရှောက်ခြင်းကို ခံရပါသည်။ သူမ ဝမ်းမှလွယ်ပြီး မွေးခဲ့ခြင်း မဟုတ်ပါသော်လည်း သူမရင်နှင့် လွယ်၍ စောင့်ရှောက်ခဲ့ပါသည်။ သူမ အပျိုကြီးဖြစ်၍ အထီးကျန်

မဆန်ခဲ့ရပါ။

သူမ၏ မြေးများမှာ သူမအား မတွေ့လျှင် မုန့်မစားပါ။ နေမကောင်းလျှင် သူမဆေးတိုက်မှ ရပါသည်။ မူကြိုနှင့် ကျောင်းစတက်သည့် နေ့တွင် သူမပို့ပေးမှ ရသည်။ သူမနှင့်အတူ အိပ်သည့် မြေးနှစ်ဦးရှိသည်။ ဗိဘများက လုံးဝခေါ်၍ မရပါ။ သူမ အလုပ်ခွင်ထဲအထိ ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်လာသည့် မြေးများလည်း ရှိပါသည်။ သားအချစ် မြေးအနှစ်ဆိုသည်မှာ သူမအတွက် အထူးမှန်ကန်ခဲ့လေသည်။ မြေးလေးများအား မျက်စေ့အောက်မှ အပျောက်ပင် မခံနိုင်အောင် ချစ်ရှာပါသည်။ သူမက မြေးများအား ဂရုစိုက်လေလေ တူ၊ တူမနှင့် သားမက်၊ ချွေးမတို့က သူမအား ပို၍ စောင့်ရှောက်လေလေပင် ဖြစ်ပါသည်။ ယခုတော့ သူမ ထမင်းဟင်းချက်စရာ မလိုပါ။ လျှော်ဖွပ်မီးပူတိုက် စရာမလိုပါ။ သူမနှင့် မိခင်အိုကြီး၏ ဝေယျာဝိစ္စများကို တူ၊ တူမ တို့ကသာလုပ်ပေးပါသည်။

သူမ ဆေးရုံတက်ရချိန်တွင် ဘဝ၏ လုံခြုံမှုနှင့် နွေးထွေးမှု ကို နားလည်ခဲ့ရပါသည်။ အူအတက်ပေါက်သောကြောင့် ဆေးရုံ အပြန်တင်၍ ခွဲစိတ်ကုသခဲ့ရပါသည်။ သူမ၏ဘေးတွင် တူ၊ တူမနှင့် သားမက်၊ ချွေးမများက အပြည့်ပင်။ သူမက စောင့်ရှောက်ခဲ့သကဲ့သို့ သူမကိုလည်း ဝိုင်းဝန်းစောင့်ရှောက် ကြပါသည်။ သူမ၏မေတ္တာ၊ စေတနာနှင့် အနစ်နာခံမှုများအတွက် သူမအကောင်းဆုံးသော တုန့်ပြန်မေတ္တာကို ခံစားရပါသည်။ အများအမြင်တွင် အားကျဖွယ် ကောင်းလှပါသည်။

သူမ အပျိုကြီးဖြစ်သော်လည်း အတူနေမိသားစုအပြည့် ဖြင့် သူမ၏ဘဝမှာ လုံခြုံနွေးထွေးလွန်းလှပါသည်။ ထိုကဲ့သို့ လုံခြုံသော ဘဝကို ရရှိစေရန် သူမကိုယ်တိုင် စနစ်တကျ အကောင်းဆုံး တည်ဆောက်ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ သူမအိုမင်းချိန်တွင် အဆင်သင့်

ဘဝကို ပိုင်ဆိုင်နိုင်စေရန် တူ၊ တူမများကို အပင်ပန်းခံ ပျိုးထောင် သကဲ့သို့ လုပ်နိုင်သမျှ အလုပ်အားလုံးကိုလည်း လုပ်ဆောင်နေဆဲ ဖြစ်ပါသည်။ တူ၊ တူမတို့နှင့်စပ်၍ တော်ခွဲရသော သားမက်၊ ချွေးမတို့ကိုလည်း ရင်ဝယ်သားကဲ့သို့ ခွေးထွေးချစ်ခင် ပါသည်။

ဒေါ်လှစိန်မှာ အလွန်အတုယူဖွယ်ကောင်းသူ ဖြစ်သည်ဟု မြင်မိပါသည်။ သူမသည် နောင်ရေးအတွက် အကောင်းဆုံး တည်ဆောက်နိုင်ခဲ့သူဖြစ်ပါသည်။ မိမိစိုက်ပျိုးသည့်အတိုင်း ရိတ်သိမ်းရသည်ဆိုသည့်စကားမှာ အမှန်ပင်ဖြစ်တော့သည်။ ဒေါ်လှစိန်ကဲ့သို့ အပျိုကြီးဖြစ်သော်လည်း အလွန်တစ်ကိုယ်ကောင်း ဆန်သော ဒေါ်နွယ်နီအတွက်လည်း ထိုစကားမှာ မှန်ကန်လွန်း ပါသည်။ ဒေါ်နွယ်နီကဲ့သို့ အတ္တကြီး၍ လောဘကြီးသူအဖို့ လုံခြုံမှု ကင်းမဲ့ခြင်းမှာ မထူးဆန်းပါ။ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်သူအဖို့ ချစ်ခြင်း မေတ္တာငတ်မွတ်ခြင်းမှာ ဒဏ်ခတ်ခံရခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

ဒေါ်နွယ်နီ

သူမသည် အလိုရမ္မက်ကြီးသော အပျိုကြီးဖြစ်ပါသည်။ ဘယ်သူသေသေ ငတေဟပြီးရောစိတ်ဖြင့် မွေးဖွားလာခဲ့သူပင်။ သူမ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်၍ တစ်ဘို့တည်းကြည့်တတ်သော်လည်း အင်မတန်ရိုးသားဖြူစင်သော မိဘများမှ ဖွားမြင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ အများကစုန်းပြူးဟု သူမကိုခေါ်ရလောက်အောင်ပင် သူမညစ်စုတ် တတ်သည်။ မိဘမောင်နှမတို့နှင့်သူမ၏ ခံယူချက်မှာလားလားမျှပင် မတူပေ။ မိဘများကခွေးထွေးချစ်ခင်တတ်သည်။ ကိုယ်ချင်းစာနာ တတ်သည်။ မျှဝေခံစားတတ်သည်။ သို့သော်လည်း ရိုးစင်းလွန်း ကြသည်။ မိဘများ၏ရိုးသားမှုကို သူမကောင်းကောင်းကြီး အခွင့် အရေးယူပါသည်။

သူမတို့ မောင်နှမငါးဦးတွင် သူမတစ်ဦးတည်းသာ အပျိုကြီး

ဖြစ်သည်။ ကျန်မောင်နှမတို့က အိမ်ထောင်သည်များ ဖြစ်ကြပါသည်။ အားလုံးမှာစိတ်ကောင်းနှလုံးကောင်းရှိ၍ သည်းခံတတ်ကြသည်။ သူမတစ်ဦးတည်းသာ အလိုမပြည့်သည့်ရောဂါဝင်နေပါသည်။ ငယ်စဉ်က အားလုံးမှန်တစ်ခုစုရချိန်တွင် သူမငိုယို၍ နောက်တစ်ခုကို ရအောင်တောင်းခဲ့သည်။ ငိုတတ်သည့်ကလေးနို့ဝသည်မှာဓမ္မတာပင်။ မုန့်ဖိုးဆိုလျှင်လည်း ရအောင်ပိုတောင်းသည်ပင်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက သူမမှာ 'ဇ'ကလေးနှင့်ဖြစ်သည်။ မောင်နှမချင်းရန်ဖြစ်လျှင် သူမကလက်ဦးအောင် လုပ်လိုက်သည်ချည်းပင်။

သူမ၏ လိုချင်မျက်စေ့ရှိပုံက အော့ချရလောက်သည်။ သူမအသက် ၂၀နှစ်ဝန်းကျင်တွင် ချစ်သူနှင့် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခဲ့လေသည်။ ချမ်းသာပြည့်စုံ၍ လက်ညှိုးညွှန်ရာ ရေဖြစ်စေ သူအား ဘဝကြင်ဖက်အဖြစ် ရွေးချယ်ခဲ့ခြင်းပင်။ စေ့စပ်ပြီး နောက်တွင် ချစ်သူမှာ တဖြည်းဖြည်းစီးပွားကျလေခဲ့သည်။ ဆင်ပိန်တော့ ကျွဲလောက် တော့ရှိသည်ပင်။ သို့သော်လည်း သူမက ကျွဲကို မလိုချင်ပါ။ ဆင်ထက်ကြီးသည့် ဂေါ်ဖီလာ၊ ဒိုင်နိုဆော့တို့ကိုသာ လိုချင်သူ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူမအဆင်းရဲမခံနိုင်ဟုဆိုကာ စေ့စပ်ခြင်းကို ဖျက်သိမ်းခဲ့လေသည်။

သူမအတွက် အိမ်ထောင်ဖက်ပေါလွန်းပါသည်။ သို့သော် သူမကို ကံကြမ္မာက ဒဏ်ခတ်သည်ဟုထင်ပါသည်။ နောက်ထပ် သင့်တော်သူများ ကမ်းလှမ်းလာခြင်းမရှိတော့ပါ။ ကျွဲကို မလိုချင်သော သူမမှာ ကြောင်အရွယ်၊ ကြွက်အရွယ်များနှင့်သာ ကြုံရသောကြောင့် ရွေးချယ်ဖို့ရန် မလွယ်တော့ပါ။ သူမအသက် ၃၀နား နီးလာသော်လည်း ကိုယ်ပိုင်နိပါတ်မရှိသေးပေ။ သူမက အစောဆုံး စေ့စပ်ခဲ့သော်လည်း သူမအရင် အစ်ကိုအကြီးဆုံးက အိမ်ထောင်ကျခဲ့လေသည်။ မနာလိုစိတ်တို့ဖြင့် သူမ မကျေနပ်နိုင်ခဲ့ပါ။

အစ်ကိုကြီးတို့ လင်မယား ချစ်ခင်စွာ ရှိနေလျှင် ပြေလည်

နေလျှင် သူမ မျက်စိစပါးမွှေးစူးပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း လီဆယ် ပြောဆိုခြင်း၊ ပြဿနာကို မီးခွက်ထွန်း၍ ရှာခြင်းတို့ကြောင့် အစ်ကိုကြီးတို့ လင်မယားမှာ မကြာခဏ ရန်ဖြစ်ရတော့သည်။ ကွဲလွဲခင်ဖြစ်လာသောအခါ သူမဝမ်းသာသည်။ သို့သော်လည်း အစ်ကိုကြီးတို့ ဇနီးမောင်နှံမှာ မကွဲပါ။ အိမ်ခွဲ၍ ဆင်းသွားပါသည်။ သူမ လိုဘာမပြည့်လိုက်ပါ။ သူမ၏ ရည်ရွယ်ချက်မအောင်မြင်ခဲ့ပါ။

သို့သော်လည်း မကြာမီမှာ အစ်ကိုငယ်က အိမ်ထောင်ပြု လိုက်လေသည်။ သူမပြဿနာရှာစရာ လူတွေ့ပါပြီ။ အစ်ကိုငယ်၏ ဇနီးက သူမအကြောင်းကောင်းကောင်းသိပြီးဖြစ်၍ လက်တုန့်ပြန်ခြင်း ကို ခံရပါသည်။ သူမအစ်ကိုအား ပြန်လည်တိုင်ပြောခြင်း၊ အမျိုးများ ရှေ့တွင် သူမလုပ်ရပ်များကို ဖော်ထုတ်ပြောခြင်း၊ သူမနှင့် ထိပ်တိုက်တွေ့၍ ပြဿနာရှင်းခြင်းများကြောင့် သူမမှာ လုံးဝမကျေနပ်နိုင်ပါ။ သို့သော်လည်း သူမက လွယ်လွယ်အညံ့မခံတတ်ပါ။ အိမ်၏ စီးပွားရေးကို အတူလုပ်နေသော အစ်ကိုအား စီးပွားရေး ဆက်မလုပ်နိုင်စေရန် ဒုက္ခပေးပါတော့သည်။

နောက်ဆုံးတော့သူမ၏မိဘများက သူမအစ်ကို လင်မယား အားစီးပွားခွဲပေးကာ အိမ်ခွဲနေစေမှ ပြဿနာမှာပြေလည်တော့ သည်။ နောက်ထပ်အလှည့်ကျသူကသူမ၏အစ်မပင်။ အစ်မဖြစ်သူ မှာငယ်သူနှင့် မေတ္တာမျှနေ၍ မိဘများမသိစေရန် ဖုံးကွယ်ထား လေသည်။ သူမကဖော်ကောင်လုပ်သောအခါ အစ်မမမျှအသည်း ကွဲ၍ရင်ကွဲပက်လက်ဖြစ်ရရှာသည်။ အစ်မဖြစ်သူမှာ သူမကဲ့သို့ ငွေကြေးကိုကိုးကွယ် သူမဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့်လည်းမိဘများ၏ အစွန့်ခွဲချစ်သူခေါ်ရာ နောက်သို့လိုက်ပါသွားလေသည်။ သူမသာ အပျိုကြီးအဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့ရလေသည်။ သူမ၏ မနာလိုမှု၊ မကျေနပ်မှု များမှာပို၍များလာသည်။ သူမသာတစ်ကိုယ်တည်း အပျိုကြီး ဖြစ်နေရသည်။ အားလုံးကတော့စွံကုန်လေပြီ။

သူမ၏ မောင်ငယ်မှာ နိုင်ငံခြားသို့ သွားရောက်နေထိုင်၍ သူမ၏ ဒဏ်ကို မခံလိုက်ရပါ။ သူမမှာသာ မိအို ဖအိုတို့နှင့် အိမ်ကပ်ကြီးအဖြစ် ကျန်ခဲ့လေသည်။ သူမအကြံတစ်မျိုး ပြောင်းသွားသည်။ မိသားစုပိုင်များကို သူမပိုင်အဖြစ် ဖန်တီးရန်ပင် ဖြစ်သည်။ သူမဦးတည်ချက်ပြောင်းသွားသည်ကို မည်သူမှ သတိမထားမိသေးချိန်တွင် မိဘများကို ခေါင်းစဉ်အမျိုးမျိုးပြကာ လက်မှတ်ပေါင်းများစွာကို ထိုးခိုင်းလေသည်။ ဟုတ်သည်လေ ဤမိဘနှစ်ပါးကို သူမကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ထားရ၍ သူမသာ အရာရာအားလုံးကို ပိုင်ဆိုင်သင့်သည်ဟု ယူဆပါသည်။

သူမက လိုချင်သည့် အရာရှိလျှင် ရအောင် ယူတတ်သူ။ တရားမျှတသည် မမျှတသည်ဆိုသည့်ကိစ္စက သူမနှင့် မဆိုင်ပေ။ သူမ ရအောင်ယူလိုက်၍ တပါးသူ နစ်နာသွားလျှင်လည်း သူမနှင့် မဆိုင်ပေ။ ထို့အတွက် လီဆယ်ပြောရန်လည်း ဝန်မလေးပါ။ ဟုတ်သည်လေ။ လောကကြီးက တရားမျှတမှု ကင်းမဲ့သည်ပဲ။ သူမသာလျှင် အပျိုကြီးလုပ်နေရသည်။ အားလုံးက အိမ်ထောင်နှင့် သားသမီးနှင့်ပြည့်စုံနေသည်။ သူမ မကျေနပ်ပါ။ သူမအသက်၅၀ ဝန်းကျင်အထိ အိမ်ထောင်ဖက်ရှာဖွေနေတုန်းပင်။ သို့သော်လည်း အလိုကြီး၍အရနည်းခဲ့သည်။

ထို့ထက်ပို၍ အရနည်းလာချိန်က မိဘနှစ်ပါး ဆုံးပါးသွား ချိန်တွင် ဖြစ်ပါသည်။ မိဘများဆုံးပါးချိန်တွင် ပစ္စည်းဥစ္စာနှင့် တိုက်တာများ ကျန်ခဲ့သော်လည်း သူမ မလိမ့်တပတ်လုပ်ထားမှုများ ပေါ်ခဲ့လေသည်။ သူမကလည်း ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းပင်။ လုံးဝ မပေးနိုင်။ သူမကို မိဘများက ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟု မြောင်ငြင်း လေသည်။ သူမအား နဂိုကပင် မေတ္တာမဲ့၍ မုန်းတီးခဲ့သော ယောင်းမတို့က တရားစွဲဆိုတောင်းခံခဲ့လေသည်။ မိမိတို့ မိသားစုအား ပြိုကွဲစေရန် ကြံစည်မှုကို လက်တုန့်ပြန်ခြင်းဖြစ်သည်။ ရေဆုံရေဖျား

လိုက်နိုင်သမျှလိုက်၍ တရားရုံး အဆင့်ဆင့်၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ရယူကြသည်။ သူမဝဋ်လည်ပြီဖြစ်သည်။

ပိုင်ဆိုင်မှုမှန်သမျှကို ငါးပုံ ပုံရမည်ဟု အမိန့်ချမှတ်လိုက် ချိန်တွင် သူမမှူးမေ့လဲကျသွားလေသည်။ မဟုတ်မမှန်မှုများအား ကြာရှည်ဖုံးကွယ်မထားနိုင်ပါ။ သူမမှူးမေ့လဲကျသွားသော်လည်း ထူမည့်သူမရှိပါ။ တူ၊ တူမများကလည်းကောင်း၊ ယောင်းမတို့က လည်းကောင်း သူမကိုပုန်းတီးနာကြည်းကြပါသည်။ သူမ မတရား ရယူထားမှုများကိုလည်း လက်လွတ်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ဆွေခန်း မျိုးခန်း လည်းပြတ်ခဲ့ပြီဖြစ်ပါသည်။

သူမအသက်ခြောက်ဆယ့်ငါးနှစ်ကျော်ချော်ပြီ။ တိုက်ခန်းကျဉ်း ကျဉ်းလေးထဲတွင် သူမတစ်ဦးတည်းသာနေရပါသည်။ အိမ်ကြီး အိမ်ကောင်းလည်းမရှိတော့သကဲ့သို့ ငွေကြေးပိုင်ဆိုင်မှုလည်းနည်းခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါသည်။ သူမကိုယ်တိုင်ထမင်းချက်မှစားရသည်။ ကိုယ့်အဝတ် ကိုယ်လျှော်ရသည်။ သူမနေမကောင်းဖြစ်လျှင်လည်း ကြည့်ရှုမည့် သူမရှိချေ။ ဆွေမျိုးသားချင်းတို့နှင့် ပြတ်တောက်သွား၍ အားကိုးရာ လည်းမရှိတော့ပါ။ သူမကိုပြုစုယုယမည့်သူ၊ လုံခြုံမှုပေးမည့်သူ၊ ကြင်နာမည့်သူ၊ နားလည်မှုပေးမည့်သူများမရှိတော့ပါ။

ယခုတော့အကြင်နာကင်းမဲ့သော ၊ လုံခြုံမှုနှင့်ခွေးထွေးမှု ကင်းမဲ့သော အိမ်ခန်းသေးသေးလေးတွင် သူမတစ်ဦးတည်းသာရှိ နေပါသည်။ ထိုဘဝမှာလည်းမည်သည့်အချိန်တွင် အဆုံးသတ် မည်ကိုမသိပါ။ သူမမှာဆီးချိုနှင့်သွေးတိုးရောဂါရှိနေပါပြီ။ သူမယိုင်နဲ့ လဲပြိုသွားမည်ကို အထူးကြောက်ရွံ့နေသည်။ မတော်တဆများ ကျန်းမာရေးချို့ယွင်းလျှင် သူမမှာအားကိုးရာမရှိတော့ပါ။ သူမအလွန် ချစ်ခင်မြတ်နိုးသောငွေကြေးများမှာ ဘာမှလုပ်မပေးနိုင်တော့ကြောင်း ကိုသူမကောင်းကောင်း သိသွားပြီဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်အချိန်မှာ နောင်းခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

104

ကျွန်မတို့အားလုံးတွင်အတ္တရှိကြပါသည်။ လိုအပ်သည်ထက် ပိုလွန်သောအတ္တမှာ ဒုက္ခများကိုသာဖြစ်စေပါသည်။ ဒေါ်စွယ်နီမှာ လည်းလိုအပ်သည်ထက် ပိုလွန်သောအတ္တတို့၏ လောင်မြိုက်မှုကြောင့် ခါးသီးသောခံစားမှုကိုရခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အတ္တရှိသော်လည်း နောင်ရေးအား တွေးတတ်သူ ဦးမောင်မောင်ကဲ့သို့သာ သူမအနေကောင်းခဲ့ပါလျှင် ယခုကဲ့သို့မိမိရာမဲ့၊ ခိုကိုးရာမဲ့မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။ သာယာသော၊ နွေးထွေးသော၊ ကောင်းမွန်သောဘဝကို ပိုင်ဆိုင်မှာမူချပင်။

ဦးမောင်မောင်

တစ်အိမ်လုံးကသူ့ဆိုလျှင် သတိထား၍ဆက်ဆံကြသည်။ အမှန် တကယ်အော့ကြောလန်သူပင်။ ဒေါသကခပ်ကြီးကြီး၊ မဟုတ်မခံစိတ်ဓာတ် ကအပြည့်ပင်။ သူ၏အထူးထင်ရှားသော အရည်အချင်းမှာ လက်ယဉ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဘာလေးပဲဖြစ်ဖြစ်သူက ချည်းလက်ဦးလိုက်သည်ပင်။ သူ့ပြဿနာလည်း သူ့ဖာသာရှင်းနိုင်သည်။ အိမ်ကိုဒုက္ခမပေးသော် လည်းတစ်အိမ်လုံးက သူ့အတွက် ရင်ပူရလေ့ရှိသည်။ မဟုတ်မခံစိတ်ရှိသော်လည်း သူ့ကစ၍ ပြဿနာရှာသည်ဟူ၍မရှိပါ။

ဦးမောင်မောင်မှာမိသားစုတွင် အငယ်ဆုံးဖြစ်သော်လည်း အထက်မှအစ်ကိုအစ်မများအားရရှိသေလေသည်။ အစ်ကိုအစ်မများမှဆုံးမလျှင်တစ်ခွန်းမှပြန်မပြောပါ။ သို့သော်နားလည်းမထောင်ပါ။ သူ့နားထောင်သည်မှာသူ့အမေ၏ စကားသာဖြစ်သည်။ အမေမှာလည်း သူ့အားအငယ်ဆုံးသား ဟုဆိုကာမျက်စေ့အောက်မှ အပျောက်မခံနိုင်အောင်ပင်ချစ်ပါသည်။ သားငယ်ဘာပဲလုပ်လုပ် ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေတတ်သူဖြစ်သည်။ ဦးမောင်မောင်မှာလည်း မည်သူ့ကိုမျှကရှုမစိုက်သော်လည်း မိခင်အတွက်ဆိုလျှင် ထမိန်ပါလျှော်ပေး

သူဖြစ်ပါသည်။

ဦးမောင်မောင်သည်စိတ်ကြမ်း၊ လူကြမ်း၊ နှုတ်ကြမ်း
သော်လည်း အလွန်ပင်အမျိုးသိတတ်သူဖြစ်ပါသည်။ တူ၊ တူမများ
အားနွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်တိုင်းခေါ်၍ လိမ္မာရေးခြားရှိစေရန်ထိန်း
ကျောင်းပေးလေ့ရှိသည်။ တူမများက သီလရှင်ဝတ်ရ၍
တူများကကိုရင်ဝတ်ရပါသည်။ ရက်စေ့၍လူဝတ်လဲလျှင် အိမ်တွင်ပင်
ခေါ်ထားပါသည်။ မိန်းကလေးများကဝိုင်းချက်ပြုတ်၊ သန့်ရှင်းရေး
လုပ်ရပြီး ယောက်ျားလေးများကခြံရှင်း၍ အပင်စိုက်ရပါသည်။
နံနက်စောစောထ၍အာရုံ သွမ်းလောင်းရန် အတူတကွချက်ပြုတ်
ရပါသည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ တူ၊ တူမများနှင့်သွား၍
ကျောင်းတွင်းကျောင်းပြင်သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပေးပါသည်။

ကျောင်းတက်နေသောကလေးများကို ယခုနှစ်တက်ရမည့်
အတန်း၏စာအုပ်များဝယ်ပေးထားပါသည်။ နေ့စဉ်စာဖတ်ရပါသည်။
ရွှေသွေး၊ တေဇ မိုးသောက်ပန်းစာစောင်ကဲ့သို့သော ကလေး
စာစောင်မှအစ ငါးရာငါးဆယ်နိပါတ်တော်များ၊ သုံးဆယ့်ရှစ်ဖြာ
မင်္ဂလာစာစောင်များ၊ အောင်မြင်ကြီးပွားရေး စာအုပ်စာတမ်းများ
အဆုံးဝယ်ပေးပါသည်။ ထိုစာအုပ်များကိုဖတ်ရပါသည်။
ထို့ကြောင့်တူ၊ တူမများမှာ လိမ္မာရေးခြားရှိသော၊ မိဘများအား
ဝိုင်းဝန်းကူညီတတ်သော၊ မိမိကိုယ်ကို အားကိုးသောကလေးများ
ဖြစ်လာပါသည်။ တူ၊ တူမတို့၏မိဘများမှာလည်းကျေနပ်ကြပါသည်။
နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်ပြီးဆုံးသည် နှင့်ဦးမောင်မောင်တာဝန်ကျေပြီ
ဖြစ်သည်။ ခရီးထွက်၍စီးပွားပြန်ရှာပါတော့သည်။

ဦးမောင်မောင်၏အလုပ်မှာနယ်ဆင်းရသည်။ သွားလိုက်လာ
လိုက်ဖြင့် ကုန်သွယ်ကူးသန်းသည့်အလုပ်ဖြစ်သည်။ နွေရာသီတွင်
အလုပ်နားလေ့ရှိသည်။ မေလကုန်သည်နှင့်သွားချည်ပြန်ချည်ပင်။
မည်သည့်မြို့ကိုသွားသွားပြန်လာလျှင် အမေအိုအတွက်အထုပ်ကြီး

တစ်ထုပ်တော့ဖြင့်ပါလာသည်။ သနပ်ခါးပေါသောအရပ်သို့ရောက်လျှင်သနပ်ခါးတုံးကြီးများ ထမ်း၍ပြန်လာသည်။ သူမည်သည့်နေရာရောက်ရောက်အမေအိုအားမေ့လေ့မရှိပါ။ မိခင်ကြီး၏အသုံးစရိတ်မှန်သမျှကို သူကတာဝန်ယူလေ့ရှိသည်။ မိခင်ကြီး၏ပြဿနာမှန်သမျှသူကသာခိုင်ခံ့ရှင်းလေသည်။ မိခင်ကြီးအားလွန်စွာချစ်ရှာလေသည်။

မိခင်ရှိရာသို့ပြန်လာချိန်တွင် ထမိန်မှအစလျှော်ဖွတ်ပေးလေ့ရှိသည်။ သနပ်ခါးကြိုက်သောမိခင်ကြီးအား သနပ်ခါးခြေဆုံးခေါင်းဆုံးလိမ်းခိုင်းသည်။ သူကမိခင်ကြီးအတွက် သနပ်ခါးကိုခိုင်ခံ့သွေးပေးလေသည်။ မိခင်ကြီးနှင့်အဆင်မပြေသူများ သူ့အိမ်ရိပ်ပင်မနင်းရပါ။ မိခင်ကြီးအားကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်သူများကို သူကထောက်ပံ့ထားလေသည်။ ညီအစ်ကိုမောင်နှမများကိုအမှန်တကယ်စောင့်ရှောက်တတ်သူများတွင် ဦးမောင်မောင်ထိပ်ဆုံးကပါလေ သည်။ ငွေကြေးရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုလိုသူများကို ငွေးကြေးချေးငှားပေး သည်။ နေရာထိုင်ခင်းအခက်အခဲရှိသူများအား အိမ်ငှားပေးခြင်း၊ သူပိုင်အိမ်ခန်းတွင်အခမဲ့နေစေခြင်း၊ သူပိုင်မြေပေါ်တွင်အိမ်ဆောက်၍နေစေခြင်းများဖြင့် ထောက်ပံ့ပါသည်။

ဦးမောင်မောင်မှာ လူပျိုကြီးဖြစ်သည့်အလျှောက် ကုန်စရာကျစရာလည်းမရှိပါ။ ရှာ၍ရသည်ငွေကြေးများအား ခိုင်မာသည်အိုးအိမ်၊ ခြံမြေဝယ်ယူခြင်း၊ ဘဏ်တွင်အပ်နှံထားခြင်းဖြင့် အဖတ်တင်စေရန် စုဆောင်းထားလေ့ရှိသည်။ ဆွေမျိုးသားချင်းတို့အား ထောက်ပံ့တတ်သော်လည်း ကတိတည်မှုကြိုက်သည့် ဦးမောင်မောင်ထံတွင် ငွေချေးလျှင် အလွန်သတိထားရသည်။ ပြောသည့်အချိန်မပေးလျှင် ကြီးသည် ငယ်သည်မစဉ်းစားဘဲ ပြစ်တင်ဆဲဆိုတတ်လေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်းမဖြစ်နိုင်မှသာ ဦးမောင်မောင်ထံမှ ငွေချေးသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင်ကင်းကင်းနေကြသည်။ ဒေါသကြီးသော၊ နှုတ်ကြမ်းသော ဦးမောင်မောင်နှင့်ပတ်သက်မိလျှင် ကတိတည်ရန်

လိုပါသည်။

ဦးမောင်မောင်အသက် ၆၀ ဝန်းကျင်တွင် မိခင်ကြီးမှာ ကွယ်လွန်လေသည်။ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် အူလိုက်သည်းလိုက် ငိုကျွေးခဲ့ရသည်။ ဦးမောင်မောင်၏ တစ်ချောင်းတည်းသော သံယောဇဉ်နှောင်ကြီးပြတ်လေသည်။ မိခင်ကြီးအားဦးထိပ်ပန်ဆင် ရှိရာဖွေစုဆောင်းခဲ့သောငွေကြေးများအား ဘာလုပ်ရတော့မည်နည်း။ အိမ်ထောင်လည်းမရှိ။ သားထောက်သားသမီးခံ လည်းမရှိချေ။ ဦးမောင်မောင် အလုပ်ကိုသာဖိလုပ်ခဲ့သည်။ ငယ်စဉ်ကလက်မြန် ခြေမြန်၊ စိတ်မြန်သောဦးမောင်မောင်၊ စိတ်ကောင်းရှိ၍ နှုတ်ဆိုးသော ဦးမောင်မောင်ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုအား ပီပီပြင်ပြင်ချလိုက်လေ သည်။

ပရဟိတလုပ်ငန်းများအား စိုက်လိုက်မတ်တက်လုပ်ရန်ဖြစ် သည်။ မိဘမဲ့ကလေးများအား လူမှုဝန်ထမ်းသို့ပို့ပေးသည်။ ဘိုးဘွား များအားဘိုးဘွားရိပ်သာသို့ပို့ပေးသည်။ လေလွင့်လူငယ်များအား အလုပ်လုပ်နိုင်ရန်ကူညီပေးသည်။ ဆိုးသွမ်းလူငယ်များအား စည်းရုံး၍ ဈေးရောင်းဈေးဝယ်ပညာသင်ပေးသည်။ ငွေရှာလိုစိတ်ဝင်လာစေရန် မက်လုံးပေး၍ ဆွယ်တရားဟောသည်။ သာရေး၊ နာရေးကိစ္စများအား ဦးစီးဦးဆောင်ပြု၍ကူညီသည်။ လမ်းခင်းခြင်း၊ တံတားဆောက်ခြင်း၊ စာကြည့်တိုက် တည်ထောင်ခြင်းများတွင် လည်းကောင်း၊ လူမှုဝန်ထမ်းဌာန၊ မိဘမဲ့ကလေးများကျောင်း၊ ဘိုးဘွားရိပ်သာ၊ အမျိုးသမီးကလေးများကျောင်း၊ ကယ်ဆယ်ရေးနှင့်ပြန်လည်နေရာ ချထားရေးနေရာဌာနများတွင် ငွေများလှူဒါန်းခြင်း၊ အဆောက်အအုံ ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခြင်းတို့ကိုပြုလုပ်ပါသည်။

တစ်ဖက်တွင်စီးပွားရှာ၍ တစ်ဖက်တွင်ရောက်သည့်နေရာ တွင်ပရဟိတလုပ်ငန်းများလုပ်ပါသည်။ ညီအစ်ကိုမောင်နှမတို့အား လည်းပိုင်ဆိုင်မှု တချို့တစ်ဝက်ကိုပေးအပ်သည်။ ကျောင်းတက်

ပညာသင်ရန်ခက်ခဲသော ထူးချွန်ကျောင်းသားများအား ထောက်ပံ့ပေးခြင်းတို့ကြောင့် ဦးမောင်မောင်မှာထင်ရှားလာပါသည်။ လောကအကျိုး၊ လူမှုအကျိုးစောင့်ရှောက်သူများအား နတ်ကောင်းနတ်မြတ်များစောင့်ရှောက်လေသလားမသိပါ။ စီးပွားရေးမှာတက်သထက်သာတက်လာသောကြောင့် လှူလေတန်းလေအောင်မြင်လေပင်ဖြစ်လာပါသည်။

အသက် ၆၅ နှစ်ကျော်ချိန်မှစ၍ နေထိုင်ရာမြို့တွင်ပင် အခြေချနေထိုင်ကာစီးပွားရှာခဲ့သည်။ ဘယ်ဘက်ကတစ်ဆုတ်ကြုံ၍ ညာဘက်ကတစ်လှည်းဝင်လာလေသည်။ ထိုအခါဘယ်ဘက်မှ တစ်လှည်းကြုံ၍ ညာဘက်ကတစ်လှေ ဝင်လာပြန်သည်။ ဦးမောင်မောင်ကကြံလိုက်၊ ပက်လိုက်၊ ဖြန်းလိုက်၊ စီးပွားများက ဒီရေအလားတက်လိုက်ဖြင့် ဦးမောင်မောင်မှာ အသက် ၇၀ကျော်လာသည်။ ဦးမောင်မောင်၏စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများအား ဦးဆောင်ဆောင်ရွက်ပေးနေသူများမှာ ဦးမောင်မောင်၏ မွေးစားသားသမီးများဖြစ်ပါသည်။

ဦးမောင်မောင်၏မွေးစားသားသမီး ဆယ့်တစ်ဦးရှိလေသည်။ ထိုကလေးများမှာ ခိုကိုးရာမဲ့များ၊ လေလွင့်လူငယ်များဆိုးသွမ်းလူငယ်များနှင့် ဘဝကိုအရှုံးပေး၍ အမှောင်လောကထဲ တိုးဝင်အံ့ဆဲဆဲမိန်းကလေးများသာဖြစ်ကြသည်။ ဦးမောင်မောင်၏နွေးထွေးသော မေတ္တာရိပ်အောက်တွင် ပညာသင်ကြားရင်း အလုပ်လုပ်သူ၊ အလုပ်ကိုသာဦးစားပေးလုပ်ကိုင်သူများဖြင့်ပြည့်နေသည်။ ဦးမောင်မောင်မှ ဦးဆောင်၍ထိုကလေးများဖြင့် စီးပွားရှာပါသည်။

ဘဝတွင်ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်ဖြင့် ကြီးပြင်းခဲ့သော ကလေးများ ဖြစ်သည့်အလျှောက် ဘဝနာကြရှာသည်။ လူမှုဘဝကို အကောင်းဆုံးတည်ဆောက်ကြသည်။ လက်ရေတစ်ပြင်တည်းကြီးစားကြသည်။ သူတို့၏ကိုယ်ပိုင်အတွေးအခေါ်ဖြင့် သူတို့ကြီးစားခွင့်ရှိကြသည်။

ထို့ကြောင့် ဦးမောင်မောင်မှာ မည်သည့်ကိစ္စကိုမျှပုန်ရန် ပလိပါ။
ဘဝကို အဓိပ္ပာယ်ရှိစွာဖြင့် ပျော်ရွှင်စွာဖြတ်သန်းကြသည်။
လူဖြစ်ရကျိုးနပ်ရန် ကြိုးပမ်းကြရာဝယ် ပန်းတိုင်တူသူအချင်းချင်းပင်
ဖြစ်နေကြ၍ ကြိုးစား၍ညီစရာမလိုပါ။

ဘဝကိုအကောင်းဆုံးချယ်မှုန်းခဲ့သော ဦးမောင်မောင်မှာ
ဥယျာဉ်မှူးသာဖြစ်သည်။ ပျိုးထောင်ရန်သာဆန္ဒရှိ၍ ကိုယ်တိုင်
ခူးဆွတ်သုံးစွဲ ရန်မရည်ရွယ်ခဲ့ပါ။ ထို့ကြောင့်လည်း မွေးစားသားသမီး
ဆယ့်တစ်ယောက်စလုံးမှ အထူးချစ်ခင်ကြပါသည်။ ဦးမောင်မောင်
အသက် ၈၂နှစ်အရွယ်တွင် ရုတ်တရက်ဦးနှောက်သွေးကြောပြတ်၍
သေဆုံးခဲ့ပါသည်။ သားသမီးတို့နှင့် စကားပြောနေစဉ် မူးသည်ဟု
ဆိုကာ အသက်ထွက်သွားပါတော့သည်။ သားသမီးတို့တူမ၊
ဆွေမျိုးသားချင်းစုံလင်သော နောက်ဆုံးခရီးစဉ်မှာလူစည်ကား
လှသည်။

ဦးမောင်မောင် သေဆုံး၍မည်သူကမှ အမွေမလှကြပါ။
ဦးမောင်မောင်က အားလုံးခွဲဝေပေးပြီးဖြစ်သည်။ သူ၏နောက်ဆုံး
ပိုင်ဆိုင်မှုအား လူမှုဝန်ထမ်းဌာနသို့လှူဒါန်းပြီးဖြစ်သည်။ လာခြင်း
ကောင်း၍ပြန်ခြင်းကောင်းသူပင်ဖြစ်ပါသည်။ ဦးမောင်မောင်ကတာဝန်
ကျေ၍လူသားပီသသည်။ ထို့ကြောင့်အိုက်ကောင်းခဲ့လေသည်။
ဦးကျော်ဟန်မှာမူ အော့နှလုံးနာစရာကောင်းလောက်အောင် လူသား
မဆန်ခဲ့သူပင်။ ထို့ကြောင့်လည်းပြင်းထန်ဆိုးဝါးစွာခံစားရင်း လောက
ကြီးမှပြန်လည်ထွက်သွားရပါသည်။ ဘယ်သူမပြုမိမိပင်ဖြစ်သည်။
သမိုင်းစာမျက်နှာများအား အကျဉ်းတန်စွာရေးထွင်းခဲ့သော
ဦးကျော်ဟန်၏ ဘဝမှာသံဝေဂယူစရာအပြည့်ပင်။

ဦးကျော်ဟန်

ဦးကျော်ဟန်က ခေတ်ပညာတတ် လူခန့်လူချောဖြစ်သည်။ မိဘများကသာမန်ဝန်ထမ်းများသာဖြစ်သော်လည်း သားကိုထူးချွန်အောင် ပျိုးထောင်ပေးနိုင်သူများဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဦးကျော်ဟန်မှာ အင်ဂျင်နီယာတစ်ဦးဖြစ်လာခဲ့ရသည်။ တစ်ဦးတည်းသောသားဖြစ်သော ဦးကျော်ဟန်မှာ အတ္တကြီးသည်စိတ်မှာမွေးရာပါ ကိန်းအောင်းခဲ့လေသည်။ အချိန်တန်အရွယ် ရောက်လာသော ဦးကျော်ဟန်မှာ မိဘတို့၏စိတ်ပေးမှုဖြင့် အမျိုးကောင်းသမီးတစ်ဦးနှင့် လက်ဆက်ခဲ့လေသည်။

စီးပွားလာဘ်မြင်တတ်သောဇနီးသည်နှင့် ကြီးစားအားထုတ် တတ်သောဦးကျော်ဟန်တို့မှာ တစ်ဖြည်းဖြည်းစီးပွားတက်လာခဲ့လေ သည်။ ဇနီးသည်၏စုဆောင်းတတ်မှုကြောင့် အိုးအိမ်ခြံမြေများပိုင်ဆိုင် ရသကဲ့သို့ သားသမီးသုံးဦးလည်းပိုင်ဆိုင်ပြီးလေသည်။ ဦးကျော်ဟန် မှာချမ်းသာသည့်ဒဏ်ကိုမခံနိုင်ပါ။ အိမ်ထောင်သက်ခုနှစ်နှစ်ကျော် တွင် မိန်းမစရှုပ်ပါတော့သည်။ မိန်းမရှုပ်သော ဦးကျော်ဟန်မှာ အိမ်သားများကို ရှာဖွေကျွေးမွေးလိုစိတ် တဖြည်းဖြည်းနှင့်ပျက်သုဉ်း သွားပါသည်။ အိမ်ထောင်သက်ဆယ်နှစ်ကျော်ချိန်တွင် တရားဝင် အငယ်အနှောင်းထားပါသည်။ အငယ်အနှောင်းအားတစ်အိုးတစ်အိမ် ထူထောင်ပေးထားရသည့်အတွက် ကုန်ကျစရိတ်ပိုလာပါသည်။

ဇနီးသည်အားအိမ်စားရိတ်ပေးရသည့်အခါ ဆဲရေးတိုင်းထွာ ခြင်း၊ ငွေကိုပစ်ပေါက်၍ပေးခြင်း၊ ငွေမပေးဘဲညစ်ပတ်နေခြင်း၊ အကြိမ် ကြိမ်အလီလီတောင်းမှပေးခြင်းတို့ကြောင့် တစ်အိမ်လုံးမှာသံတုံးသံခဲ များမျိုးချရသကဲ့သို့ပင် စိတ်ဆင်းရဲကြရသည်။ ဦးကျော်ဟန်၏မိဘ များမှာလည်း အတူနေကြ၍စိတ်ဆင်းရဲရသည်။ သားနှင့်ချွေးမ၏ နေ့စဉ်ပြဿနာများကြားတွင် စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲနေရပါသည်။ သား၏တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်မှု၊ ရိုင်းပြမှုများကြောင့် ချွေးမအား

မျက်နှာပင်မပြရဲရှာပါ။ ပြေးစရာမြေလည်းမရှိသည့်အတွက် ထိုအိမ်တွင်ပင် စိတ်ဆင်းရဲစွာဆက်လက်နေထိုင်ကြရသည်။

သားကိုဆုံမ၍လည်း မရသည့်အပြင် သားဖြစ်သူ၏ ကြိမ်းမောင်းဆဲဆိုမှုအောက်တွင် ပြားပြားဝပ်နေကြရရှာသည်။ ချွေးမ၏ကျိတ်၍သံများမှာ မိုးခြိမ်းသံတို့အလား ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စေသည်။ မူးလျှင်ပိုမိုသောင်းကျန်းလေ့ရှိသောသားကြောင့် ဖခင်မှာ သွေးပေါင်တက်၍ ရုတ်တရက်ဦးနှောက်သွေးကြောပြတ်၍ကွယ်လွန်ခဲ့လေသည်။ မိခင်မှာလည်းတစ်နှစ်ခန့်အကြာတွင် ကွယ်လွန်သွားသည်။ ယခုမှပင်ဘီလူးခေါင်းမှာ ကွင်းကွင်းကွက်ကွက်ပေါ်လာတော့သည်။ လုံးဝအိမ်ပြန်မလာတော့ပါ။ ကလေးငယ်များနှင့် ဇနီးအား စွန့်ခွာသွားလေသည်။ မိဘများကိုလည်းအားနာရန်မရှိတော့ပါ။

ဦးကျော်ဟန်၏ဇနီးမှာ နဂိုကတည်းက စီးပွားရှာတတ်သူဖြစ်သော်လည်း ကလေးများငယ်သေး၍ အပြင်မထွက်နိုင်ခြင်းသာဖြစ်သည်။ လူမမယ်အရွယ်ကလေးများနှင့် ခင်ပွန်းသည်ကစွန့်ခွာသွားသောအခါ မဖြစ်မနေစီးပွားရှာရလေတော့သည်။ အိမ်တွင်းလုပ်ငန်းလေးစလုပ်ပါသည်။ အဝတ်အထည်ချုပ်ခြင်း၊ ချုပ်သားများခေါ်၍အထည်ချုပ်ကာ ဈေးများတွင်သွင်းခြင်း၊ စတိုးဆိုင်ဖွင့်ခြင်း၊ ကွန်ပြူတာစာစီစာရိုက်နှင့်မိတ္တူလုပ်ငန်းလုပ်ခြင်း၊ အမျိုးသမီးနှင့် ကလေးအသုံးအဆောင်များ ရောင်းခြင်းတို့ကဲ့သို့ လုပ်ငန်းအစုံကို ပြောင်းလဲလုပ်ကိုင်လေသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့်စီးပွားလေးဖြစ်လာကာ စားနိုင်သောက်နိုင်အဆင့်သို့ရောက်လာကာ ကလေးများကို လူတန်းစေ့ထားလာနိုင်သည်။ ကျောင်းဥညာရေးအားလည်း အကောင်းဆုံးပံ့ပိုးပေးလေသည်။ လေ။ ငါးနှစ်ခန့်သာ အခက်အခဲမျိုးစုံကို ရင်ဆိုင်လိုက်ရသည်။ မိသားစုလေးစည်းစည်းလုံးလုံး ချစ်ချစ်ခင်ခင်ဖြင့် ထိုက်သင့်သည့်ရပ်တည်မှုကိုရလိုက်ပါသည်။ ဦးကျော်ဟန်မှာလုံးဝလှည့်၍ပင်

မကြည့်ပါ။ အငယ်အနှောင်းနှင့်သားသမီးနှစ်ဦးရလိုက်ပါသည်။ ရှာ၍ ရသမျှစီးပွားအားလုံးတို့အား အငယ်အနှောင်းကိုသာ ပံ့ပိုးပေးလေသည်။

ဇနီးသည်မှာသားသမီးသုံးဦးနှင့် လုံးချာလည်နေသည်ကို သိပါသော်လည်း ရန်သူပမာ တစ်စိမ်းပမာ လုံးဝဂရုမစိုက်ပါ။ အချိန်နာရီများတဖြည်းဖြည်းရွေ့လျားလာသည်။ ဦးကျော်ဟန်၏အောင်မြင်တိုးတက်မှုတို့က ရပ်တန့်လာသည်။ အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းသုံးလုံးခန့်ပိုင်ဆိုင်ပါသော်လည်း အငှားချထား၍တိုက်ခန်းလေးတွင်နေရပါသည်။ ငှားရမ်းခရငွေများကို ဦးကျော်ဟန်ကမြင်ပင်မမြင်လိုက်ရပါ။ အငယ်အနှောင်းကအကုန်သိမ်းလေသည်။ ကားကောင်းကားသန့်သုံးစီးမှာလည်း ထိုနည်းနှင့်ပင်။ ဦးကျော်ဟန်ကတက္ကစီကိုသာ အားပြုစီးနေရလေသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဦးကျော်ဟန်က ပေးသူမှယူသူအဖြစ် လက်ဖြန့်ခံတောင်းရလေတော့သည်။ အငယ်အနှောင်းကအားလုံးကို လက်ဝါးကြီးအုပ်ထားသည်။ လုပ်ငန်း၏ငွေပေးငွေယူကိစ္စတွင်ပင် အငယ်အနှောင်းထံက တောင်းယူနေရလေသည်။ အချိန်ဆယ်နှစ်ကာလကြာချိန်တွင် သံသရာစက်ဝန်းတစ်ပတ်ပြည့်သွားသည့်အလား ဇနီးသည်အားပေးခဲ့သည့် ဒုက္ခများအားပြန်ခံရလေတော့သည်။ အငယ်အနှောင်းကရှိသမျှ ပစ္စည်းအားလုံးသူမအမည်ဖြင့်ပြောင်းပြီးဖြစ်သည်။ ဦးကျော်ဟန်အားဘာမှမပေးပါ။ စကားပြောအလွန်ချိုသာအင်မတန်ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်များသော၊ မူယာမာယာများသော သူမအား ဦးကျော်ဟန်ကိုင်တွယ်နိုင်စွမ်းမရှိပါ။

ဦးကျော်ဟန်ငွေလိုသည့်အခါ ဇနီးသည်အားသတိရလေသည်။ စီးပွားအရှာကောင်း၍ စုတတ်ဆောင်းတတ်သော ဇနီးသည်မှာ ပိုင်ဆိုင်မှုတချို့ရှိသည်ကို ဦးကျော်ဟန်သိသည်။ ထို့ကြောင့်လည်းအနေအေး၍လိမ္မာရေးခြားရှိသော ဇနီးသည်ကိုအကျပ်

ကိုင်ရန်စဉ်းစားလေသည်။ ဇနီးသည်အိမ်သို့ရောက်ချိန်တွင် ဇနီးသည် မှာကောင်းမွန်စွာဆက်ဆံလေသည်။ သားသမီးတို့ကဖာသိဖာသာ နေကြသည်။ သူစိမ်းတစ်ဦးပမာ နွေးထွေးပြုငှာမှုမရှိပါ။ ထို့ကြောင့်လည်းဦးကျော်ဟန်မှာ မင်းသားခေါင်းရွတ်၍ဘိလူးရုပ် ကိုမြင်အောင်ပြလေသည်။

ဇနီးသည်ထံမှပိုင်ဆိုင်မှု တစ်ဝက်တောင်းလေသည်။ ဇနီး သည်စတင်အလုပ်လုပ်သည့်ငွေမှာ ဦးကျော်ဟန်နှင့်အတူတွဲရှာ၍ ရခဲ့သောရွှေများရောင်းခဲ့သည့်ငွေများဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်ဇနီးသည် နှင့်နေစဉ်ကဖြစ်ထွန်းခဲ့မှုများ၏ တစ်ဝက်တိတိအားတောင်းလေသည်။ ဇနီးသည်၏စီးပွားမှငွေများကို ထုတ်မပေးနိုင်။ သားသမီးတို့၏နောင် ရေးရှိသေးကြောင်း တောင်းပန်ပြောဆိုသော်လည်းမရပါ။ အိမ်ရှိ လက်ဝတ်လက်စားတို့အားယူလေသည်။ အတင်းပြန်လှသော်လည်း အားချင်းမပျံ့သည်ကတစ်ကြောင်း၊ အော်ဟစ်သောင်းကျန်းတောင်းဆို ၍ပတ်ဝန်းကျင်အားရှက်၍ တစ်ကြောင်းပေးလိုက်ရလေသည်။

အစရှိအနောင်နောင်ပင်။ ဦးကျော်ဟန်ငွေလိုတိုင်းဇနီးအိမ်သို့ လာလာတောင်းသည်။ မရလျှင်ရန်မူခြင်း။ အိမ်ရှိပစ္စည်းများအား ရိုက်ခွဲဖျက်စီးခြင်းများလုပ်လေသည်။ အကြိမ်ကြိမ်လုပ်လာသောအခါ ဇနီးနှင့်သားသမီးတို့မှာ အရှက်ကြီးရှက်ရ၍စိတ်နာလာလေသည်။ နောက်ဆုံးတွင်တရားဝင်ကွာရှင်းလိုက်လေသည်။ ဦးကျော်ဟန်အနိုင် ကျင့်စရာလူမရှိတော့ပါ။ တရားဥပဒေဘောင်အတွင်းမှာ ဇနီးသည် ခမျှာအေးချမ်းစွာနေထိုင်ခွင့်ရသွားလေသည်။ ဦးကျော်ဟန်၏ငွေတွင်း ပျောက်သွားလေသည်။ အကုသိုလ်များအပေါင်းအဖော်နှင့်သာလာ သည်မှာ ဦးကျော်ဟန်အတွက်ဖြစ်သည်။ အရက်အလွန်သောက်၍ အသည်းရောဂါဖြစ်လာသည်။

အငယ်အနှောင်းမှာနောက်မီးလင်းနေ၍ ဦးကျော်ဟန်ကိုကရ မစိုက်အားရှာပါ။ အသည်းရောဂါကိုအပြင်းအထန်ခံစားနေရသော်

လည်းဆေးကုရန်အဆင်မပြေပါ။ ဇနီးနှင့်လည်းကွာရှင်းပြီးချေပြီ။ အငယ်အနှောင်းကလည်းငွေကုန်ကြေးကျမခံပါ။ ဆေးရုံတင်ပါရန် ဆရာဝန်မှညွှန်ကြားသော်လည်း တာဝန်ယူ၍ဆေးရုံတင်မည့်သူမရှိပါ။ နောက်ဆုံးတွင်မှောင်မှောင်မည်းမည်း အိပ်ခန်းထဲတွင် ဦးကျော်ဟန် တစ်ဦးတည်းနေရလေသည်။ နှစ်ရက်တစ်ခါအိမ်အကူမှ သန့်ရှင်းရေး လုပ်ပေးပါသည်။ ထမင်းဟင်းကိုပုံ၍တစ်ပန်းကန်လာပို့ပါသည်။ စားချင်စားမစားချင်နေ၊ မည်သူမျှဂရုမစိုက်ပါ။ အချိန်တန်လျှင် ပန်းကန်လာသိမ်းပါသည်။ ဦးကျော်ဟန်နေ့စဉ်မြင်နေရသည်မှာ အိမ်ဖော်များသာဖြစ်သည်။

အငယ်အနှောင်းနှင့်သားသမီးများကို အစအနပင်မတွေ့ရပါ။ တစ်ရက်ဦးကျော်ဟန်အတွက် ပေါင်မုန့်၊ မုန့်ကျွတ်၊ ခေါက်ဆွဲခြောက်များ အိမ်ဖော်မိန်းကလေးကလာပို့ပါသည်။ တစ်အိပ်လုံးခရီးထွက်မည်ဖြစ်၍ ဦးကျော်ဟန်အတွက်တစ်ပတ်စာ အစားအသောက် ဖြစ်သည်ဟုဆိုလေသည်။ တစ်အိပ်လုံးအိပ်ပိတ်၍ ခရီးထွက်သွားကြပါသည်။ ပြန်ရောက်လာသောအခါ အပုတ်နဲ့ထောင်းထောင်းထနေသော ဦးကျော်ဟန်၏အလောင်းအား တွေ့ရလေသည်။ ဦးကျော်ဟန်၏နိဂုံးမှာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ဖွယ်ရာပင်။ မည်သည့်အချိန်တွင် မည်ကဲ့သို့ခံစား၍ကွယ်လွန်ခဲ့ရသည်ကို ဦးကျော်ဟန်မှ တစ်ပါးမည်သူမှမသိနိုင်ပါ။

ဝဋ်ဆိုသည်မှာ လည်တတ်သည့်သဘောရှိကြောင်း မှတ်သားဖွယ်ပင်။ ဦးကျော်ဟန်ကဖောက်ပြန်သည်။ ထို့အတူဖောက်ပြန်သောသူနှင့်တွေ့လေသည်။ ဦးကျော်ဟန်ကငွေကြေးအတွက် မိသားစုအား ဒုက္ခပေးသည်။ သူပိုင်ပစ္စည်းကိုအပိုင်သိမ်းသွားသူနှင့် ကြုံသည်။ မိဘနှင့်ဇနီးသားသမီးတို့အား မသထားရေစာကျွေးသည်။ နောက်ဆုံးတော့စားရမဲ့၊ သောက်ရမဲ့ဘဝဖြင့် ကွယ်လွန်ခဲ့လေသည်။ သက်ရောက်မှုတိုင်းတွင် တန်ပြန်သက်ရောက်မှုရှိလေသည်။ နဂိုက

မှားခဲ့သော်လည်း အမှားပြင်၍ အမှန်မြင်ခဲ့သူ ဦးအောင်နိုင်ကဲ့သို့ သာနေထိုင်ခဲ့ပါလျှင် ဤမျှဆိုးဝါးသည်နိဂုံးနှင့် ရင်ဆိုင်ရမည်မဟုတ် ဟုယူဆမိပါသည်။

ဦးအောင်နိုင်

ဦးအောင်နိုင်ကအရက်သမားအစစ်ဖြစ်လေသည်။ နေ့မအား ညမနားသောက်သည်တော့မဟုတ်ပေ။ ပျက်ရက်မရှိသောက်သုံးသူ ဖြစ်သည်။ ဦးအောင်နိုင်ကတစ်နေ့လုံး အလုပ်ကောင်းကောင်း လုပ်သည်။ ညရောက်လျှင်ဆိုင်ဝင်ပြီးမှ အိမ်ပြန်တတ်သူဖြစ်သည်။ နေ့စဉ်ဆိုင်မဝင်ရလျှင် အိမ်မပြန်နိုင်သူဖြစ်သည်။ ဦးအောင်နိုင်က ကိုယ်ပိုင်အရောင်းအဝယ်လုပ်သူဖြစ်သည်။ ကုန်မာဆိုင်ဖွင့်ထားပြီး နေ့စဉ်ဆိုင်ဖွင့်ရောင်းချသည်။ ညီအစ်ကိုနှစ်ဦးစပ်တူရောင်းသည့်ဆိုင် ဖြစ်သည်။

ဦးအောင်နိုင်မှာ အသက်(၂၀)ဝန်းကျင်တွင် အိမ်ထောင်ကျ ခဲ့လေသည်။ ဇနီးမှာအိမ်ရှင်မအဖြစ်သာနေသူဖြစ်သည်။ ဦးအောင်နိုင် မှာသာစီးပွားရှာသူ အိမ်ထောင်ဦးစီးအဖြစ်နေခဲ့ရလေသည်။ ငယ်စဉ်ကဆိုင်သမားချင်းဆုံ၍ အနည်းငယ်သောက်စားတတ်သည်မှ လွဲ၍ ပုံမှန်သောက်တတ်သူမဟုတ်ပေ။ သားသုံးဦးနှင့်သမီးတစ်ဦး မွေးပြီးချိန်တွင် ပုံမှန်သောက်သုံးသူ ဖြစ်လာသည်။ ဇနီးသည် မှာချော့လိုက်ချော့လိုက်ဖြင့် အရက်ပြတ်ရန်နည်းမျိုးစုံနှင့် ကြိုးစားပါသော်လည်း အရာမထင်ခဲ့ပါချေ။ အပေါင်းအသင်းဆိုး များကြောင့် မိသားစုနှင့်အရက်ကိုပင်လဲနိုင်သူဖြစ်ပါသည်။

ဦးအောင်နိုင်အရက်သောက်၍ပြန်လာလျှင် တစ်အိမ်လုံး စိတ်ဆင်းရဲရသည်။ ဟိုးပဝေသဏီမှစ၍မကျေနပ်သည့်အကြောင်း ကိစ္စများအား အာပေါင်အာရင်းသန်သန်ဖြင့်ပြောတော့သည်။ ည ၁၀နာရီလည်းမအိပ်၊ ဆယ့်တစ်နာရီလည်းမအိပ်နှင့် အလွန်စိတ်ညစ်

ရသည်။ သူတစ်အိမ်လုံးကိုပတ်ရမ်းပြီးလျှင် မော့မှအိပ်သည်။
ထို့အတွက် မည်သူကမည်ကဲ့သို့ပြောပြောဂရုမစိုက်ပေ။ သူ့အား
အိမ်သားများကသည်းမခံနိုင်၍ တစ်ခုခုပြန်မပြောလေနှင့် မှားသွား
မည်။ သူ့မှာပြော၍မဆုံးတော့ပေ။

မိသားစုနှင့်ချစ်ချစ်ခင်ခင်ညှစ်စားသည်ဟူ၍မရှိပါ။ အရက်
သောက်၍ညအိပ်လျှင်လည်း အလွန်အအိပ်ဆိုးလေသည်။ အရက်
ပူပြန်၍ပူသည်ဟုဆိုကာ လူးလိမ့်နေတတ်လေသည်။ ပုဆိုးမနိုင်ပုဝါ
မနိုင်ဖြင့် လူအများမြင်၍ပင်မသင့်တော်ချေ။ သားသမီးများမှာ
ဖခင်နားသို့လုံးဝမကပ်လိုပါ။ ဖခင်မှမိခင်ကိုနေ့စဉ်လိုလိုစိတ်ဆင်း
ရဲစေရန် ပြောဆိုနေသည်ကိုမြင်နေရ၍ စိတ်ကုန်စိတ်ပျက်
ရလေသည်။ မိခင်အားကွာရှင်းလိုက်ပါရန်ပင်ပြောဆို အားပေး
ကြသည်။

ဦးအောင်နိုင်မှာမည်မျှပင်အရက်သောက်စေကာမူ ဇနီး၊
သားသမီးတို့ကိုကောင်းမွန်စွာလုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးပါသည်။ သားသမီး
များပြောစရာရှိသည်ကို နံနက်တွင်မှပြောကြရသည်။ သားသမီးတို့
လိုအပ်ချက်များအားဖြည့်ဆည်းပေးလေ့ရှိသည်။ နံနက်မိုးလင်းသည်
နှင့်ဘုရားရှိခိုးခြင်း၊ ဆွမ်းသောက်တော်ရေ ပန်း၊ သိမိး၊ အမွှေးတိုင်
များဖြင့် စနစ်တကျကပ်လှူပူဇော်လေ့ရှိပါသည်။ ညကသောင်းကျန်း
ခဲ့သည်မှာ သူမဟုတ်သကဲ့သို့ပင်။ သားသမီးတို့အား လိမ်လိမ်မာမာ
နေရန်မှာကြားပြီးအလုပ်သွားလေ့ရှိသည်။

အလုပ်ပိတ်ရက်များတွင်လည်း တစ်အိမ်လုံးအလုပ်များကို
လိုက်လုပ်တတ်သည်။ ဇနီးသည်အားကူညီပေးသည်။ ဈေးသွားလျှင်
ဈေးခြင်းကူဆွဲသည်။ အဝတ်လျှော်လျှင်အဝတ်ကူလှန်းပေးသည်။
ဟင်းချက်လျှင် ကူ၍သင်ဖျင်ပေးသည်။ အိမ်ကူရှင်းသည်။ ထိုသို့
ကြည့်ရှုတတ်သည့်အတွက် ဦးအောင်နိုင်အားပြစ်ရမှာလည်း အဆီ
တစ်ဝင်းဝင်း၊ စားရမှာလည်းသံတစ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့်ဖြစ်သည်။ ဦးအောင်နိုင်

၏နဂိုစိတ်ရင်းမှာကောင်းပါသည်။ အရက်ဖျက်၍ပျက်နေခြင်းသာဖြစ်သည်။ ဦးအောင်နိုင်ကအရက်၏ကျေးကျွန်တော့မဖြစ်သေးပါ။ အရက်သမားအစစ်သာဖြစ်သည်။

ဦးအောင်နိုင်အရက်သောက်သော်လည်း အလုပ်ပျက်ရက်မရှိခဲ့ပါ။ အလုပ်ကိုကြိုးစားလုပ်ပါသည်။ သားသမီးတို့ကိုမြေတောင်မြှောက်ပေးပါသည်။ သားများအရွယ်ရောက်လျှင် ဘဝရပ်တည်ချက်နှင့်ဟာသည့်အလုပ်များလုပ်ပေးခြင်း၊ သင့်တော်ကောင်းမွန်သူများနှင့်အိမ်ထောင်ချပေးခြင်းများကိုလုပ်ပေးပါသည်။ မည်မျှကောင်းအောင်နေစေကာမူ အချိန်တန်လျှင်တော့ အရက်ဆိုင်သို့ရောက်သွားသည်သာဖြစ်သည်။ ဆိုင်မှပြန်လျှင်လည်းထုံးစံအတိုင်း တစ်အိမ်လုံးစိတ်ညစ်ကြရတော့သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုရှုကလျှင်ဖြစ်သော ဇနီးမှာချော့မော့၍ဖြောင့်ဖျော့ပါသည်။ အိမ်တွင်သာအရက်သောက်ပါရန်လိုအပ်သည်များကို လုပ်ပေးပါမည်ဟုပြောရှာပါသည်။

အိမ်တွင် အရက်သောက်ပါက တော်ရုံနှင့် မမူးပါဟု ဦးအောင်နိုင်ပြန်ဖြေပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်းဆိုင်တွင်ဘာသောက်သည်ဟုဆိုပါသည်။ ဦးအောင်နိုင်အသက် ၅၀အရွယ်တွင် အသည်းရောဂါစ၍ရလာပါသည်။ ဆရာဝန်မှအရက်ဖြတ်ပါရန် တိုက်တွန်းသော်လည်းဂရုမစိုက်ပါ။ အရက်သောက်လိုက်ဆေးသောက်လိုက်ဖြင့်သာသံသရာလည်နေပါသည်။ သို့သော်လည်းဦးအောင်နိုင် အမှန်တကယ် အရက်ဖြတ်ရမည်နေ့သို့ ရောက်လာ ပါတော့သည်။ ဦးအောင်နိုင်၏တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးမီးဖွား၍သွားကြည့်ချိန်တွင်ဖြစ်ပါသည်။ ပြေးငယ်အားချီထားရာ လက်တုန်ပြီးလွတ်ကျလေသည်။ အားလုံး၏ပိုင်းအော်လိုက်သံသည် ဦးအောင်နိုင်ရင်ကွဲမတတ်ပူလောင်သွားရလေသည်။ အထိတ်တလန့်နှင့်မျက်စေ့ပင်ဖွင့်မကြည့်ရဲပါ။

ပြေးငယ်လေး၏အထိတ်တလန့်သံကြားမှ ဖြည်းဖြည်းလေး

မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်ရသည်။ တော်ပါသေးသည်ဆိုဖာပေါ်ကျခြင်းပင်။ ကလေးအမေမှာသတိလစ်သွား၍ ဆရာဝန်မှမနည်းပင်ဆေးကုယူရပါသည်။ ဦးအောင်နိုင်မှာလည်းဆရာဝန်နှင့်ပြယူလိုက်ရပါသည်။ မတော်တဆများအဖိတ်အစဉ်ရှိခဲ့သော်ဟု စဉ်းစားမိလိုက်တိုင်းအတိတ်တစ္ဆေခြောက်သည်နယ်ထိတ်လန့်ရပါတော့သည်။ ထိုနေ့မှစ၍လုံးဝအရက်မသောက်တော့ပါ။ ဆရာဝန်မှလည်းအတော်ပင်ကုယူခဲ့ရပါသည်။ အဆိုးထဲကအကောင်းနှင့်ကြုံသော်လည်း သားသမီးတို့ကမယုံရဲပေ။ ဦးအောင်နိုင်၏အရက်ကို ကြိုက်သည်စိတ်အားကောင်းကောင်းသိလေသည်။

သို့သော်လည်းအရက်ဖြတ်ရန် အဓိကလိုအပ်ချက်မှာ စိတ်သာလျှင်ဖြစ်သည်။ စိတ်ကပြတ်လျှင်ပြတ်သည်မှာအမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ ဦးအောင်နိုင်၏ခန္ဓာကိုယ်က အရက်ကိုတောင်းသဖြင့် လက်တုန်ရခြင်းပင်။ လက်တုန်မိ၍မြေးငယ်လေးအသက်ကိုပင် အန္တရာယ်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့်ဦးအောင်နိုင် အရက်ကိုဖြတ်သည်။ လုံးဝမသောက်တော့သည့်အခါ ခန္ဓာကိုယ်ကဆန္ဒပြုသည်။ ဂရုမစိုက်ပါ။ ရအောင်တွန်းလှန်သည်။ လုံးဝမသောက်ဟုဆုံးဖြတ်၍ မသောက်တော့သောအခါအရက်ပြတ်လေသည်။ အနှစ်သုံးဆယ်နီးပါးနေ့စဉ်သောက်သုံးခဲ့သော အရက်အားစိတ်တစ်ခုတည်းနှင့် ဖြတ်နိုင်သောအခါ ဦးအောင်နိုင်မှာ စိတ်အကြောင်းကိုစိတ်ဝင်စားလာသည်။

စိတ်တို့စုစည်းလျှင် အားကောင်းသော တစ်စုံတစ်ခုကို ဖြစ်ပေါ်စေနိုင်သည်ဟုယုံကြည်လာသော ဦးအောင်နိုင်မှာဘာသာရေးဖက်သို့ရောက်သွားလေသည်။ နံနက်စောစောထ၍ တရားထိုင်သည်။ နံနက်စာစားပြီးလျှင်အလုပ်သွားသည်။ ညနေပြန်လာလျှင် ရေချိုး၊ အဝတ်လဲပြီးထမင်းစားလေသည်။ ပြီးလျှင်တရားထိုင်တော့သည်။ နေ့စဉ်ပုံမှန်တရားထိုင်သကဲ့သို့ ကျန်းမာရေးသတိဖြင့် လမ်းလျှောက်၍ အလုပ်အသွားအပြန်လုပ်သောအခါ ပို၍နေလို့ထိုင်လို့ကောင်းလာ

ယခုတော့ဦးအောင်နိုင်အသက် ၇၅ကျော်ချေပြီ။ မုဆိုးဖိုကြီး
လည်းဖြစ်နေပြီဖြစ်သည်။ ဦးအောင်နိုင်တွင် မြေးအပြင်မြစ်ပါရနေပြီ
ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ဦးတည်းသောသမီးအား အိမ်ခေါ်ထားသည်။ သမီး
တို့မိသားစုဖြင့် အတူနေသော်လည်းအလုပ်သွားနေဆဲပင်။ ကိုယ်တိုင်
လုပ်သောအလုပ်တော့မဟုတ်တော့ပါ။ မြေးငယ်၏အလုပ်ကိုကူညီ
ပေးခြင်းသာဖြစ်သည်။ ကျန်းမာရေးကောင်းပါသည်။ အချိန်ရသရွေ့
တရားထိုင်နေတတ်ပါသည်။ ဘာသာရေး၊ သာသနာရေးအတွက်
အချိန်ပေး၍ဆောင်ရွက်တတ်ပြီး ရပ်ကွက်ဓမ္မာရုံတွင် ဦးဆောင်သူ
ဖြစ်လာသည်။

ငယ်စဉ်ကအနေမမှန်ခဲ့၍ သားသမီးဆွေမျိုးတို့မှ မေတ္တာပျက်
ခဲ့ရသော ဦးအောင်နိုင်မှာယခုတော့ အများ၏လေးစားအားကိုးရာ
ဖြစ်ခဲ့ပြီဖြစ်ပါသည်။ ဦးတင်အောင်သာဦးအောင်နိုင်ကဲ့သို့ စိတ်ထား
နိုင်လျှင် အမှန်တကယ်ပင်ဩဇာအာဏာရှိသူ၊ အများကလေးစား
အားကိုးရသူဖြစ်မည်မှာမလွဲပါပေ။ ယခုတော့ထိုသို့မဟုတ်ပါ။

ဦးတင်အောင်

သူကအနုပညာသမားဖြစ်သည်။ သီချင်းစပ်နေရလျှင်၊
သီချင်းဆိုနေရလျှင် အလွန်ပျော်ရွှင်ကျေနပ်လေသည်။ သီချင်းဆိုရင်း
မှနေနေ့ညညအိမ်ပင်ပြန်မလာတော့သောအခါ မိဘတို့ကခြေငြိမ်
စေရန်အိမ်ထောင်ချပေးလေသည်။ သူအိမ်ထောင်ကျချိန်တွင်အသက်
၂၅နှစ်ဝန်းကျင်သာရှိသေးသည်။ ထိုကာလတွင်တော့ သူ့သီချင်းသွား
ဆိုတာနည်းလေသည်။ သူ့သီချင်းဆိုသော်လည်း အနုပညာကြေးရ
သည် တော့မဟုတ်ပေ။

ဦးတင်အောင်မှာ တစ်ဦးတည်း သောသားဖြစ်သည့်
အလျှောက်မိဘတို့မှာ လွန်စွာချစ်ကြသည်။ ငယ်စဉ်မှစ၍မည်သည့်

အလုပ်ကိုမှ အပင်ပန်းခံ၍မလုပ်ခဲ့ဘူးချေ။ ထမင်းအဆင်သင့်လက်ဆေးစားရသည့်အခြေအနေပင်။ ဦးတင်အောင်၏ဖခင်မှာ အိမ်ခြံမြေဝယ်ရောင်းအလုပ်လုပ်သဖြင့် ထိုက်သင့်သည့်ဝင်ငွေရှိလေသည်။ သားဖြစ်သူမှာ မည်သည့်အလုပ်ကိုမှ ပင်ပင်ပန်းလုပ်ရန်မလိုပါ။ ထို့ကြောင့်လည်းအနုပညာသမားဘဝနှင့် အလွန်ပင်ပန်းရလေသည်။

ဦးတင်အောင်၏ရှာဖွေပေးကမ်းမှုကိုတော့ မိဘများကမရခဲ့ကြပါ။ သို့သော်လည်းမိဘများကသားဖြစ်သူကို မည်ကဲ့သို့ပံ့ပိုးပေးရမည်ကို အစဉ်ကြည့်နေကြသူများပင်။ တစ်ဦးတည်းသောသားငယ်အားငုံထားမတတ်ချစ်ကြပါသည်။ သားငယ်ကိုလူတစ်လုံးသူတစ်လုံးဖြစ်စေရန်လည်း ပြုစုပျိုးထောင်ပေးပါသည်။ ထို့ကြောင့်ဦးတင်အောင်မှာရည်မွန်သည်။ သိမ်မွေ့သည်။ ပညာတတ်သည်။ လူရာဝင်လေသည်။ သို့သော်လည်းပင်ပန်းသည့်အလုပ်များမလုပ်နိုင်ပါ။ နူးနူးညံ့ညံ့ရှိသည့်အလုပ်ကိုသာလုပ်နိုင်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်းသူဝါသနာပါသည့် အနုပညာလောကထဲသို့ဝင်လေသည်။

ဦးတင်အောင်အိမ်ထောင်ကျသော်လည်း မိဘများကသာ ကျွေးမွေးထားပါသည်။ ကလေးနှစ်ယောက်ရသည်အထိ ဘာအလုပ်မှမယ်မယ်ရရမလုပ်ပါ။ ထို့အတူအနုပညာလောကတွင်လည်း သူမအောင်မြင်ပါ။ ဝါသနာရှင်အဆင့်မှာသာရှိ၍ ဝင်ငွေမရှိပါ။ အပျော်သာလိုက်ဆိုနေပါသည်။ အပျော်တမ်းတီးဝိုင်းတွင်သာ သူအချိန်ကုန်လေသည်။ ဇနီးမှာအလွန်ပင်စိတ်ဆင်းရဲရပါသည်။ ဦးတင်အောင်ကလှလှပပ ကျော့ကျော့ရှင်းရှင်းပြင်ဆင်၍ ငွေမရသော အလုပ်သွားလုပ်နေသည်။ ဇနီးမှာဝင်ငွေမရှိသည့်ခင်ပွန်းကြောင့် လိုအပ်ချက်များအား ယောက္ခမနှင့်ယောက္ခထီးထံမှသာတောင်းနေရပါသည်။ ကိုယ်ပိုင်အသုံးစားရိတ်မရှိသဖြင့် ဘာမှမဝယ်နိုင်မခြမ်းနိုင်ရှာပါ။ သားသမီးများမှာလည်း ငယ်သဖြင့် မုန့်ဖိုး၊ နို့မှုန့်ဖိုး၊ အသုံးအဆောင်ဖိုးများအလွန်ကုန်ပါသည်။

ဦးတင်အောင်၏မိဘများမှာ တစ်အိမ်တည်းအတူနေကြပါသည်။ ထို့ကြောင့်ချွေးမနှင့်မြေးများ၏ စားဝတ်နေရေးကိုတာဝန်ယူထားပါသည်။ အိမ်ခြံမြေဝယ်ရောင်းရာတွင် ထူးချွန်သောဖခင်မှာ ခြံကျယ်ကြီးအားဝယ်ယူ၍ အိမ်ကြီးကြီးဆောက်ထားပါသည်။ မြေးများအတွက် အမွေကောင်းကောင်းပေးလို၍ဖြစ်ပါသည်။ ဦးတင်အောင်၏ မိဘများကနောက်ထပ်ကလေးမွေးပါရန် ဇနီးဖြစ်သူအားပြောသော်လည်းဇနီးမှာမယူရဲပါ။ ခိုင်မာသည့်စီးပွားရေးမရှိဘဲ ယောက္ခမနှင့် ယောက္ခထီးကိုသာ အားကိုးနေရသည်အတွက် မယူရဲပါချေ။

ဦးတင်အောင်ကဇနီးမည်ကဲ့သို့ ခံစားနေရသည်ကို လုံးဝထည့်မစဉ်းစားပါ။ အချိန်တန်လျှင်အိမ်ပြန်ပြီး ထမင်းစားပါသည်။ ရေမိုးချိုးပြင်ဆင်ပြီးလျှင် အပြင်ထွက်သွားပြန်ပါသည်။ အိမ်ထောင်သည်စိတ်၊ ဖခင်စိတ်လုံးဝမရှိပါ။ လူပျိုလေးအလားသွားလာနေပါသည်။ ဦးတင်အောင်၏ဇနီးသည်မှာတော့ လုံးလည်ချပ်ပြားလိုက်နေတော့သည်။ ဤမျှလောက်မတည်မငြိမ်ဖြစ်နေသည့်အချိန်တွင် ဦးတင်အောင်၏ဇနီးသည်မှာ မထင်မှတ်ဘဲကိုယ်ဝန်ဆောင်ရလေတော့သည်။ အမွှာသားသမီးနှစ်ယောက်ထပ်မွေးလေသည်။

ဦးတင်အောင်၏မိဘများမှာသာ အလုပ်ပိုသထက်ပိုလာသည်။ ဇနီးသည်မှာအမွှာကလေးနှစ်ယောက်နှင့် အကြီးနှစ်ယောက်ပေါင်းလေးယောက်ဖြင့် အားသည်ဟူ၍မရှိပါ။ ယောက္ခထီး၊ ယောက္ခမတို့ရှိ၍သာ ဇနီးသည်မှာအသက်ရှူ ချောင်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဦးတင်အောင်ကလုံးဝလှည့်၍ပင်မကြည့်ပါ။ ကလေးများနှင့်မနိုင်မနင်းဖြစ်နေသောဇနီးသည်မှာ ငြူစူလာသောအခါ ဦးတင်အောင်က ကလေးများကိုသာငြိုးလေသည်။ ကလေးများကြောင့်သူအဆင်မပြေဖြစ်ရသည်ဟုဆိုကာ ကလေးများကိုမလိုအပ်ဘဲ အော်ငေါက်ခြင်း၊ ရိုက်နှက်ခြင်း၊ ဆဲရေးတိုင်းထွာခြင်း၊ အိမ်ရှိပစ္စည်းများအား ပစ်ခွဲခြင်းတို့လုပ်လာပါသည်။

စိတ်ညစ်သည်ဟုဆိုကာ အရက်သောက်တတ်လာပါသည်။ ညစဉ်အရက်မူးအောင်သောက်၍ ပြဿနာရှာတတ်သောကြောင့် တစ်အိမ်လုံးကစိတ်ညစ်ကြရပါသည်။ မိဘများမှာစိတ်သောကတို့ဖြင့် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ကွယ်လွန်ကြလေသည်။ ဦးတင်အောင်မှာလည်း အသက် ၅၀ကျော်ချေပြီ။ သားသမီးတို့ပင်အရွယ်ရောက်လာကြသည်။ မိဘများကွယ်လွန်သွားသော်လည်း ဦးတင်အောင်လိမ္မာမလာပါ။ ဘာမှလက်ကြောတင်းတင်းမလုပ်ခဲ့ဘူး၍ ဘာမှမလုပ်တတ်ပါ။ သားသမီးများကအလုပ်ဝင်လုပ်၍ ရသည့်ငွေနှင့် မိဘများထားခဲ့သည့် ရွှေထည်အတွင်းပစ္စည်းလေးများကို ထုခွဲရောင်းချ၍ရသောငွေဖြင့် စားသောက်နေထိုင်ကြလေသည်။

ဦးတင်အောင်၏ သားသမီးများမှာကြီးစားကြပါသည်။ လက်ကြောမတင်းဘဲယောင်ခြောက်ဆယ်လုပ်နေသော ဖခင်ကိုကြည့်ကာဆင်ချင်ကြပါသည်။ ဖခင်တာဝန်လုံးဝ မကျေပြန်သော ဖခင်ကြောင့် ငယ်စဉ်ကတည်းကမေတ္တာတော်ခဲ့ကြရသကဲ့သို့ အဖေနှင့် အမေ၏ရန်ဖြစ်သံများကြားမှ ကြီးပြင်းခဲ့ကြရပါသည်။ ထစ်ကနဲရို ရိုက်တတ်သော၊ လုံးဝစိတ်မရှည်တတ်သော၊ နားလည်မှုမရှိသော၊ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်သောဖခင်ကို မေတ္တာမရှိကြပါ။ ပို၍ဆိုးသည်မှာ မိခင်ဖြစ်သူ၏မျက်ရည်များကို အစဉ်မြင်တွေ့နေရသောကြောင့် ဖခင်အားစိတ်နာကြပါသည်။

ပေါ့ပေါ့နေ၊ပေါ့ပေါ့စားသော ဦးတင်အောင်၊ လက်ကြောမတင်းဘဲတစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်သောဦးတင်အောင်၊ မိသားစုကို တာဝန်မဲ့သောဦးတင်အောင် သူ့အတွက်ငွေမရှိလည်းကိစ္စမရှိပါ။ မြေရှိလျှင် ငွေရှိသည်ဖြစ်သည်။ ဖခင်ဖြစ်သူထားခဲ့သောမြေများအား ခွဲစိတ်ပြီး ရောင်းလေသည်။ မြေရောင်းလိုက်၊ သုံးလိုက်၊ ကုန်သွားလျှင် မြေထပ်ရောင်းလိုက်ဖြင့် သံသရာလည်နေတော့သည်။ ဇနီးနှင့် သားသမီးတို့မှ မရောင်းပါရန် တောင်းပန်လျှင်လည်းဂရုမစိုက်ပါ။

သူကရုစိုက်သည်မှာ ကောင်းကောင်းနေ၊ ကောင်းကောင်းစား၊ ကောင်းကောင်းဝတ်ရေးပင်။ မြေရောင်းလာသည်မှာ နောက်ဆုံး နေသည့်အိမ်နှင့်မြေအားရောင်းရန်သာ ကျန်တော့သည်။

အိမ်နှင့်မြေအားရောင်းရန်ကြိုးစားသည့်အခါ အားလုံးကဝိုင်း၍ ကန့်ကွက်ကြပါသည်။ နေစရာပင်မရှိ အိုးမဲ့အိမ်မဲ့ဖြစ်မည်စိုးရိမ်၍ ဖြစ်သည်။ ဦးတင်အောင်ကလက်မခံပါ။ ထိုသို့ဖြင့်အသက် ၅၆နှစ် တွင်ဦးတင်အောင်အိမ်ထောင်ကွဲလေသည်။ နှစ်ပေါင်း ၃၀ခန့်ပေါင်း လာသော ဇနီး၊ နားလည်မှုရှိသောဇနီးသည်အား ငွေကြေးမျက်နှာ တစ်ခုတည်းဖြင့် ကွာရှင်းလေသည်။ ဦးတင်အောင်ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရလိုက် သည့်အပိုင်းအားရောင်းချ၍ သူငယ်ချင်းအိမ်သို့ဆင်းသွားလေသည်။ သားသမီးလေးယောက်နှင့်ဇနီးသည်မှာလည်း ခြံကျယ်ဝင်းကျယ်မှ တိုက်ခန်းသို့ပြောင်းနေရသည်။

သားသမီးများမှာလိမ္မာရေးခြားရှိသောကြောင့် ကိုယ့်အား ကိုယ်ကိုးကာအလုပ်လုပ်ကြသည်။ မိခင်အားရှာဖွေကျွေးမွေးကြ ပါသည်။ မိသားစုပြိုကွဲစေသောဖခင်အား မျက်နှာပင်မကြည့်ချင်ပါ။ သားသမီးတို့အတွက် လုံးဝထည့်မစဉ်းစားသော ဦးတင်အောင်မှာ မူပျော်၍ ကောင်းတုန်းပင်။ ရလိုက်သည့်ငွေက မကုန်သေး၍ သောက်သောက်စားစားလွှမ်းမိုးသားပင်ဖြစ်နေပါသည်။ ဇနီးသားသမီး အားတစ်ခါမှပင် လာမတွေ့ပါချေ။ ဇနီးသားသမီးတို့ကလည်း ဦးတင်အောင်ဘယ်မှာနေမှန်းပင်မသိပါ။ လိုက်လည်းမရှာပါ။ သား သမီးများကိုမွေးပြီး တာဝန်မယူသောဖခင်ကိုမည်သူကမေတ္တာရှိပါ မည်လဲ။

ဦးတင်အောင်၏သားသမီးများမှာ အိမ်ထောင်ကျကုန်ပါ သည်။ ဇနီးသည်မှာ ဘာသာရေး၊ သာသနာရေးအတွက်သာ အချိန်ပေးတော့သည်။ ယောဂီဝတ်ဖြင့်ပင်နေပါသည်။ သီလရှင် ကျောင်းတွင်သာနေတော့သည်။ ဥပုသ်သီတင်းဆောက်တည်ခြင်း

တရားဘာဝနာပွားများခြင်းတို့ဖြင့်သာ အချိန်ကုန်နေတော့သည်။ ဦးတင်အောင်အားသတိပင်မရတော့ပါ။ အိမ်ထောင်ကျချိန်မှစ၍ အနှစ် ၃၀ ဒုက္ခပေါင်းစုံကို ခံစားခဲ့ရသည့်အတွက် လူ့လောကကို ကြောက်ရွံ့နေပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ယခုမှပင် အေးချမ်းစွာ နေရတော့သည်။

လောကကြီး၏ အလှည့်အပြောင်းသည်အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလှပါသည်။ ရွှေစွန်းကိုက်၍မွေးလာသော ဦးတင်အောင်၊ တစ်ဦးတည်းသောသားဦးတင်အောင် အိမ်ကြီးခြံကျယ်ဖြင့် နေထိုင်ကြီးပြင်းခဲ့ရသော ဦးတင်အောင်၊ အနုပညာသမား ဦးတင်အောင်၊ သူ၏ နောက်ဆုံးခရီးသည် ကြေကွဲဖွယ်ကောင်းပါသည်။ အရက်သောက်လိုက် သုံးလိုက်ဖြုန်းလိုက်ဖြင့် ဘဝအား ပျော်သလို ကျော်ဖြတ်ခဲ့သည်။ သုံးစရာ ဖြုန်းစရာငွေကုန်ချိန်တွင် မိသားစုလည်း မရှိ၊ ပစ္စည်းဥစ္စာလည်းမရှိ၊ နေစရာလည်းမရှိ၊ မိတ်ဆွေဆိုသူများ ကလည်း မရှိတော့ပေ။ အိပ်စရာမရှိ၍ သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေများအိပ်လိုက်အိပ်သော်လည်း ယာယီသာ အဆင်ပြေသည်။

ဇနီးမှာလည်း တရားဘောင်ဝင်သွားသည်။ သားသမီးများကိုလည်း မျက်နှာမပြဝံ့ပါ။ မိမိပေးနိုင်၊ ကျွေးနိုင်၊ ကြည့်နိုင်၊ တာဝန်ယူနိုင်ချိန်တွင် တာဝန်မယူ လျှစ်လျူရှုခဲ့မိသည်။ ယခုအချိန်တွင် မိမိကို မည်သူမှ မလိုလားတော့သည်ကို ကောင်းစွာ နားလည်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း အချိန်ကား နှောင်းခဲ့လေပြီ။ ပျော်ရွှင်စရာမိသားစုဘဝကို ပြန်လည်မရနိုင်တော့ပေ။ ဦးတင်အောင်၏ အသက်လည်း ဇိဋ္ဌကျော်ချေပြီ။ ယခုမူ ရပ်ကွက်မှ စောင့်ရှောက်ထားကြပါသည်။ ရပ်ကွက်မီးကင်းတဲတွင် ညအိပ်ပါသည်။ သနားကြင်နာတတ်သူများက ထမင်းဟင်းထုပ်များပေးလျှင် စားရပါသည်။ ဝတ်စရာ အဝတ်ဟောင်း ကလေးများပေးကြပါသည်။ မုန့်တို မုန့်စများ ငွေစကြေးစလေးများ ပေးကြပါသည်။

ဦးတင်အောင်သည် သားသမီးများနှင့် ဝေးကွာလှသော မြို့စွန်မြို့ဖျားတွင် မထင်မရှားရှိနေသည်ကို သားသမီးများသိလျှင် မည်ကဲ့သို့ ဆုံးဖြတ်မည်ကို ကျွန်မအလွန်သိလိုပါသည်။ ကျွန်မတို့ ငယ်စဉ်က မြန်မာဖတ်စာတွင် သင်ကြားခဲ့ရသည့် ကုဋေရှစ်ဆယ် သူဌေးသားကို သတိရမိပါသည်။ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်သည်ကိစ္စကို မလုပ်ခဲ့လျှင်၊ မိမိတာဝန်ယူနိုင်ချိန်တွင် တာဝန်မကျေခဲ့လျှင်၊ မိမိကိုလည်း တာဝန်ခံမည်သူမရှိခြင်းမှာ တရားမျှတပါသည်။ လောကကြီး၏ အညမည သဘောတရားမှာ အံ့ဩစရာပင်။

သားသမီးတို့အား တာဝန်မယူသူအား သားသမီးတို့က လည်း တူသော အကျိုးကိုသာ ပေးပါသည်။ သားသမီးတို့အား တာဝန်အလွန်ကျေခဲ့သော ဦးထွန်းဆိုင်ကဲ့သို့သူများမှာလည်း တူသော အကျိုးခံစားရပုံမှာ အားကျကျေနပ်စရာပင်ဖြစ်သည်။ သားသမီးကို ယုံလျှင် စုံလုံးကန်းသည်ဟု ဆိုသူများအား သားသမီးကိုယုံ၍ ဘဝတွင် ကောင်းမွန်စွာ နေထိုင်ခွင့်ရသည်ကို ယုံကြည်လက်ခံစေခဲ့ လေသည်။

ဦးထွန်းဆိုင်

ဦးထွန်းဆိုင်မှာ သာမန်ဝန်ထမ်းလေးဖြစ်သည်။ အသက် ၂၀ကျော်တွင် အိမ်ထောင်ကျခဲ့သည်။ တစ်ဦးတည်းသော သားဖြစ်သော ဦးထွန်းဆိုင်မှာ ပြောင်းသမျှနယ်သို့ မိဘများကို ခေါ်သွားလေ့ရှိသည်။ မိခင်ဖြစ်သူက အတိုးပေးသည် အလုပ် လုပ်သကဲ့သို့ ဖခင်မှာ လျှပ်စစ်ပစ္စည်းများ ပြုပြင်သည့် အလုပ်ကို လုပ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဦးထွန်းဆိုင်တို့မိသားစုမှာ စီးပွားရေးအရ ကျပ်ကျပ်တည်းတည်းမရှိပါ။ စိစစ်စစ်သုံးစွဲ၍လည်း ဦးထွန်းဆိုင်တို့ မိသားစုမှာ လောက်လောက်ငင ရှိပါသည်။ ဦးထွန်းဆိုင်အိမ်ထောင် ကျသောအခါ ဇနီးဖြစ်သူမှာ ကုန်စုံဆိုင်လေး ဖွင့်၍ ရောင်းပါသည်။

ရိုးရိုးကျင့်မြင့်မြင့်ကြသော ဦးထွန်းဆိုင်တို့မိသားစုမှာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ချစ်ချစ်ခင်ခင်ရှိကြသကဲ့သို့ လေးစားမှု၊ ရိုသေမှု လည်းရှိကြလေသည်။ ဦးထွန်းဆိုင်သည် သားသမီးငါးဦးထွန်းကား ခဲ့ပါသည်။ သားနှစ်ဦးနှင့်သမီးသုံးဦးဖြစ်ပါသည်။ သားသမီးများအား ပညာတတ်ဖြစ်စေရန် ပြုစုပျိုးထောင်ရသည်မှာ အထူးပင်ခက်ခဲလှ ပါသည်။ ဦးထွန်းဆိုင်မှာ သာမန်ဝန်ထမ်းဖြစ်သကဲ့သို့ ဇနီးသည်၏ ကုန်စုံဆိုင်မှာလည်း သာမန်မျှသာဖြစ်သည်။ ဖခင်ထံမှလျှပ်စစ်ပစ္စည်း ပြုပြင်သည့် ပညာအားသင်ယူထားသည့်အတွက် လျှပ်စစ်ပစ္စည်းများ လိုက်လံပြုပြင်ခြင်း၊ တပ်ဆင်ခြင်းများပါ လုပ်ပါသည်။ ရုံးချိန်ပြင်ပနှင့် ရုံးပိတ်ရက်များတွင် ထိုအလုပ်များလုပ်သည့်အတွက် ဝင်ငွေတစ်ခု တိုးလာပါသည်။

ထိုကဲ့သို့ကြိုးစား၍ အလုပ်လုပ်ကာ သားသမီးများအား ပညာတတ်များဖြစ်စေရန် ပြုစုပျိုးထောင်းခဲ့ပါသည်။ ပညာတတ်မှ လူရာဝင်မည်ဟူသော အသိကြောင့်ပညာရေးကို ဂရုစိုက်ပေးခဲ့သည်။ သားသမီးများကြီးလာသောအခါ သားများအား လျှပ်စစ်ပြုပြင်သည့် အလုပ်ကိုလည်းကောင်း၊ သားသမီးများအား မိခင်၏ ကုန်စုံဆိုင်တွင် လည်းကောင်း ကူညီလုပ်ကိုင်စေသည်။ အသက်ဆယ်သုံးနှစ် ကျော်သည့်ကလေးများ မိဘနှင့်အတူတူ အလုပ်လုပ်ရင်း ကျောင်း တက်ရသည်။ ထို့အတွက်လည်း သားသမီးတို့မှာ လက်ကြောတင်း၍ အလုပ်မြင်တတ်သော ကလေးများဖြစ်လာပါသည်။ မိဘနှင့် ဆိုးတူကောင်းဖက် အတူတကွရှိသည့် ကလေးများဖြစ်လာသည်။ အတ္တကြီးခြင်း၊ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ခြင်း၊ လက်ကြောမတင်းခြင်းတို့ အလျဉ်းမရှိသော သားကောင်း သမီးလိမ္မာများပင်ဖြစ်ပါသည်။

ဦးထွန်းဆိုင်၏ သားသမီးတို့မှာ စီးပွားလာဘ် မြင်တတ်ပါ သည်။ လုပ်သင့်သည့်အလုပ်ကိုလည်း လုပ်တတ်သောကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အမည်ကောင်းဖြင့် ထင်ရှားလေသည်။ သားနှစ်ဦး

ဆယ်တန်းအောင်ပြီး ဖခင်အား အရေးဆိုလာလေသည်။ လျှပ်စစ်ပစ္စည်းဆိုင်ဖွင့်လိုပါသည်ဟု တောင်းဆိုပါသည်။ ဦးထွန်းဆိုင်စဉ်းစားရလေပြီ။ သူ့တွင် ထိုမျှများပြားသော ရင်းနှီးမြှုပ်နှံနိုင်မှုမရှိပါ။ အရင်းထုတ်ပေးနိုင်သည့် မိတ်ဆွေများတော့ ရှိပါသည်။ မတော်တဆများ သားတို့လုပ်ငန်း မအောင်မြင်ခဲ့သော် ယူထားသည့် ငွေများပြန်ပေးနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ ထိုသို့ ပြန်မပေးနိုင်မည်ကို ဦးထွန်းဆိုင် အလွန်စိုးရိမ်သည်။

တစ်သက်လုံး ရိုးရိုးကျင့်မြင့်မြင့်ကြခဲ့သည်။ သမာအာဇီဝကျစွာ ရှာဖွေခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အများ၏ လေးစားခြင်းကို ခံခဲ့ရသည်။ ယုံကြည်မှုကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရခဲ့သည်။ ယခုမူ သားတို့က တောင်းဆိုလေပြီ။ မိမိဘာလုပ်ရမည်နည်း။ ဦးထွန်းဆိုင် အပြန်ပြန် အလှန်လှန် စဉ်းစားသည်။ မိဘတို့ ဝတ္တရားအရ “ပေးဝေနှီးရင်း” ဆိုသည်ကို သဘောပေါက်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ခိုင်မာသော ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။ မိတ်ဆွေထံမှ ငွေချေးပေးမည်။ အကြောင်းအားလျော်စွာ ပြန်မဆပ်နိုင်ပါက ယခုနေထိုင်သည့် အိမ်နှင့်ခြံအားရောင်းချ၍ အကြွေးဆပ်မည်ဟု တွေးထားပါသည်။

ထို့ကြောင့်လည်းငွေချေးနိုင်သည့် မိတ်ဆွေအား သွားရောက် တွေ့ဆုံပါသည်။ ငွေချေးလိုကြောင်းနှင့် ပြန်ဆပ်ရန်ခက်ခဲပါက အိမ်နှင့်ခြံအား ရောင်းချ၍ ဆပ်ပါမည့်အကြောင်း ပြောပါသည်။ ဦးထွန်းဆိုင်၏ စိတ်ထားမှန်ကန်မှုသည် အပေါင်ပစ္စည်းသာ ဖြစ်သည်။ ဦးထွန်းဆိုင်အားယုံကြည်၍ ငွေချေးပေးပါသည်။ ဦးထွန်းဆိုင်မှာ သားများအား ဆိုင်ဖွင့်ပြီးသည်အထိ အစအဆုံးကူညီပါသည်။ ရုံးချိန်ပြင်ပတွင် ဆိုင်ထိုင်ပေးပါသည်။ သားတို့မှာ တက္ကသိုလ် တက်ရင်း အလုပ်လုပ်ရသည့်အတွက် ပင်ပန်းပါသော်လည်း ကြိုးစားကြပါသည်။ သားနှစ်ယောက်က တစ်ယောက်တစ်လှည့် ဆိုင်ထိုင်သည်။

လျှပ်စစ်ပစ္စည်းနှင့် ပြင်ဆိုင်ကွဲထား၍ အလုပ်များ တဖွဲဖွဲ ဝင်လာပါသည်။ နဂိုက နာမည်ကောင်းရှိသူများဖြစ်သည့် အလျောက် လက်မလည်အောင်ပင် အလုပ်လုပ်ရပါသည်။ သားအဖ သုံးဦး၏ လုပ်အားဖြင့် တည်ဆောက်ထားသော လျှပ်စစ်ပစ္စည်းနှင့် ပြင်ဆိုင် ကလေးမှာ နာမည်ကောင်းဖြင့် ထင်ရှားလေသည်။ ကြွေးမြီများအား တဖြည်းဖြည်းဆပ်ခဲ့ရာ ကြွေးမြီကင်းပြီး ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းလေးပင် ဖြစ်သွားပါသည်။

သားနှင့်သမီးတို့အား တစ်ဦးပြီးတစ်ဦး အိမ်ထောင်ချပေး သည်။ သမီးများကို ကုန်စုံဆိုင်တစ်ဆိုင်စီ ဖွင့်ပေးသကဲ့သို့ သားများကို လျှပ်စစ်ပစ္စည်းဆိုင်တစ်ဆိုင်ကျစီ ဖွင့်ပေးခဲ့သည်။ အတူနေသားနှင့်သမီး၏ အလုပ်များကို ကူလုပ်ပေးသကဲ့သို့ အိမ်ခွဲ၍ နေသော သားသမီးတို့အားလည်း လိုအပ်လျှင်လိုအပ်သကဲ့သို့ ကူလုပ်ပေးသည်။ အိမ်စောင့်ပေးသည်မှအစ အရာရာအားလုံး လိုအပ်သည် များကို ကူညီပေးပါသည်။ ထို့ကြောင့် သားသမီးနှင့် သမက်၊ ချွေးမနှင့်မြေးများက အထူးချစ်ခင်ကြပါသည်။ အားလည်း ကိုးကြပါသည်။

ဦးထွန်းဆိုင် အသက်၆၀ပြည့်ချိန်တွင် ပင်စင်ယူလိုက် ပါသည်။ ဇနီးသည်နှင့်တိုင်ပင်၍ ဘာသာရေးဖက်သို့ စတင်ခြေချ ပါသည်။ တရားစခန်းဝင်ခြင်း၊ ဘာသာရေးဆိုင်ရာ ကိစ္စများ ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဘာသာရေးဆိုင်ရာ သင်တန်းများတက်ရောက်ခြင်း၊ စာအုပ်စာတမ်းများ ဖတ်ရှုခြင်းတို့ဖြင့် မိရိုးဖလာ ဗုဒ္ဓဘာသာမှ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်အစစ်ဖြစ်စေရန် တစ်ဆင့်တက်၍ ကြိုးစားလေသည်။ ထိုကာလများတွင် သားသမီးတို့အား တတ်နိုင်သည့်ဘက်မှ ကူညီပေး နေသည်။ ဦးထွန်းဆိုင်၏ အတွေးများမှာ ဘာသာရေးနယ်ပယ်တွင် သာ တဝဲလည်လည် ဖြစ်နေသည်။ စိတ်မချရသေးသည့် သားသမီးများအား စိတ်ချရသည်အထိ ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးသည်။

အသက် ၆၅ နှစ်တွင် ဇနီးသည်အား ခွင့်တောင်း၍ သာသနာ့ဘောင်သို့ဝင်လေသည်။ ဇနီးသည်မှာလည်း ယောကီဝတ်ဖြင့် နေပါသည်။ သာသနာ့ဘောင်မဝင်မီ သားသမီးများ၊ သမက်၊ ချွေးမများအား သာသနာ့ဘောင်ဝင်မည့်အကြောင်း ပြောပါသည်။ သားသမီးတို့မှလည်း ခွင့်ပြုပါသည်။ ဦးထွန်းဆိုင်မှာ သာသနာ့ဘောင်တွင် အငြိမ်မနေပါ။ နယ်လှည့်၍ တရားဟောခြင်း၊ သာသနာပြုခြင်းများဖြင့် ပျော်မွေ့နေပါသည်။ သာသနာ့ဘောင်တွင် လိုအပ်သည့်နေရာ၊ လိုအပ်သည့်ပုံစံဖြင့်ကြိုးစားပါသည်။

သားသမီးများအား မေတ္တာထားရန် လိုသည့် အခါ မေတ္တာအပြည့်ထားသကဲ့သို့ သာသနာ့ဘောင်ဝင်ချိန်တွင်လည်း ဘာသာရေး၊ သာသနာရေးကိုသာ အာရုံစိုက်တော့သည်။ တခြား မည်သူ့ကိုမှ အာရုံမရှိတော့ချေ။ ယခုဦးထွန်းဆိုင်အသက် ၈၀ ကျော် ပါပြီ။ ဘဝ၏နေဝင်ချိန်ရောက်သော်လည်း သာသနာ့အရိပ်အောက် တွင်အေးချမ်းစွာနေထိုင်လျက်ရှိပါသည်။

ဦးထွန်းဆိုင်ကဲ့သို့ သားသမီးများအား မိမိဂုဏ်သိက္ခာနှင့် ရင်း၍ ပြောတောင်မြှောက်ပေးသော ဖခင်များရှိသကဲ့သို့ ဦးအောင်သန်း ကဲ့သို့ သားသမီးများအား ရန်သူပမာ ဆက်ဆံတတ်သည့် ဖခင်များ လည်းမြောက်များစွာရှိမည်မှာမလွဲပါ။ သို့သော်လည်း သားသမီးများ အားနွေးထွေးကြင်နာစွာ ဆက်ဆံတတ်သည့် ဖခင်တို့၏ အနာဂတ် နှင့်သားသမီးတို့အား ရန်သူပမာဆက်ဆံသည့် ဖခင်တို့၏ အနာဂတ် မတူပါချေ။ ထို့ကြောင့်လည်း ဦးထွန်းဆိုင်နှင့် ဦးအောင်သန်းတို့၏ အနာဂတ်မတူညီကြပါ။

ဦးအောင်သန်း

ဦးအောင်သန်းမှာ ဂုဏ်သရေရှိမိဘတို့မှ မွေးဖွားလာခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ သူ့တွင်အစစ်မနှစ်ယောက်ရှိပါသည်။ သမီးနှစ်ယောက်

မွေးပြီးမှ ဦးအောင်သန်းကိုမွေးခဲ့၍ မိဘတို့မှ အထူးချစ်ခင်ကြပါသည်။ အစ်မနှစ်ယောက်အတွက် တစ်ဦးတည်းသောမောင်လေးဖြစ်သည် ဦးအောင်သန်းသည် ဆိုးချင်သလောက်ဆိုးခွင့် လိုင်စင်ရထားလေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဦးအောင်သန်းမှာ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်၍ အတ္တကြီးလေသည်။ အားလုံးမှ အလိုလိုက်၍ ချစ်ခင်သည့်အတွက် ဦးအောင်သန်းမှာ မိမိကိုယ်ကိုအလွန်အထင်ကြီးသည်။ မိမိအတွက်ဆို လျှင်အရာရာအားလုံးမှာ ရေကန်အသင့်ကြာအသင့်ဟုပင် ခံယူထားလေသည်။

ဦးအောင်သန်းမှာ ဉာဏ်ပညာရှိပြီး အမှန်တကယ်ပင် ပညာရေးမှာ ထူးချွန်သည်။ ဦးအောင်သန်း မာန်တက်လျှင် တက်စရာပင်။ ငွေကြေးလည်းရှိ၊ ရုပ်ရည်ရှုပကာလည်းချောမော၊ ပညာလည်းတတ်သည်အတွက် သူလိုလူ ဖေ့မှာမရှိဟု ယူဆထားလေသည်။ အသက် ၂၅နှစ်ကျော်ချိန်တွင် မိဘတို့က ထိုက်သင့်သည့် အမျိုးကောင်းသမီးနှင့် အိမ်ထောင်ချပေးလေသည်။ လိမ္မာရေးခြားရှိသော ပညာတတ်၍မျိုးရိုးကောင်းသော ထိုမိန်းကလေးသည်အထူးလှပလေသည်။ ဦးအောင်သန်းမှာ လှပငယ်ရွယ်သည့်ဇနီးသည်အား အထူးချစ်ခင်ပါသော်လည်း အတ္တအားမစွန့်နိုင်ပါ။

ထို့ကြောင့် ဦးအောင်သန်းမှာ ဇနီးသည်အား အလိုလိုက်သည်ဟူ၍ မရှိပါ။ ဇနီးအား ချစ်ခင်ပါသော်လည်း မိမိအတ္တအတွက် ထိန်းချုပ်ထားလေသည်။ ဦးအောင်သန်း၏ မိဘများမှာ ပြည့်စုံသူများဖြစ်သည့်အလျှောက် ဦးအောင်သန်းအား လုပ်ငန်းအမွေများပေးလေသည်။ ဦးအောင်သန်းမှာ ကုန်သည်လုပ်ငန်း၊ ပွဲရုံလုပ်ငန်းဖြင့် ချမ်းသာလာသည်။ သို့သော်လည်း ဇနီးသည် ရောင့်တက်မည် စိုးသောကြောင့် လုံးဝငွေမအပ်ချေ။ ထို့အတူ အလုပ်ကိုလည်း မလာရပါ။ ဦးအောင်သန်းလုပ်သည့်အလုပ်များကို ဇနီးဖြစ်သူမှ

သိသာသိသည်။ မည်သည့်ကိစ္စကိုမျှ ဝင်ရောက်ပြောဆိုခွင့် အကြံပေးခွင့်မရှိပါ။ အလုပ်အကြောင်းလည်း ကဃနဏမသိစေပါ။

ဦးအောင်သန်းမှာ စီးပွားဖြစ်လာရာ နိုင်ငံရပ်ခြားနှင့် ကုန်သွယ်နိုင်သည်အထိ အောင်မြင်လာပါသည်။ စီးပွားတက်သထက် တက်လာကာ ချမ်းသာလာပါသည်။ သားသမီးများလည်း ပွားစည်းလာရာ သားသမီးလေးဦး ရလာသည်။ သားသမီးတို့မှာ အပြိုင်အရိုင်းကြီးလာကြပါသည်။ သားသမီးတို့မွေးသည့်အခါတွင် ဦးအောင်သန်း၏ ငုတ်လျှိုးနေသော စိတ်ထားများ ပေါ်လာလေသည်။ နဂိုအတ္တကြီးသော ဦးအောင်သန်းသည် သူသာလျှင် တစ်အိမ်လုံး၏ အရေးပေးခံရသူဖြစ်လိုသည်။ အားလုံးက ဝိုင်းချစ်ခံရသူ၊ အားလုံးမှ အရေးပေးဆက်ဆံခြင်းခံရသူဖြစ်လိုသည်။ သားသမီးများ မွေးလာသောအခါ ထိုစိတ်ထားက ဒုက္ခပေးလေသည်။

လိမ္မာရေးခြားရှိသော သားသမီးများက အလွန်ပင် ချစ်စရာကောင်းသည်။ မိခင်မှ ကောင်းမွန်စွာ ဆုံးမထားသောကြောင့် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ပါသည်။ ထိုသို့လိမ္မာသော ကလေးများမှာ ပညာလည်း ထူးချွန်ကြသည်။ ဦးအောင်သန်းမှာ ချမ်းသာပြည့်စုံပါသော်လည်း သားသမီးများအား ဝံ့ပိုးပေးရာတွင် အားနည်းလေသည်။ သာမန်ကျောင်းသွား၊ ကျူရှင်တက်ကိုသာ ဖန်တီးပေးနိုင်၍ အင်္ဂလိပ်စာကဲ့သို့ စနစ်တကျ သီးသန့်သင်ယူရန်လိုသော ပညာများအား ကြပ်မတ်မပေးခဲ့ပါ။ နည်းပြကောင်းကောင်းဖြင့် သင်ကြားလေ့ကျင့်ပေးခြင်းမျိုး မရှိပါ။ သားသမီးတို့မှာ မိမိအသိစိတ်ဖြင့်သာ စာဖတ်ရသည်။ ပြုစုပျိုးထောင်မှု အားနည်းလေသည်။

ထို့ကြောင့် သားသမီးတို့မှာ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း တက္ကသိုလ်များသို့ တက်ရောက်ရန် အမှတ်မမီကြရှာပါ။ အမှတ်ကလေးများ မမီမကမ်းဖြင့် သာမန်ဝိဇ္ဇာ သိပ္ပံတက္ကသိုလ်သို့သာ တက်ရောက်ခဲ့ရပါသည်။ သားသမီးများ ဘွဲ့အသီးသီးရသွားကြ

ချိန်တွင် လုပ်ငန်းခွင်သို့ ဝင်ရောက်လာကြသည်။ ဦးအောင်သန်း မှာသားသမီးများအား ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် မြေတောင်မြှောက် မပေးပါ။ ဦးအောင်သန်း၏ လုပ်ငန်းတွင် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်သော သားသမီးများကို စနစ်တကျ သင်ပြပေးခြင်းမျိုးမရှိပါ။ သားသမီးတို့မှ မိမိဖာသာ ကြိုးစားသင်ယူကြရသဖြင့် သိသင့်သလောက် တတ်သင့် သလောက်မသိမတတ်ကြပါ။ ခိုင်းတာလုပ်သည့် အဆင့်တွင်သာ သားသမီးများကို ထားလေသည်။ သားသမီးတို့မှာ စိတ်တိုင်းကျ ကြိုးစားခွင့်မရှိကြပါ။

မိဘလက်ငုတ်လက်ရင်း အလုပ်အားမလုပ်ဘဲ တခြား အလုပ်လုပ်မည့်သားသမီးများကိုမတားပါ။ သို့သော်လည်းအရင်း အနီးထုတ်မပေးပါ။ မိမိဖာသာအောက်ခြေမှစ၍ ကြိုးစားစေပါသည်။ အလုပ်အောင်မြင်ရန်မှာလုပ်အားအရင်းအနှီးနှင့် ငွေကြေးအရင်းအနှီး လိုပါသည်။ ငွေကြေးအရင်းအနှီးမရှိသည့်အတွက် အလုပ်မြင်ပါ သော်လည်းမလုပ်နိုင်ပါ။ မိမိမြင်သည့်အလုပ်ဖြင့် သူများချမ်းသာ သွားသည်ကိုမြင်ရသည့်အခါ ကလေးများမှာ စိတ်နာလာပါသည်။ မိဘက ချမ်းသာသော်လည်း လုံးဝထူထောင်မပေးသဖြင့် အောင်မြင် သင့်သလောက် မအောင်မြင်ပါ။ မိဘတို့၏ အသိမိတ်ဆွေများထံမှ ချေးငှားပါသော်လည်း လူချမ်းသာ၏ သားသမီးများဖြစ်သဖြင့် မည်သူမျှ ချေးငှားမည့်သူမရှိပါ။

ဖခင်ဖြစ်သူမှလည်း ထုတ်မပေး။ ဖခင်အရှိန်ဖြင့် ချေးငှားနိုင် သည့် သူများကလည်း မပေးပါ။ အမျိုးများမှာလည်း ဖခင်မှ အာမခံပေးလျှင် ချေးပေးမည့်သူအပြည့်ပင်။ သို့သော်လည်း ဖခင်ဖြစ်သူက မည်သူ့ကိုမှ အာမခံပေးသည် မရှိပါ။ မိမိအစွမ်း 37၈နှင့်သာ ချမ်းသာရန် ကြိုးစားပါဟုဆိုသဖြင့် ကလေးများမှာ တာမှမတတ်နိုင်ကြပါ။ ဦးအောင်သန်းက ကိုယ်တိုင်သာ မိဘ၏ ပံ့ပိုးမှုဖြင့် ချမ်းသာလာရသည်။ သားသမီးများ ချမ်းသာရန် ပံ့ပိုး

ရမည်ကိုတော့ မေ့ချင်ယောင်ဆောင်နေလေသည်။ ဦးအောင်သန်း၏ လုပ်ငန်းအား ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်သည့် သားသမီးတို့မှာလည်း တဒုက္ခပင်။ လုံးဝလုပ်ပိုင်ခွင့် မပေးထားပါ။

မည်သည့်ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုမှ ချမှတ်ခွင့်မရှိပါ။ ဦးအောင်သန်း မှလွဲ၍ မည်သူဆုံးဖြတ်ချက်မှ အတည်မဖြစ်ပါ။ လုပ်ပိုင်ခွင့်၊ ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့်မရှိသည့်အတွက် သားသမီးတို့မှာ ထားရာနေ၊ စေရာသွား၊ ခိုင်းတာလုပ်သည့်သူများသာဖြစ်ကြသည်။ နိုင်ငံရပ်ခြားသို့စွန့်စားထွက်သွားသည့် သားသမီးတို့မှာလည်း မိခင်ကိုသာ အဆက်အသွယ်လုပ်သည်။ ဖခင်ကိုဖုန်းပင်မဆက်ချေ။ ဖခင်၏အတ္ထုကြီးမှုကို နာကျည်းကာ မိမိခြေထောက်ပေါ် ရပ်နိုင်မှပြန်လာမည်ဟု ကြွေးကြော်ထားကြသည်။

ဦးအောင်သန်းမှာ မိမိအရိပ်အောက်တွင်သာ ခိုင်းရာလုပ်၊ ထားရာနေ၊ စေရာသွားစေလိုသည်။ သားသမီးတို့က မိမိထက် ပိုစွမ်းမည်ကိုမလိုလားပါ။ မိမိကို ကျော်တက်မည်ကို မလိုလားပါ။ မိမိဩဇာသာ တည်လိုသည်။ တောက်မဲ့မီးခဲတရဲရဲပမာရှိသည့် သားသမီးများကို မီးခဲပြာဖုံးဘဝသို့ ရောက်စေရန် တွန်းအားပေးလေသည်။ တစ်ပါးသူအပေါ်တွင်သဒ္ဓါသည်။ ပေးသည်။ ကမ်းသည်။ သားသမီးတို့အတွက်မူ လုံးဝမပေးပါ။ ဦးအောင်သန်း၏ ဇနီးမှာလည်း မည်သည့်ဩဇာမျှ မရှိသဖြင့် ဘာမှမကူညီနိုင်ပါ။ ဦးအောင်သန်းမှာ ငွေကြေးချမ်းသာသော်လည်း စိတ်ဓာတ်ညံ့ဖျင်းဆင်းရဲလေသည်။

ဦးအောင်သန်းမှာ အသက် ၆၅နှစ်ကျော်လာသော်လည်း နေ့စဉ်အလုပ်သွားရလေသည်။ တစ်ရက်တလေပင် နားရန် အခွင့်အရေးမရပါ။ အလုပ်များမှာလည်း ဦးအောင်သန်း၏ မှန်ကန်သော ဆုံးဖြတ်ချက်များကြောင့် အမြတ်အစွန်းတို့ ရလေသည်။ တခြားတစ်စုံတစ်ဦးက ဆုံးဖြတ်လျှင် အတွေ့အကြုံမရှိသည့်အတွက်

အရှုံးတို့နှင့် ရင်ဆိုင်ရလေသည်။ ဦးအောင်သန်းမှာ ဆီကျိတ်
 ရောဂါကြောင့် ဆေးရုံတစ်ပတ်ခန့် တက်ရပါသည်။ ထိုတစ်ပတ်ခန့်
 အလုပ်မသွားနိုင်ချိန်တွင် ငွေကြေးများစွာ ဆုံးရှုံးရပါသည်။ မဝယ်
 သင့်သည့်ကုန်များကို ဝယ်ယူမိခြင်း၊ အမှန်တကယ် ပြတ်စွန်းမည်
 ကုန်များကိုမဝယ်မိခြင်း၊ ငွေကြေးများ ထိန်းချုပ်နိုင်မှု အဆင်မပြေ
 ခြင်းတို့ကြောင့် များစွာဆုံးရှုံးခဲ့ရပါသည်။

အလုပ်နှင့်ပတ်သက်၍ တွေ့ဆုံဆွေးနွေးမှုများကိုလည်း
 ကိုယ်တိုင်သာ လုပ်ရသည်။ စီမံခန့်ခွဲလျှင်လည်း မိမိပင် လုပ်ငန်း
 လည်ပတ်စေရန် ကြိုးစားရသူမှာလည်း မိမိပင်။ အောက်ခြေကိစ္စ
 ဆုံးဖြတ်ချက်ချသည်မှ ဟိုးထိပ်ဆုံးအထိ ဦးအောင်သန်း၏ တာဝန်
 ပင်။ အသက်ငယ်ရွယ်စဉ်က လုပ်နိုင်ကိုင်နိုင်ခံနိုင်ရည်ရှိပါ သော်
 လည်း အသက်အရွယ်ကြီးရင့်လာသည်နှင့်အမျှ ခံနိုင်ရည်ကျဆင်း
 လာပါသည်။ သို့သော်လည်းကိုယ်ခွဲမရှိ၊ တာဝန်ခံမည့်သူမရှိ၊ စီမံပေး
 နိုင်သူမရှိသောကြောင့် နေကောင်းကောင်း မကောင်းကောင်း အလုပ်
 သွားရပါသည်။ နံနက်အိပ်ရာမှ မထချင်လည်းထရသည်။ နေ့လည်
 နေ့ခင်းနားချင်ပါသော်လည်း နားခွင့်မကြံ့ပါ။

မိမိအတ္တနှင့် ယှဉ်၍ သားသမီးတို့အား ဦးကျိုးစေရန်
 လုပ်ဆောင်ခဲ့မှု၏ နောက်ဆက်တွဲ ဆိုးကျိုးများကို ခံစားရပါပြီ။
 ဘဝတွင် တရားဘာဝနာ လုပ်ရန်လည်း အချိန်မရှိ၊ သာရေးနာရေး
 သွားလာရန်လည်း အချိန်မရှိ၊ အပျော်ခရီးထွက်ရန်လည်း အချိန်မရှိ၊
 သက်တောင့်သက်သာ နားနေခွင့်လည်း မရှိချေ။ ဝန်ထမ်းများပင်
 အသက် ၆၀ပြည့်လျှင် ကိုယ်ပိုင်အချိန်များကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရသည်။
 အလုပ်မှ နားခွင့်ရသည်။ ဦးအောင်သန်းမှာ သာမန်အောက်ခြေ
 ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်လောက်မှ အခွင့်အရေးမရရှာပါ။ အလုပ်များကို
 မလုပ်နိုင်၍ ရပ်လိုက်သည့်နေ့တွင် လုပ်ငန်းရပ်သွားမည်နေ့ပင်
 ဖြစ်သည်။

အလုပ်အတွက် စိတ်ဖိစီးမှုများစွာဖြင့် ရပ်တည်နေရသော ဦးအောင်သန်းမှာ သွေးတိုးရောဂါ၊ ဆီးချိုရောဂါနှင့် နှလုံးရောဂါတို့၏ ဖိစီးနှိပ်စက်ခြင်းကို ခံနေရသူဖြစ်ပါသည်။ နံနက်မိုးလင်းသည်နှင့် ဆေးလက်တစ်ဆုတ်စာမျှ သောက်ရပါသည်။ အလုပ်သို့ရောက်သည့် အချိန်မှစ၍ ဦးနှောက်ခြောက်စရာကောင်းသော အလုပ်များကို တစ်ခုပြီးတစ်ခုလုပ်ရသည်။ ထမင်းစားချိန်ပင် မမှန်ပါ။ ဒေါသတကြီး ဖြင့် အော်ရင်းဟစ်ရင်းနှင့် ညမိုးချုပ်သွားပါတော့သည်။ နံနက်လင်း လျှင်ဒေါသနှင့် အဆင်မပြေမှုများနှင့် နှိုးလာသည်။ ဆေးလက် တစ်ဆုတ်သောက်ရသည်။ အလုပ်သို့စိတ်ဖိစီးမှုများ ပင်ပန်း ခွမ်းနယ်မှုများဖြင့် သွားသည်။ ဒေါသတကြီးပြန်လာ၍ ဆူပူ သောင်းကျန်းရင်း မိုးချုပ်သွားလေသည်။

ယခုအသက် ၇၀ကျော်ပြီဖြစ်သော ဦးအောင်သန်းမှာ မှုဆိုးဖိုဖြစ်ပါသည်။ မည်သည့်သားသမီးကိုမှ မျက်နှာလွှဲအားကိုးခြင်း မရှိသူသာဖြစ်သည်။ ပင်ပန်းခွမ်းနယ်မှုများကြောင့် အိုမင်းနေပြီ ဖြစ်သည်။ မိမိအနာဂတ်ကို မိမိဖာသာဖန်တီးခဲ့သော ဦးအောင်သန်း မှာ သားသမီးများအား ဆူပူကြိမ်းမောင်းနေဆဲပင်။ မိမိအတ္တအတွက် ကြောင့်နောက်ဆုံးအချိန်အထိ နားနေခွင့်မရခဲ့သော အားကိုးရာ မရှိခဲ့သော ဦးအောင်သန်းမှာ အလွန်နေတတ်ထိုင်တတ် ခဲ့သော ဦးခင်ဇော်ကဲ့သို့ ကောင်းမွန်သော ကံကြမ္မာကို မရခဲ့ပေ။ ဦးခင်ဇော်မှာ တူသောအကျိုးခံစားခဲ့ရသူပင်။

ဦးခင်ဇော်

ဦးခင်ဇော်မှာ မိဘနှစ်ပါးအား အထူးသိတတ်သူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကြွေးဟောင်းဆပ်နိုင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ ကြွေးဟောင်းဆပ်နိုင် ခဲ့သော သားလိမ္မာကကြွေးသစ်ကိုလည်း ကောင်းမွန်စွာချနိုင်ခဲ့ သည်။ ထို့ကြောင့် ဦးခင်ဇော်မှာ အလွန်တတ်သိလိမ္မာသော သားသမီးများ

ကိုရခဲ၍ ကျေနပ်စရာကောင်းသောဘဝအား ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရသည်။ ဦးခင်ဇော်မှာ ပညာများစွာသင်ယူခွင့်မရခဲ့ပါ။ အသက် ၁၅ နှစ်အရွယ်တွင် ဖခင်နှင့်အတူဆိုင်ထွက်ခဲ့ရပါသည်။ မိဘများက အလွန်နွေးထွေးကြင်နာတတ်သူများဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဦးခင်ဇော်မှာ နွေးထွေးကြင်နာတတ်သူ၊ သိမ်မွေ့အေးဆေးသူ၊ စိတ်ကောင်းနုလုံးကောင်းရှိသူအဖြစ် ကြီးပြင်းခဲ့လေသည်။

ဦးခင်ဇော်၏မိဘများမှာ သားသမီးများစွာရှိပြီး စုပေါင်း၍ အရောင်းအဝယ်လုပ်ကြသည်။ စည်းလုံးညီညွတ်ကြသဖြင့် ထိုက်သင့်သည့်စီးပွားဥစ္စာကို ပိုင်ဆိုင်ကြသည်။ ဦးခင်ဇော်မှာ သားသမီးအားလုံးတွင် အထူးလိမ္မာသည်။ မိဘက မျက်နှာလွဲရသည်အထိ ကြိုးစားသည်။ မိဘများ၏ ကောင်းခြင်း၊ ဆိုးခြင်းကို အထူးနားလည်လေသည်။ ထို့ကြောင့် မိဘများက အထူးအားကိုးကြသည်။ အရွယ်ရောက်၍ အိမ်ထောင်ကျသော်လည်း မိဘတို့နှင့် အိုးမကွဲ၊ အိမ်မကွဲအတူနေသည်။ မိဘတို့နှင့် ဒိုးတူပေါင်ဖက် အလုပ်ဆက်လုပ်ခဲ့သည်။ ဦးခင်ဇော်သားသမီးသုံးဦးရပြီးချိန်တွင် ဦးခင်ဇော်၏ဖခင်မှာ လေဖြတ်၍ အိပ်ရာထဲလဲလေသည်။

ဦးခင်ဇော်မှာ တစ်အိမ်လုံး၏စီးပွားရေးကို တာဝန်ယူရသည်။ သားသမီးတို့မှာလည်း ငယ်ကြသေး၍ အလွန်ပင်ကသီရှာသည်။ သို့သော်လည်း ဖခင်အားမငြီးမငြူ ပြုစုသည်။ မိသားစုစီးပွားအား တောင့်တင်းခိုင်မာစေရန် ကြိုးစားခဲ့သည်။ ဖခင်ကြီးအား မ၊ရန်ရွှေ၊ရန်မှာလည်း ကျားကျားလျားလျား ယောက်ျားသားဟူ၍ ဦးခင်ဇော်သာ ရှိလေသည်။ ထို့ကြောင့် ဦးခင်ဇော်မှာ အနားရသည်ပင်မရှိချေ။ မိခင်ကြီးနှင့် ဇနီးသည်က တစ်ယောက်တစ်လှည့် ဆိုင်ကူထိုင်ပေးသည်။ ပစ္စည်းဝယ်သည်မှအစ ဆိုင်ခင်းကျင်းသည်အထိ တစ်ဦးတည်းသောယောက်ျားသားမှာ ဦးခင်ဇော်ဖြစ်သည်။

ဦးခင်ဇော်၏သားသမီးလေးများ အရွယ်ရောက်လာချိန်တွင်

မိဘအားပိုင်းဝန်းကူညီပေးတတ်သော သားသမီးများဖြစ်လာပါသည်။
 ဖခင်ကြီးက ကွယ်လွန်သွားသော်လည်း မိခင်ကြီးရှိနေသဖြင့် မိခင်
 ကြီးအား ကောင်းမွန်စွာ ပြုစုလုပ်ကျွေးပါသည်။ ဦးခင်ဇော်မှာ
 သားသမီးများကိုလည်း ဂရုစိုက်သကဲ့သို့ ဇနီးအားချစ်ခင်လေသည်။
 သာယာပျော်ရွှင်ဖွယ်ကောင်းသည် မိသားစုဘဝကလေးပင်ဖြစ်သည်။
 ဦးခင်ဇော်၏နားလည်တတ်မှု၊ ကြင်နာတတ်မှု၊ တရားမျှတမှု၊
 ကြိုးစားမှုများကြောင့် အလွန်မချမ်းသာသော်လည်း ကောင်းမွန်
 ပြေလည်စွာနေနိုင်သည်။ စိတ်ချမ်းသာသောဘဝကလေးသာ
 ဖြစ်ပါသည်။

ဦးခင်ဇော်မှာ အမြော်အမြင်ကြီးသူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်
 သားသမီးများအား ဆိုင်ထွက်သည့်အလုပ်တွင်သာ နှစ်မြှုပ်မနေစေ
 ရန် စီစဉ်ပေးလေသည်။ တက္ကသိုလ်မှ ဆရာမသမီးရှိသကဲ့သို့ စစ်ဗိုလ်
 သားလည်းရှိလေသည်။ သမီးတစ်ဦးမှာ ဆရာဝန်ဖြစ်သည်။ သား
 တစ်ဦးနှင့် သမီးတစ်ဦးမှာ ဦးခင်ဇော်နှင့်ဆိုင်အတူရောင်းသည်။ သို့
 သော်လည်း ထိုသားနှင့်သမီး၏အမည်နှင့် ကုန်ပစ္စည်းသပ်သပ်
 ရှိသည်။ ထိုကုန်ပစ္စည်းတို့၏အမြတ်အစွန်းမှာ သားနှင့်သမီးတို့
 ပိုင်သည့်ငွေများသာဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကိုယ်ပိုင်ဝင်ငွေရှိသော
 သားနှင့်သမီးမှာ အလုပ် လုပ်သည့်အတွက် အကျိုးခံစားမှုအပြည့်
 ပင်။

ဦးခင်ဇော်၏မိခင်မှာ ဦးခင်ဇော်အသက် ၅၀ ကျော်ချိန်တွင်
 ကွယ်လွန်သွားလေသည်။ ဦးခင်ဇော်၏ဇနီးမှာ ဦးခင်ဇော် အသက်
 ၅၅ နှစ်ကျော်ချိန်တွင် ကွယ်လွန်သွားသည်။ ဦးခင်ဇော်မှာ မုဆိုးဖို
 ဘဝတွင် အကောင်းဆုံး အပြေလည်ဆုံးနေထိုင်သည်။ သားသမီး
 တို့အား အတတ်နိုင်ဆုံးစောင့်ရှောက်သည်။ အဖေ၏တာဝန်အပြင်
 အမေ၏တာဝန်ကိုလည်း အတတ်နိုင်ဆုံးထမ်းရွက်သည်။ သားသမီး
 တို့၏ အားထားရာ၊ တိုင်ပင်ရာဖခင်ဖြစ်သည့်အပြင် အကြံဉာဏ်

ကောင်းများကိုလည်း ပေးနိုင်သူဖြစ်သည်။ သားသမီးတို့က ချစ်ခင်
လေးစားကြသည်။ ထို့အတူ ဖခင်အားလုပ်ငန်းခွင်မှနားစေကာ စီစဉ်
အကြံပေးသူအဖြစ် အားထားကြသည်။

ဦးခင်ဇော်မှာ တရားဘာဝနာအလုပ်များလုပ်နေရင်း ဆိုင်
အားကြီးကြပ်ပေးပါသည်။ ရပ်ကွက်အတွင်း သာရေးနာရေးများကို
အားသွန်ခွန်စိုက် ဆောင်ရွက်ပါသည်။ ပရဟိတအလုပ်များအား
ဝါသနာပါသော ဦးခင်ဇော်အား သားသမီးတို့မှ ငွေကြေးထောက်ပံ့
ပေးကြသည်။ စားရန်၊ နေရန်၊ ဝတ်ရန်၊ သုံးစွဲရန် အတွက် ဦးခင်
ဇော်မှာ အပူအပင်မရှိပါချေ။ သားသမီးတို့မှ အားလုံး တာဝန်ယူ
ထားကြသည်။ ဦးခင်ဇော်မှာ ဝါသနာပါသောအလုပ်နှင့် မိမိနှင့်အတူ
ပါမည့် ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာပွားများခြင်းအားဖြင့် အချိန်ကုန်လာ
ခဲ့သည်မှာ ယခုဆိုလျှင် အသက် ၇၆ နှစ် ကျော်ချေပြီ။ ပျော်ရွှင်စွာ၊
ကျန်းမာသန်စွမ်းစွာ၊ အပူအပင်ကင်းမဲ့စွာဖြင့် ဘဝအားဖြတ်သန်း
လျှက်ရှိပါသည်။

ဦးခင်ဇော်မှာ တူသောအကျိုးကို ခံစားရသူပင်ဖြစ်ပါသည်။
ကိုယ်တိုင်က မိဘများအား အတတ်နိုင်ဆုံး ပြုစုစောင့်ရှောက်သည်။
ရှာဖွေကျွေးမွေးသည်။ မငြိုမငြင် လုပ်ပေးကိုင်ပေးသည်။ မိဘများ
အား ကူညီပေးသည်။ မိဘများ၏ဆင်းရဲခြင်း၊ ချမ်းသာခြင်းကို
မျှဝေခံစားသည်။ ထို့အတွက် ကောင်းမွန်သော ကောင်းကျိုးကို
ခံစားခဲ့ရပါသည်။ တန်ပြန်အကျိုးသက်ရောက်မှုအဖြစ် သားသမီးတို့
မှ ကူညီပေးခြင်း၊ ပြုစုလုပ်ကျွေးခြင်း၊ ရှာဖွေကျွေးမွေးခြင်း၊ မငြို
မငြင် လုပ်ကိုင်ပေးခြင်းနှင့် မိဘအား အလုံးစုံတာဝန်ယူပေးခြင်း
တို့ကို ခံယူရပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့လူမှုပတ်ဝန်းကျင်တွင် သက်ကြီးရွယ်အို အများ
အပြားရှိပါသည်။ တချို့မှာ အိုကံကောင်းကြပါသည်။ ဟန်ကျပန်ကျ
နေထိုင်ခွင့်ရကြသည်။ ကျေနပ်ဖွယ်ကောင်းသောဘဝတွင် နေထိုင်

ခွင့်ရကြသည်။ တချို့သောသက်ကြီးရွယ်အိုတို့မှာမူ ထိုသို့မဟုတ်ပါ။ အိုက်မကောင်းသူများ ဖြစ်ကြသည်။ အသက်အရွယ်ကြီးသည့် တိုင်အောင် ပင်ပန်းစွာရုန်းကန်နေရဆဲပင်။ အဖော်မဲ့ခြင်း၊ အထီးကျန် ဆန်ခြင်းတို့ကို ခံစားရသည်။ ရှေ့တွင်မတ်မတ်ရပ်လျှက် ကာကွယ် ပေးမည်သူမရှိသကဲ့သို့ နောက်လှည့်ကြည့်လျှင်လည်းမည်သူမျှ မရှိချေ။ စိတ်ဒုက္ခ၊ လူဒုက္ခတို့ဖြင့် သက်ဆိုးရှည်နေကြရသည်။

အသက်ရှင်ရပ်တည်နေပါသော်လည်း လူဂုဏ်သိက္ခာမရှိ ပေ။ မည်သူကမျှ တန်ဖိုးထားဆက်ဆံခြင်းမရှိပါ။ အားလုံးက အမှိုက် ဟုမြင်ကြသည်။ ထိုသို့ အိုက်မကောင်းသူများမှာ အသက်ရှင်နေရ သည်မှာ အဓိပ္ပာယ်ကင်းမဲ့လွန်းပါသည်။ ဒုက္ခသက်ရှည်နေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ကျွန်မတို့ငယ်ရွယ်စဉ်မှ အသက်အရွယ်ကြီးသည်အထိ ဘဝကို ပုံစံမျိုးစုံဖြင့် ဖြတ်သန်းခဲ့ကြရပါသည်။ ထိုဖြတ်သန်းမှုများတွင် တရားမျှတမှုနှင့် စာနာမှုများရှိလျှင် အတော်အတန် ဟန်ကျပါသည်။ စနစ်တကျ ကောင်းမွန်စွာဖြတ်သန်းခဲ့သူများမှာ အိုက်ကောင်းသည် ကို တွေ့ရမည်ဖြစ်ပါသည်။ တာဝန်မကျေသူများ၊ စာနာစိတ်မရှိ သူများ၊ အတ္တကြီးသူများမှာ အိုက်ကောင်းရန် အတော်ပင်မလွယ်ပါ ချေ။ သက်ကြီးရွယ်အိုဘဝတွင် နေတတ်ရန်နှင့် သေတတ်ရန် အထူး ပင်အရေးကြီးပါသည်။ သက်ကြီးရွယ်အိုများအတွက် ဆောင်ရန်၊ ရှောင်ရန်များကို လေ့လာမိပါသည်။ ကျွန်မလည်း တစ်နေ့ အိုမည်မှာ မလွဲပါ။ အိုလျှင်မည်ကဲ့သို့နေသင့်ပါသနည်း။

အခန်း (၅)

ကောင်းမွန်စွာအိုမင်းခြင်း

အသက်အရွယ်ကြီးရင့်လာသူတို့အတွက် အကောင်းဆုံး သောဘဝနေထိုင်နည်းမှာ “ယောနိသောမန သီကာရ” သင့်တင့် မျှတလျှောက်ပတ်စွာ နှလုံးသွင်းမှုပင်ဖြစ်ပါသည်။ မိမိ၏စိတ်ကိုလည်း ကောင်း၊ ကိုယ်ကိုလည်းကောင်း ကောင်းမွန်စွာ စီမံခန့်ခွဲနိုင်ရန် ကြိုးစားသင့်ပါသည်။ မျှတစွာစားသောက်ခြင်း၊ မျှတစွာနေထိုင်ခြင်း၊ မျှတစွာအိပ်စက်ခြင်းတို့ရှိပါမှ စိတ်ချမ်းသာ၊ ကိုယ်ကျန်းမာမည် ဖြစ်ပါသည်။ အစွန်းရောက်သည့် မည်သည့်ကိစ္စမှ ကောင်းကျိုးမပေး ပါ။ မိမိကိုယ်နှင့်စိတ်ကို ညှာတာသနားရန်လိုပါသည်။ ကြင်နာရန် လိုပါသည်။ မိမိကိုယ်နှင့်စိတ်ကို ညှာတာသကဲ့သို့ တစ်ပါးသူ၏ ကိုယ်၊ စိတ်နှစ်ပါးမှာလည်း မိမိကြောင့်မညှိုးနွမ်းသင့်ပါ။

သက်ကြီးရွယ်အိုတို့မှာ အသက်အရွယ်အရစိတ်နှလုံး ညှိုး နွမ်းလွယ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မည်သည့်ကိစ္စကိုကြုံပါစေ၊ သင့်တင့်မျှတစွာ တွေးယူသင့်ပါသည်။ ယခင်နှင့်ယခုကွာခြားမှုကို

ယိုးမယ်ဖွဲ့မနေသင့်ပါ။ အချိန်ကာလ၊ နေရာဒေသတို့နှင့် သက်ရောက်လျက်ရှိသော မျက်မှောက်ပြဿနာတို့သည် အရာရာကို ကွာခြားစေပါသည်။ ထိုကွာခြားမှုကို လက်ခံနိုင်ရန် ကြိုးစားဖို့လိုပါသည်။ လုပ်စရာရှိသည်ကိစ္စများသည် မည်သည့်အခါမျှ ကုန်ဆုံးမသွားပါချေ။ လူတို့အသက်ရှင်နေသမျှကာလပတ်လုံး မျှော်လင့်ချက်ရှိနေဦးမည်သာဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း လုပ်ချင်စိတ်တို့အမြဲရှိနေပါမည်။ မည်သည့်ကိစ္စမဆို အေးအေးဆေးဆေးလုပ်လို့ရပါသည်။ အဓိကမှာ အလုပ်ကောင်းမွန်စွာ အောင်မြင်စွာပြီးစီးရေးပင်ဖြစ်ပါသည်။

ဝိရိယလွန်ခြင်းသည် စိတ်ပင်ပန်းမှုကိုသာပေးပါသည်။ အသက်အရွယ်အရ နှေးနှေးမှန်မှန်ချီတက်ရန်လိုပါသည်။ အသက်အရွယ်ကြီးလာလျှင် အောက်ပါအကြောင်းအရာများကို သတိထားရန် လိုအပ်ပါသည်။

- ၁။ သမာသမတ်ကျရန် လိုအပ်ပါသည်။
- ၂။ ကိုယ်ချင်းစာနာတတ်ရန် လိုအပ်ပါသည်။
- ၃။ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် အံ့ဝင်ခွင်ကျနေရန် လိုအပ်ပါသည်။
- ၄။ မိမိကိုယ်ကို အားကိုးရန် လိုအပ်ပါသည်။
- ၅။ လုပ်နိုင်သရွေ့ အလုပ်ကလေးများလုပ်ရန် လိုအပ်ပါသည်။
- ၆။ မိမိ၏ ကျန်းမာရေးကို အထူးဂရုစိုက်ရန် လိုအပ်ပါသည်။
- ၇။ အများကိုတာဝန်များစေမည့် အပြုအမူများကို ရှောင်ရွားရန် လိုအပ်ပါသည်။
- ၈။ ပျော်ရာမှာမနေ၊ တော်ရာမှာနေဖို့ လိုအပ်ပါသည်။
- ၉။ အတ္တ၊ မာနများကင်းဝေးရန် လိုအပ်ပါသည်။

ကျွန်မတို့ပတ်ဝန်းကျင်တွင် သက်ကြီးရွယ်အိုများစွာကို တွေ့

နိုင်ပါသည်။ ထိုသက်ကြီးရွယ်အိုတို့တွင် အထက်ပါအကြောင်းအရာများနှင့် ညီညွတ်သူများရှိသကဲ့သို့ မညီညွတ်သူများလည်း ရှိပါသည်။ အထက်ပါအကြောင်းအရာတို့အား သတိထားသူများ၊ ဂရုစိုက်သူများ မှာစိတ်သက်သာ၊ လူသက်သာရှိပါသည်။ ထိုအကြောင်းအရာများကို လျှစ် လျှူရှုသူများမှာ စိတ်နာစရာ၊ ရင်နာစရာ အကြောင်းကိစ္စများကို အနည်းနှင့်အများ ကြုံကြရပါသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လေ့လာကြည့်ပါ။

၁။ သမာသမတ်ရှိရန် လိုအပ်ပါသည်။

လူကြီးများ သမာသမတ်ကျမှသာ လူငယ်များက လေးစားပါသည်။ သားသမီးအချင်းချင်း ခွဲခြားဆက်ဆံခြင်း၊ မလိုတစ်မျိုး လိုတစ်မျိုးဆက်ဆံခြင်း၊ ရှေ့တွင်တစ်မျိုး ကွယ်ရာတစ်မျိုးပြောခြင်း၊ တစ်ဖက်စောင်းနင်းနိုင်ခြင်း၊ လူကြီးပီပီ ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် မနေတတ်ခြင်း၊ အပြောတစ်မျိုး အလုပ်တစ်မျိုးလုပ်ခြင်းများကြောင့် လူငယ်များနှင့်အစေးမကပ်လှပါ။ အသက်အရွယ်ကြီးသူများမှာ ငယ်သူများကို အားကိုးကြရပါသည်။ အသက်အရွယ်ကြောင့် မလုပ်နိုင်သည့် အလုပ်များ များစွာရှိပါသည်။ မိမိအားမိမိမကိုးနိုင်သည့်အရွယ်၊ အချိန်ကာလများတွင် ငယ်သူများက လေးစားမှ ချစ်ခင်မှ လုပ်ပေးကိုင်ပေးလိုပါသည်။ လူကြီးများ သမာသမတ်မကျခြင်းကို မည်သည့် လူငယ်မှ လက်မခံပါ။ ထိုအပြုအမူများသည် လူကြီးများအား လူငယ်တို့ ငြိုငြင်စေသော၊ လေးစားမှုပပျောက်စေသော၊ ချစ်ခင်မှု လျော့နည်းစေသော၊ ယုံကြည်မှုကင်းမဲ့စေသော အကြောင်းအရာများ ပင်ဖြစ်သည်။

၂။ ကိုယ်ချင်းစာနာတတ်ရန် လိုအပ်ပါသည်။

ငယ်ရွယ်သူများတွင် အမှားအယွင်းများ၊ အခက်အခဲများ၊ အလိုဆန္ဒများ၊ မသိနားမလည်တတ်မှုများ များစွာရှိပါသည်။ အများဆုံးမှာ ရင့်ကျက်မှုမရှိခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ထို့အတူ ငယ်ဘဝနှင့်အတူ ဖာန်ဝင့်လေ့ရှိပါသည်။ မည်သည့်ကိစ္စတွင်မဆို မိမိဖာသာလုပ်ကြည့်လိုခြင်း၊ မိမိလုပ်သည်ကိုသာ အမှန်ထင်ခြင်းမျိုးရှိပါသည်။ လူကြီးများမှာ လူငယ်များအားနားလည်စာနာရန်၊ ကိုယ်ချင်းစာရန် လိုအပ်ပါသည်။ မိမိငယ်စဉ်ကလည်း ထိုကဲ့သို့အမှားအယွင်းများ၊ မသိနားမလည်တတ်ခြင်းများ၊ ရင့်ကျက်မှုမရှိခြင်းများ ရှိခဲ့သည်ကို ပြန်လည်တွေးကြည့်သင့်ပါသည်။ သို့မှသာ လူငယ်များကို နားလည်ပေးနိုင်ပါမည်။ ကိုယ်ချင်းစာနာစိတ်မရှိသောလူကြီးများအား လူငယ်တို့မှ မုန်းတီးကြပါသည်။ ထိုသို့သောလူကြီးများကို လုံးဝစေတနာမရှိကြပါ။ အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာရှိ၍ အတူနေကြရလျှင်လည်း ခပ်ရှောင်ရှောင်နေပါသည်။ အောက်ပါအကြောင်းအရာများကို နမူနာတွေးကြည့်ပါ။

၁။ သားနှင့်ချွေးမ အတူအပြင်ထွက်လျှင် အတင်းလိုက်မည်ဟု ပြောခြင်း။

၂။ ထမင်း၊ ဟင်း ပူပူနွေးနွေးမှစားလိုသည်ဟုခိုင်းခြင်း။

၃။ မိသားစုဝင်များက လုပ်လိုသည့်ကိစ္စများအား တစ်ဦးတည်း ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့်တားခြင်း။

၄။ အိမ်ရှိမိသားစုဝင်များက အိမ်အလုပ်များလုပ်နေသော်လည်း မိမိကတာမှမလုပ်ဘဲနေခြင်း။

၅။ သားသမီး၊ သားမက်ချွေးမ၊ မြေးများနှင့် မခေါ်မပြောခြင်း။ ထိုကဲ့သို့ အများနှင့်လိုက်လျောညီထွေမရှိခြင်း၊ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ခြင်း၊ ရင့်ကျက်မှုမရှိခြင်းတို့အတွက် လူငယ်များက အတူမနေလိုပါ။ သမီးကတမင်းချက်လျှင် အနည်းဆုံး အသီးအရွက်

ကူညီ၍ သင်ဖျင်ပေးသင့်ပါသည်။ ကလေးကူကြည့်ပေးသင့်ပါသည်။ တစ်အိမ်သားလုံးမအားလပ်သည့်အခါ တံမြက်စည်းတော့ ကူလှဲပေးသင့်ပါသည်။ မိမိကအသက်ကြီးပြီ၊ လုပ်ရန်မလိုဟု မယူဆသင့်ပါ။ အများနှင့်လိုက်လျောညီထွေမရှိပါလျှင် အများမှ ဥပေက္ခာပြုခြင်း၊ ဘာသိဘာသာနေခြင်း၊ မလိုလားခြင်း၊ မေတ္တာမဲ့ခြင်းတို့အား ခံစားရပါမည်။ အဆုံးတွင် မည်သူမှတာဝန်မယူလိုခြင်းကြောင့် အခက်အခဲများစွာ ကြုံတွေ့ရမည်ဖြစ်သည်။

၃။ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် အံ့ဝင်ခွင်ကျနေရန် လိုအပ်ပါသည်။

သက်ကြီးရွယ်အိုတို့မှာ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ပြေလည်စွာနေထိုင်ရန် လိုအပ်ပါသည်။ အံ့ဝင်ခွင်ကျရှိရန် လိုအပ်ပါသည်။ ကိုယ်တိုင်မှ အသက်ကြီးလာသည့်အတွက် လူငယ်များကိုလည်းကောင်း၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်းကောင်း၊ အတူနေအိမ်သားများကိုလည်းကောင်း ပြေလည်စွာပေါင်းသင်းရန် လိုအပ်ပါသည်။ ထိုသူတို့နှင့် အပေးအယူမျှ၍ အံ့ဝင်ခွင်ကျရှိမှသာ ထိုသူတို့မှ မေတ္တာထားဆက်ဆံခြင်းခံရမည်ဖြစ်သည်။ ထို့အတူ လိုအပ်သည့်အကူအညီတို့ကိုလည်း ရမည်ဖြစ်ပါသည်။ လူကြီးများအား လူငယ်များက လေးစားချစ်ခင်ရန်လိုပါသည်။ သို့မှသာ လိုအပ်သည့် စောင့်ရှောက်မှုကို ရပါမည်။ အောက်ပါဥပမာများကို ကြည့်ပါ။

- ၁။ နေ့လယ်အိပ်ချိန်တွင် ကလေးများစာအော်ကျက်နေခြင်း။
- ၂။ လူငယ်များပျော်ရွှင်စွာ အော်ဟစ်ကစားနေခြင်း။
- ၃။ အိမ်နီးချင်းနှင့် စကားအခြေအတင်ပြောရန် အခြေအနေဖန်တီးခြင်း။
- ၄။ အိမ်အကူ၊ အိမ်ရှိကလေးများအား ဆူပူကြိမ်းမောင်းတတ်ခြင်း။
- ၅။ ညမိုးချုပ်အထိ အိမ်သားများ ရုပ်ရှင်ကြည့်ခြင်း။

အထက်ပါအကြောင်းအရာများကဲ့သို့ အကြောင်းအရာပေါင်းများစွာကို ကြုံတွေ့ရသည့်အခါ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် အံ့ဝင်ဝင်ကျနေရန်လိုပါသည်။ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ထိုကဲ့သို့ အကြောင်းအရာများ ကြုံတွေ့ရနိုင်ပါသည်။ ကလေးများစာကျက်ခြင်း၊ ကစားခြင်းများအား နားငြီးသည်ဟု အော်ဟစ်ဆူပူ၍မရပါ။ ထိုကဲ့သို့ပင် အိမ်နီးချင်းနှင့် ပြေလည်စွာနေရပါမည်။ ညှိမ်းချုပ်သည်အထိ အိမ်သားများ ရုပ်ရှင်ကြည့်သည့်အခါ မိမိမကြည့်နိုင်ပါက မိမိဖာသာအိပ်ရန်သာ သင့်တော်သည်။ အိမ်သားများအား ဆူပူကြိမ်းမောင်းသည့်အခါ အများမှမုန်းတီးခြင်းနှင့် ပမာမခန့်ပြောခြင်းသာ ခံရနိုင်ပါသည်။

၄။ မိမိကိုယ်ကို အားကိုးရန် လိုအပ်ပါသည်။

လူကြီးများမှာ မိမိဖာသာ မထိုင်နိုင်၊ မထနိုင်၊ မလုပ်နိုင်သူများမှလွဲ၍ နိုင်သည့်ဝန်ကိုထမ်းရန်လိုပါသည်။ မိမိဖာသာရေးချိုးခြင်း၊ ပန်းသီးခွာစားခြင်း၊ မိမိအိပ်ယာ မိမိခင်းခြင်း၊ သိမ်းခြင်း၊ အဝတ်ရုပ်ခြင်း၊ မိမိဖာသာသနပ်ခါးသွေးလိမ်းခြင်း၊ တံမြက်စည်းလှည်းခြင်းစသည်တို့ကဲ့သို့ တစ်နိုင်တစ်ပိုင်လုပ်နိုင်သည်များကို လုပ်ရန်လိုအပ်ပါသည်။ မိမိကိုယ်ကိုအားကိုးမှသာလျှင် ကိစ္စအတော်များများမှာ ပြေလည်ပါသည်။ တစ်ပါးသူကိုအားကိုးပါလျှင် စိတ်ဆင်းရဲရပါမည်။ မိမိကိုယ်ကိုအားကိုးခြင်းဖြင့် ကျေနပ်ဖွယ် ကောင်းသော ရလဒ်များရပါမည်။ အောက်ပါအကြောင်းအရာတို့အား သတိထားကြည့်ပါ။

- ၁။ အသီးအနှံစားလိုသည့်အခါ မိမိဖာသာလှီးချွတ်စားသောက်လျှင် ချက်ခြင်းစားဖြစ်ပါမည်။ တစ်စုံတစ်ဦးအား သင်ဖျင်လှီးချွတ်စေပါက ထိုသူအားမှ စားရမည်ဖြစ်သည်။
- ၂။ မိမိဖာသာ အိပ်ရာခင်းအိပ်ပါက မိမိကြိုက်သည့်အချိန်အိပ်နိုင်သည်။ တစ်စုံတစ်ဦးအားခိုင်းစေပါက မိမိအိပ်လို

- ၃။ ငြိဖြစ်သော်လည်း ထိုသူအားမှ ခင်းပေးမှ အိပ်ရပါသည်။
- ၄။ မိမိဆာလောင်သည့်အချိန်တွင် မိမိဖာသာ ထမင်းခူးစားခြင်း၊ ကော်ဖီဖျော်သောက်ခြင်း၊ မုန့်ယူစားခြင်းသည် ဆာလောင်မှုပြေစေမည်ဖြစ်သော်လည်း တစ်စုံတစ်ဦးအား အားကိုးသည့်အခါ ထိုသူလုပ်ပေးသည်ကို ကြိုက်ကြိုက် မကြိုက်ကြိုက် စားရမည်ဖြစ်ပါသည်။
- ၅။ မိမိဖာသာ အိမ်သာတက်နိုင်လျှင် ဆီးအိုးကိုအားကိုးရန် မသင့်ပါ။ မိမိရွံ့ရှာတတ်သကဲ့သို့ တစ်ပါးသူလည်း ရွံ့ရှာတတ်ပါသည်။
- ၆။ ထိုင်ရာမထ ဟိုဟာယူပေးပါ။ ဒီဟာလုပ်ပေးပါဦးဟုခိုင်းလျှင် အများမုန်းပါသည်။ မိမိဖာသာ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး၍ လုပ်သင့်ပါသည်။

အထက်ပါအကြောင်းအရာများကဲ့သို့ အကြောင်းအရာများစွာ ရှိပါတယ်။ မိမိလုပ်ဆောင်နိုင်သမျှ မိမိဖာသာလုပ်ဆောင်သည့်အခါ အများကကျေနပ်ပါသည်။ အများကို ဝန်မပိစေသကဲ့သို့ မိမိကိုယ်တိုင်လည်း လုပ်နိုင်သမျှ လုပ်ကိုင်နေရသဖြင့် ကျေနပ်မှု ရစေပါသည်။ မိမိမနိုင်သည့်ဝန်ကို အများအားထမ်းခိုင်းလျှင်လည်း လိုလိုလားလား ထမ်းပေးကြမည်ဖြစ်သည်။ အမြဲတမ်းအားကိုးနေသည်နှင့် မတူပါ။

၅။ လုပ်နိုင်သရွေ့ အလုပ်ကလေးများလုပ်ရန် လိုအပ်ပါသည်။

အိမ်တစ်အိမ်တွင်လူကြီးများလုပ်နိုင်သည့်အလုပ်များစွာ ရှိပါသည်။ ထိုအိမ်တွင် လူပိုအဖြစ်နေခြင်းထက် လုပ်နိုင်သမျှလက်လှမ်းမှီသမျှ အလုပ်ကလေးများလုပ်သင့်ပါသည်။ သို့မှသာ မိမိနှင့်အတူနေအိမ်သားတို့နှင့် တစ်သားတည်းကျမည်ဖြစ်ပါသည်။ မိမိက သမီးနှင့်နေပါလျှင် သမက်မှာသူစိမ်းသာဖြစ်သည်။ သားနှင့်နေလျှင်

ချွေးမမှာ သူစိမ်းသာဖြစ်သည်။ သားနှင့်သမီးက ဘာမှမပြောသော်လည်း သူစိမ်းကမြင်ပါသည်။ အလကားစားနေသူ လူပိုအဖြစ်သာ ယူဆပါသည်။ မိမိကလုပ်နိုင်သမျှလေးလုပ်ပေးပါမှ ကြည်ဖြူမည် ဖြစ်ပါသည်။ စားပြီးအိပ်၊ အိပ်ပြီးစားနေပါလျှင် သဒ္ဓါမည်မဟုတ်ပါ။ ထို့အတွက် မသဏာရေစာကျွေးခြင်း၊ မကြည်ဖြူခြင်းတို့ရှိပါမည်။ သားနှင့်သမီးကိုသာ ပြုစုစောင့်ရှောက်လူလုပ်ပေးခဲ့သော်လည်း သမက်နှင့်ချွေးမမှာ သူစိမ်းများသာဖြစ်သည်။ သူစိမ်းက သူမိဘများကိုသာ သဒ္ဓါကောင်းသဒ္ဓါမည်။ မိမိအား ကုန်သည်ဟုသာ မြင်ပါမည်။ သူမိဘသာပေးလိုမည်။ မိမိအားပေးလိုမည်မဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် မိမိမှ နေတတ်ထိုင်တတ်ရန် လိုပါသည်။ မိမိအား အများက ကြည်ဖြူလက်ခံပါမှ မိမိမှာ စိတ်ချမ်းသာရမည်ဖြစ်ပါသည်။ အောက်ပါအကြောင်းအရာများကိုကြည့်ပါ။

- ၁။ အိမ်ရှိလူဝင်လူထွက်ကိုစောင့်ကြည့်ပေးခြင်း။
- ၂။ သမီး၊ ချွေးမနှင့်အတူ မီးဖိုချောင်အလုပ် ကူလုပ်ပေးခြင်း။
- ၃။ သမီး၊ ချွေးမ ချက်ပြုတ်နေလျှင် ကလေးကူထိန်းပေးခြင်း၊ ကျောင်းပို့ပေးခြင်း။
- ၄။ ကလေးများ ဆော့ကစားထားသည်ကို သိမ်းဆည်းပေးခြင်း၊ လှဲကျင်းပေးခြင်း။
- ၅။ ဈေးခြင်းတောင်းကူရှင်းပေးခြင်း၊ ဘုရားစင်သန့်ရှင်းရေးလုပ်ခြင်း၊ ဖုန်သုတ်ခြင်း။

ထိုကဲ့သို့ကိစ္စသေးသေးလေးများအား ပိုင်းလုပ်ပေးခြင်းအားဖြင့် အိမ်သားများက ကျေနပ်ပါမည်။ မိမိလုပ်နိုင်သရွေ့ လုပ်ပေးသည့်အတွက် မိမိမလုပ်နိုင်ချိန်တွင် အများ၏နားလည်ပေးမှု၊ ကူညီဖေးမမှုကို ရပါမည်။ လုပ်နိုင်သည့်အချိန် ဘာမှမလုပ်ပေးခဲ့ပါလျှင် မလုပ်နိုင်သည့်အချိန်တွင် အနေခက်ပါမည်။ မည်သူမှ ကြည်ဖြူမည်မဟုတ်ပါ။

၆။ မိမိ၏ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ရန် လိုအပ်ပါသည်။

လူကြီးများသည် ကိုယ်၊ စိတ်နှစ်ပါး ကျန်းမာရန်လိုအပ်ပါသည်။ အမှန်တကယ်ပင် ကျန်းမာခြင်းသည် လာဘ်တစ်ပါးဖြစ်ပါသည်။ အိုလာလျှင် နာလာပါမည်။ ယခင်ကကဲ့သို့ ကျန်းမာသန်စွမ်းမှုမရှိနိုင်တော့ပါ။ ယခင်ကကဲ့သို့ အားအင်မရှိတော့ပါ။ သို့သော်လည်း ကျန်းမာရေးကိုဂရုစိုက်သောလူကြီးနှင့် ဂရုမစိုက်သောလူကြီးတို့၏ ကျန်းမာရေးမှာမတူညီပါ။ အို၍နာရတာခြင်းအတူတူ အနာရောဂါကြီးမဖြစ်ပါ။ နာ၍သေရတာခြင်းအတူတူ ကောင်းမွန်စွာသေဆုံးရသည်။ ဝေဒနာကြီးကြီးမားမား မခံစားရပါ။ ကျန်းမာရေးကို ဂရုမစိုက်သော လူကြီးများမှာ မကြာခဏ ဆေးရုံ၊ ဆေးခန်း သွားရပါသည်။ အများအား တာဝန်များစေပါသည်။ ကိုယ်တိုင်မှာလည်း ဝေဒနာခံစားရပါသည်။ လူကျန်းမာစေရန်၊ တစ်ကိုယ်ရေသန့်ရှင်းရေးကိုဂရုစိုက်ရန်လိုအပ်ပါသည်။ သို့မှသာ ကျန်းမာရေးကိုအထောက်အကူပြုပါမည်။ အထက်ပါအကြောင်းအရာများကို လေ့လာကြည့်ပါ။

- ၁။ အသက်ကြီး၍ နေ့စဉ်ရေမချိုးခြင်း၊ တစ်လတစ်ကြိမ်သာ ခေါင်းလျှော်ခြင်း။
- ၂။ ဆီးချို၊ သွေးတိုးကဲ့သို့ ရောဂါရှိသော်လည်း အစား အသောက် မဆင်ချင်ခြင်း။
- ၃။ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှု လုံးဝမရှိခြင်း။
- ၄။ အစားအသောက်၊ အအိပ်အနေများခြင်း။
- ၅။ စိတ်အလိုလိုက်၍ သွားလာတတ်ခြင်း၊ နေပူ၊ မိုးရွာမရှောင် သွားလာခြင်း။

ကိုယ်၊ စိတ်နှစ်ပါးချမ်းသာစေရန်နေထိုင်မှသာလျှင် အနေကောင်း၊ အသေကောင်းပါမည်။ မကျန်းမာသူကို မည်သူမျှ မပြုစုလိုပါ။ အများအားတာဝန်များစေမည့်အပြုအမူကို ရှောင်ရှားသင့်

ပါသည်။ မိမိအနေအထိုင်မဆင်ခြင်၍ ကျန်းမာရေးချို့ယွင်းပါလျှင် စောင့်ရှောက်ရသူမှာလည်း ကြည်ဖြူမည်မဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် အသက်အရွယ်ကြီးလေလေ ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ရလေလေပင် ဖြစ်သည်။

၇။ အများကိုတာဝန်များစေမည်အပြုအမူများကို ရှောင်ရှားရန် လိုအပ်ပါသည်။

သက်ကြီးရွယ်အိုအများစုမှာ အသက်ကြီးလာသော်လည်း မာန်မလျှော့ကြပါ။ တစ်ခါတစ်ရံ လက်ရှိမျက်မြင်အခြေအနေအား လက်သင့်မခံလိုပါ။ မိမိကျန်းမာနေသေးသည်၊ လုပ်နိုင်ကိုင်နိုင်နေသေးသည်ဟု ယူဆကြပါသည်။ ခေတ်နှင့်အလွမ်းဝေးနေခြင်း၊ လုပ်နိုင်ကိုင်နိုင်စွမ်းမရှိတော့ခြင်းများကို သတိမမူမိပါ။ ကျန်းမာသန်စွမ်းမှုနည်းလာခြင်းနှင့် ဝေဒနာခံစားရမှုများအား လျစ်လျူရှု၍ စိတ်ရှိတိုင်း လုပ်ကိုင်မှုများကြောင့် အများအားတာဝန်ပိုစေပါသည်။ မိမိ၏ လက်ရှိအခြေအနေကို နားလည်ရန်သင့်ပါသည်။ မိမိ မလုပ်နိုင်သည့် ကိစ္စများအား အတူနေသူများဆုံးဖြတ်သကဲ့သို့လက်ခံရန်လိုပါသည်။ သက်ကြီး ရွယ်အိုတို့မှာ ချေးများခြင်း၊ ဟိုဟာမကြိုက်၊ ဒီဟာစိတ်တိုင်းမကျ စသည်ကိစ္စများရှိပါသည်။ လူ့အလိုနတ်မလိုက်နိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့်လူကြီးများ၏ အလိုကိုလူငယ်များ လိုက်လျောနိုင်ရန်မလွယ်ပါ။ အောက်ပါအကြောင်းအရာတို့ကိုကြည့်ပါ။

- ၁။ အိမ်နှင့်နီးသည့်ဆိုင်မှမုန့်မစားလိုပါ။ နှစ်လမ်းကျော်တွင် ရှိသည့် ဆိုင်မှအစားအသောက်ကိုသာ စားလိုပါသည်။
- ၂။ ထမင်းကို ပေါင်းအိုးနှင့်ချက်က မစားလိုပါ။ ငဲ့ချက်ပေးမှ စားလိုပါသည်။
- ၃။ နေ့စဉ်နင်းနှိပ်ပေးခြင်းကို ခံယူလိုပါသည်။ အကြောဆွဲပေးနေမှ ကျေနပ်သည်။
- ၄။ ကျန်းမာရေးအရ တစ်ယောက်တည်း အပြင်ထွက်ရန် မသင့်

ပါ။ သို့သော်လည်း တစ်ပတ်တစ်ခါ ဘုရားပို့ပေးရသည်။ မပို့ပေးလျှင် ပြဿနာရှာသည်။

၅။ အိမ်တွင်ချက်သည့်အစားအသောက်များအား ခံတွင်းမတွေ့၊ အပြင်မှဝယ်ကျွေးလျှင် ခံတွင်းတွေ့သည်။

အထက်ပါကဲ့သို့ အကြောင်းအရာပေါင်းများစွာရှိပါသည်။ မိမိကိုယ်တိုင် မလုပ်နိုင်လျှင် သတိချပ်သင့်လှပါသည်။ အများအား တာဝန်များစေသည့်အခါ အများ၏ကြင်နာမှုနှင့် ကြည်ဖြူမှုအားမှာ လျော့နည်းလာပါမည်။ မိမိကိုယ်တိုင်မလုပ်နိုင်သည့်အချိန်တွင် အများစိတ်တိုင်းကျနေရန်သင့်ပါသည်။ လူငယ်များမှ မေတ္တာထားနိုင်စေရန် နေတတ် ထိုင်တတ်ရန် သင့်ပါသည်။ သို့မှသာ မိမိအခက်အခဲ ကြုံလျှင် မိမိကိုမေတ္တာအပြည့်ဖြင့် ယုယမည်ဖြစ်ပါသည်။

၈။ ပျော်ရာမှာမနေ၊ ငတ်ရာမှာနေဖို့ လိုအပ်ပါသည်။

လူကြီးများမှာ မိမိနှစ်သက်သူနှင့်အတူနေရန် စဉ်းစားလေ့ ရှိပါသည်။ မိမိပျော်သည့်နေရာမှ မိမိအားတာဝန်ယူနိုင်ပါမည်လား။ မိမိက လိုက်လျောညီထွေ နေနိုင်ပါမည်လား။ မိမိနှင့်စိတ်သဘော ထား ကိုက်ညီပါမည်လား။ မိမိလိုခြံမြူမှုရှိမည်လားဆိုသည်များအား သေသေချာချာစဉ်းစားရန်လိုပါသည်။ မိမိအတွက် ရေရှည်ရပ်တည် နိုင်မည်မဟုတ်သည့်နေရာတွင် နေရန်မရွေးချယ်သင့်ပါ။ ရွေးချယ်မိ ပါက မိမိသာလျှင် မတည်ငြိမ်မှုများနှင့် ပြဿနာများကြုံရပါမည်။ မိမိအသက်ကြီးလာသည့်အခါ လုံခြုံမှုရှိစေရန် မိသားစုအပြည့်အစုံ ရှိသူများနှင့်သာ နေသင့်ပါသည်။ လူငါးယောက်၊ ခြောက်ယောက် မျှရှိသဖြင့် မိမိအားဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှုပေးနိုင်ပါသည်။ မိမိကို အမှန် တကယ်တာဝန်ယူပေးနိုင်သည့် ဝင်ငွေရှိသူ၊ အိမ်ရာရှိသူ၊ အင်အား ရှိသူတို့နှင့်သာ အတူနေသင့်ပါသည်။ အောက်ပါတို့ကို လေ့လာ ကြည့်ပါ။

- ၁။ သားကိုချစ်၍ သားနှင့်သာနေလိုသည်။ သမီးနှင့်မနေလိုပါ။ သမီးနှင့်ချွေးမ မည်သူက ထမိန်လျှော်ပေးမည် ထင်ပါသနည်း။
- ၂။ အိမ်ရှိ တစ်ခုလပ်သားနှင့်အတူနေသည်။ မိသားစုရှိသော သားနှင့်အတူမနေပါ။ ကျန်းမာရေးချို့ယွင်းသည့်အချိန်တွင် မည်သူကစောင့်ရှောက်နိုင်မည်ထင်ပါသနည်း။
- ၃။ သမီး၏ကလေးများကိုသာ ထိန်းကျောင်းပေးနေသည်။ သမီးက တာဝန်မယူနိုင်ပါ။ သား၏အိမ်တွင်မနေလိုပါ။ သားအထောက်အပံ့အားလိုပါသည်။ ချွေးမမှ သဒ္ဓါမည် ထင်ပါသလား။
- ၄။ သာသည့်နေရာလိုက်နေပါသည်။ နာမည်ထင်သည့်နေရာ အား စွန့်ခွာသွားပါသည်။ ရေရှည်တွင် မည်သူတာဝန် ယူမည်ထင်ပါသနည်း။
- ၅။ မိမိအိမ်အားမစွန့်နိုင်၍ မိမိအိမ်တွင်သာနေသည်။ စောင့်ရှောက် မည့်သူအဟာခံမရှိပါ။ သားသမီးတို့က လိုက်နေရန် ခေါ်သော်လည်း လက်မခံပါ။ ကျန်းမာရေးချို့ယွင်းချိန်တွင် မိမိနှင့်အတူလာနေ၍ ပြုစုပေးနိုင်သည့်သားသမီး မည်မျှ ရှိမည် ထင်ပါသနည်း။

အထက်ပါအကြောင်းအရာကဲ့သို့ အကြောင်းအရာပေါင်းများစွာ ရှိပါသည်။ ထို့ကြောင့် လူကြီးများသည် ပျော်သည့်နေရာထက် တော်သည့်နေရာတွင် နေထိုင်ရန်သင့်ပါသည်။ မိမိကိုယ်တိုင် လုပ်နိုင်ကိုင်နိုင်သည့်အချိန်ကတည်းက အတူနေထိုင်မည့်မိသားစုကို ရွေးချယ်ထားရန် လိုအပ်ပါသည်။ သို့မှသာ မိမိအတူနေထိုင်မည့် အိမ်သားများနှင့် နားလည်မှုရမည်ဖြစ်ပါသည်။ အိုမင်းမစွမ်းဖြစ်ချိန်တွင်မှ ဟိုလူနှင့်လိုက်နေပါရစေ၊ ဒီလူနှင့်လိုက်နေပါရစေဟု ခွင့်တောင်းစရာမလိုပါ။ ကိုယ်တိုင်မိသားစုတစ်ခုအဖြစ် တစ်သားတည်း နေမှသာ မိမိမလုပ်မကိုင်နိုင်ချိန်တွင် နားလည်မှုရှိခြင်း၊ ကြင်နာစွာ စောင့်ရှောက်ခြင်းခံရမည်ဖြစ်ပါသည်။

၉။ အတ္တ၊ မာနများ ကင်းဝေးရန်လိုပါသည်။

အတ္တကြီးသောသူ၊ မာနကြီးသောသူကို မည်သူမျှမနှစ်သက်ပါ။ မိမိ၏သားက ရှာဖွေကျွေးမွေးနေရသဖြင့် ချွေးမအားကရုစိုက်ရန် မလိုဟု မယူဆပါနှင့်။ ချွေးမချက်ကျွေးသည့်ထမင်း စားနေရသည်ကို မမေ့သင့်ပါ။ မိမိက ယောက္ခမပဲ၊ မိဘပဲ၊ လူငယ်များကသာ လုပ်ပေးရန်လိုသည်။ မိမိကလုပ်ပေးရန်မသင့်ဟု မယူဆသင့်ပါ။ လူငယ်များမနိုင်သည့်ဝန်ကို ကူထမ်းပေးခြင်းအားဖြင့် လူငယ်များမှ ချစ်ခင်လေးစားပါမည်။ မိမိ ၉ မှ ၉ မထင်သင့်ပါ။ သားသမီးတို့ နှင့်ပတ်သက်၍ တော်စပ်ရသော သမက်၊ ချွေးမတို့အား သားသမီး ကဲ့သို့သဘောထားကြည့်ပါ။ တူသောအကျိုးပေးသည်ကို တွေ့မြင်ရပါမည်။ အိမ်ဦးခန်းတွင်သာနေလိုသည်စိတ်များအား လျှော့ချရန် လိုအပ်ပါသည်။ အိမ်လယ်ခန်းတွင်နေရလျှင်လည်း ဘာမှမဖြစ်ပါ။ သားသမီးများအား ထောက်ပံ့ပေးကမ်းနေခဲ့သည့်အကြောင်းအား ခဏခဏပြောရန်မသင့်ပါ။ မိမိဂုဏ်ကို ဖော်နေရန်မသင့်ပါ။ သားသမီးတို့မှလည်း အတတ်နိုင်ဆုံး မိမိကိုပြန်လည်ကြည့်ရှုပါသည်။ မိမိကမာန်တဝင့်ဝင့်နှင့်ပြောဆိုနေပါက မိမိအားမျက်မှန်းကျိုးမည် သာဖြစ်ပါသည်။ အောက်ပါအကြောင်းအရာတို့အား လေ့လာကြည့်ပါ။

၁။ သမီးက မိမိထံမှငွေချေး၍ မီးဖွားခဲ့ပါသည်။ ထို့နောက်ပြန်ဆပ်ပါသည်။ သို့သော် ထိုကလေးကြီးလာသည်အထိ မိမိထံမှ ငွေချေး၍ ကလေးမွေးခဲ့ကြောင်း လျှောက်ပြောပါသည်။

၂။ သားကစီးပွားရှာသောကြောင့် သားအိမ်မှပစ္စည်းအား ချွေးမမကြည်ဖြူသည့်ကြားမှ ရအောင်ယူလာသည်။ သားရှာ

သည့်ငွေ မိမိပိုင်သည်ဟု ဆိုလေသည်။

၃။ သားနှင့်ချွေးမ ငွေလိုရွှေခဏချေးသည်။ ချေး၍တစ်ပတ်
လောက်ကြာချိန်တွင် ငွေမည်မျှ မနက်ဖြန်ပြန်ပေးပါဟု
တောင်းသည်။ သူများငွေယူထားသည့်အတွက်တောင်းသည့်
အချိန်ပေးရမည်ဟု မာန်တဝင့်ဝင့်ပြောသည်။

၄။ ချွေးမက သျှောင်နောက်ဆံထုံးပါ ပါလာသည်။ မိမိအိမ်တွင်
တက်နေသည့်အတွက် မိမိကိုပြုစုလုပ်ကျွေးရမည်ဟု
မာန်တက်စွာပြောသည်။

၅။ သမီးကလေးမွေးသည့်အချိန် ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်သည်။
ချွေးမ ကလေးမွေးသည့်အခါ ဧည့်သည်ကဲ့သို့သာ ကြည့်ရှု
သည်။ စောင့်ရှောက်ရန်မလိုဟုဆိုသည်။

အထက်ပါကဲ့သို့ကိစ္စပေါင်းမြောက်များစွာရှိပါသည်။ ထို့ကြောင့်
လူကြီးများမှာ အတ္တ၊ မာနကင်းရန်လိုပါသည်။ မိမိအမြဲတမ်း
ထောက်ပံ့နေရန်မလိုပါ။ မိမိကိုလည်း တစ်လှည့်ထောက်ပံ့ပါမည်။
မိမိထောက်ပံ့စဉ်က ပြောဆိုနေတတ်ပါလျှင် မိမိကိုတစ်လှည့်
ထောက်ပံ့ကြမည့်အချိန်တွင် ကျေနပ်စွာ၊ မေတ္တာ၊ စေတနာရှိစွာ
ထောက်ပံ့မည်မဟုတ်ပါ။ မိမိကသားဖြစ်၍ သမက်ဖြစ်၍ သမီးဖြစ်၍
ချွေးမဖြစ်၍ဟုအတ္တကြီးစွာခွဲခြားဆက်ဆံပါလျှင် တူသောအကျိုးပေး
၍မိမိအား ယောက္ခမဖြစ်၍ ကြည့်ရန်မလိုဟု ယူဆပါမည်။ မိမိ
စောင့်ရှောက်နိုင်စွမ်း ရှိသည့်အချိန်တွင် ကူညီပေးကမ်းခြင်း စောင့်
ရှောက်ခြင်းမရှိခဲ့ပါလျှင် မိမိမလုပ်နိုင်သည့်အချိန်တွင် သမက်၊ ချွေးမ
တို့က ပေးကမ်းစောင့်ရှောက်လိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။

အထက်ပါ အကြောင်းအရာတို့အား သတိထား၍ ဆောင်ရန်၊
ရှောင်ရန်လိုအပ်ပါသည်။ သို့မှသာကောင်းမွန်စွာအိုမင်းခွင့်ရမည်
ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးသည် ငယ်ရာမှကြီးလာကြမည်ဖြစ်

သည်။ ကြီးရာမှအိုလာမည်ဖြစ်ပါသည်။ ဤသည်မှာ တရားသာ
 ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မတို့က လူကြီးများအား နားလည်မှုမပေးနိုင်လျှင်
 ကျွန်မတို့လူကြီးဖြစ်သည့်အခါတွင်လည်း ကျွန်မတို့၏ ပျိုးဆက်များက
 ကျွန်မတို့ကို နားလည်မှုမပေးနိုင်မည်မဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မ
 တို့တွင် လူကြီးများအား သနားညှာတာမှုနှင့် ကြွေးဟောင်းဆပ်ရန်
 တာဝန်ရှိနေပါသည်။

မိဘတို့က မိမိတို့အား အကြိမ်ကြိမ်ခွင့်လွှတ်ပေးခဲ့ပြီးဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မတို့က မိဘနှစ်ပါးအား ကြွေးဟောင်းမဆပ်လျှင် မိဘနှစ်ပါးက မည်သည့်အပြစ်မှမယူပါ။ သို့သော် ကျွန်မတို့ ချခဲ့သော ကြွေးသစ်များသည် အလဟဿဖြစ်ကုန်မည်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ကြွေးဟောင်းမဆပ်သူများမှာ အကြွေးမပေးချင်သည့် သူများနှင့်သာ ဆုံမည်။ အတုံ့အလှည့်ဆိုသည်မှာ မိမိနှင့်လက်တစ်ကမ်း တွင်သာ ရှိပါသည်။ မိမိကကျေးဇူးသိတတ်လျှင် ကျေးဇူးသိတတ်သူနှင့်သာ ဆုံဆည်းမည်ဖြစ်သည်။ မိမိ၏စိတ်သဘောအတိုင်းသာ အကျိုးပေးမည်သာပင်။

သားသမီးတိုင်းက မိဘများအား ယုယကြင်နာ နွေးထွေး နိုင်ပါစေ။ ကျေနပ်ကြည်ဖြူစွာချစ်ခင်နိုင်ပါစေ။ တာဝန်ကျေသော သားကောင်းသမီးရတနာများ ဖြစ်ကြပါစေကြောင်း ဆုမွန်ကောင်း တောင်းလျှက် ဒုတိယတန်းပြန်မာဖတ်စာအုပ်မှ ကဗျာကလေးနှစ်ပုဒ် အား ပြန်လည်အမှတ်ရစေရန် ဖော်ပြရင်း နိဂုံးချုပ်ပါသည်။

ဆိုပေစေ

- စားဝတ်နေရေး ငွေရှာငွေ ကျေးဇူးကြီးငွေ တို့ငွေငွေ
- ကိစ္စများဖြင့် ယိမ်းပါက်လျှင် စီရင်တတ်ငွေ တို့ငွေငွေ
- အိမ်ထောင်အရေး စိမ်းငွေ လေးစားလောက်ငွေ တို့ငွေငွေ
- စဉ်းစားပြုပြင်၊ ဉာဏ်နှင့်ယှဉ် ပြုပြင်တတ်ငွေ တို့ငွေငွေ
- နိုင်ငံအကျိုး တို့အကျိုး သက်ပိုနိုင်ငွေ တို့ငွေငွေ

ဆိုစေစေ

- ကျွေးမွေးလုပ်သင် သက်ဆုံးပင် ချစ်ခင်ရှာငွေ တို့ငွေငွေ
- ငယ်စဉ်ကလေး စည်းကမ်းမြဲ ဆုံးမခဲ့ငွေ တို့ငွေငွေ
- အရွယ်ရောက်လာ ကျောင်းအပ်ကာ ယဉ်ကျေးငွေ တို့ငွေငွေ
- ကျန်းမာရိုးအေး သင်ရာကျွေး လေးစားအပ်ငွေ တို့ငွေငွေ
- တော်စားဆင်ယင် မြတ်နိုးကြင် ချစ်ခင်အပ်ငွေ တို့ငွေငွေ

ရွှင်လန်ချမ်းမြေ့ပါစေ။
ဒေါ်ထီးသာဒုနီခင်လခင်

မိုးခြင်းစာစုများ

- ၁။ ဝေအရွယ် (ကလောင်စုံ)
- ၂။ နောင်တကင်းရာသို့ (နန္ဒာသိန်းမိ)
- ၃။ ဤခရီးနီးသလား (ချစ်စံဝင်း)
- ၄။ တိတ်တိတ်ကြေကွဲ - နာ (မောင်သင်းထုံ - ကျောက်မဲ)
ပေဖူးလွှာမဂ္ဂဇင်း ၊ အမှတ်-၁၅ ၊ နိုဝင်ဘာလ ၂၀၁၀ ခု။
- ၅။ **Chicken Soup For Soul (Wai)**
The Chic မဂ္ဂဇင်း ၊ အမှတ် - ၈ ၊ ဇွန်လ ၂၀၁၁ ခု
- ၆။ အိုခြင်းရဲ့အလှတရား (ဓမ္မဘေဇိအရှင်ဝိရိယ - တောင်စွန်း)
အလင်းတန်းအနုပညာကျာနယ် ၊ အမှတ်-၆၅၁ ၊ ၂၅-၄-၂၀၁၁
နေ့ထုတ်
- ၇။ မြန်မာအဘိဓာန်အကျဉ်းချုပ် (မြန်မာစာအဖွဲ့)
- ၈။ မြန်မာဆိုရိုးစကား (မြန်မာစာအဖွဲ့)
- ၉။ ဒုတိယတန်းမြန်မာဖတ်စာအုပ်

ကံကောင်းမယ်အချိန်ကို စောင့်နေတာထက်စာရင်
ကံကောင်းအောင်ကြိုးစားလိုက်ပါ

ဘယ်အလုပ်မဆို လုပ်ရမှာ စကန်ပါ။ ကိုယ့်အတွက်
အကျိုးကြီးပြီး အကျိုးရှိတဲ့ အလုပ်ကို တကယ်လုပ်တော့မယ်ဆိုရင်
အကြံတောင်းဉာဏ်ကောင်းပေးနိုင်တဲ့ ဆရာတောင်းအနားမှာ ရှိဖို့
လိုပါတယ်။ အဲဒီအတွက် ဗေဒင်ပညာနဲ့ ကူညီပေးပါရစေ။ မျိုးရိုး
ပဉ်ဆက် ဗေဒင်ပညာနဲ့ ကူညီခဲ့တာ ကျွန်မနဲ့ဆို မျိုးဆက် ငါးဆက်
မြောက်ပါပြီ။ အားပါးတရ ကူညီပေးချင်ပါတယ်။

ပုဏ္ဏားပေဒင် လက္ခဏာကျမ်းပြုပညာရှင် ဆရာဒဂုန်၏သမီး
မြန်မာနိုင်ငံတွင် ပထမဆုံး နက္ခတ်ပေဒင်ပါရဂူဘွဲ့ရ

ဒေါက်တာဒဂုန်ခင်သဇင်

Ph.D(Astro) [INDIA], Hony-Ph.D., B.Sc(Chem). ,
Dip CA., D.A.Psy., Dip in Social Work.

အလှူငွေချိန် - နံနက် (၈:၀၀) နာရီမှ နေ့လည် (၂:၀၀) အထိသာ။
အလုပ်ချိန်/အလုပ်ခန်းမှအပ မဟောပါ။ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တိုင်း ပိတ်သည်။

တိုက် - B-2 ၊ အခန်း-၂၀၉၊ ဝဋ္ဋားဒလလမ်း၊ ယုန်အိမ်ရာ၊
ယုန်ပလာလာအနီး၊ တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။
ဖုန်း - ၀၉ ၇၃၀ ၄၃၇၆၀

0 113
XS 17004

အဖ ဆရာဒဂုန် ၊ အမိ ဒေါ်လှလှအေးတို့မှ
၁၉၇၄ ခုနှစ်တွင် ဖွားမြင်ခဲ့သည်။ ၁၉၉၃ ခုနှစ်တွင်
ရန်ကုန်မြို့၊ အထက(၄) ဗိုလ်တထောင်မှတက္ကသိုလ်
ဝင်စာမေးပွဲ အောင်မြင်ခဲ့သည်။ ၁၉၉၅ ခုနှစ်တွင်
ဓာတုဗေဒအထူးပြုဖြင့် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်၊ ဗိုလ်တထောင်
နယ်မြေတွင်တက် ရောက်ခဲ့ပြီး ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်တွင်
သိပ္ပံဘွဲ့ (B.Sc.(Chem)) ရရှိခဲ့ပါသည်။ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်တွင်
အိန္ဒိယနိုင်ငံ၊ ကိုးလ်ကတ္တာ၊ ခြုံရို ARP နက္ခတ်ဗေဒင်
တက္ကသိုလ်စတင်တက်ရောက်ခဲ့ပြီး ၂၀၀၂ ခုနှစ်တွင် ဒီပလို
မာဘွဲ့ကိုလည်းကောင်း၊ ၂၀၀၄ ခုနှစ်တွင် နက္ခတ်ဗေဒင်ဘွဲ့
(B.A) ကိုလည်းကောင်း၊ ၂၀၀၇ ခုနှစ်တွင် မဟာနက္ခတ်
ဗေဒင်ဘွဲ့ (M.A) ကိုလည်းကောင်း၊ ၂၀၀၉ ခုနှစ်တွင်

မဟာဒဿနဘွဲ့ (M.Phil) နှင့် ဂုဏ်ထူးဆောင် ပါရဂူဘွဲ့ (Hony-Ph.D) ကိုလည်းကောင်း။
၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်တွင် နက္ခတ်ဗေဒင် ပါရဂူဘွဲ့ (Ph.D) ကိုလည်းကောင်း ရရှိခဲ့ပါသည်။ ၂၀၀၂
ခုနှစ်တွင် အနုပညာကွန်ပျူတာ ဒီပလိုမာဘွဲ့ကို ယဉ်ကျေးမှုတက္ကသိုလ် (ရန်ကုန်) မှ ရရှိခဲ့ပါသည်။
၂၀၀၆ ခုနှစ်တွင် ဘွဲ့လွန်အသုံးချစိတ်ပညာဒီပလိုမာနှင့် ၂၀၀၈ ခုနှစ် တွင် ဘွဲ့လွန်လူမှုရေးပညာ
ဒီပလိုမာတို့ကို ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှ ရရှိခဲ့ပါသည်။ ၁၉၉၇ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ မှ ၂၀၀၃ ခုနှစ်
ဇူလိုင်လအထိ ဇောတိသဝေဒ မဂ္ဂဇင်းတွင် အထွေထွေအယ်ဒီတာအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့
ပါသည်။ ဆောင်းပါး၊ ဝတ္ထုများစွာရေးသားခဲ့ပါသည်။ ၁၉၉၃ ခုနှစ်မှ ၂၀၀၃ ခုနှစ်ထိ ဇောတိက
စာပေဏိတာဝန်ခံအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါသည်။ ၁၉၉၃ ခုနှစ်တွင် သမီးဇောတိကစာပေတိုက်ကို
စတင်တည်ထောင်ခဲ့ပြီး ယနေ့တိုင် စာပေများရေးသားထုတ်ဝေလျက်ရှိပါသည်။ ယခုအခါ
တိုက်-B-2၊ အခန်း(၂၀၉) ဗညားဒလလမ်း၊ ယုဇနအိမ်ရာ၊ ယုဇနပလာဇာအနီး၊ တာမွေမြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့ (ဖုန်း- ၀၉ ၇၃၀ ၄၃၈၆၀) တွင် ခင်ပွန်း ဦးမြတ်ကိုကို ၊ သမီး ဇင်မြတ်နိုးဦး
(ခ) စာမရီကိုကို ၊ ကေသရီကိုကို ၊ သား ဘုန်းပြည့်စုံကိုကို တို့ နှင့်အတူနေထိုင်လျက်ရှိပြီး
ဗေဒင်ဟောခန်းဖွင့်လှစ်ထားပါသည်။